

Ezilenler sahip oldukları güçle harekete geçtiklerinde **ONLAR KAÇACAK YER BİLE BULAMAYACAKLAR!**

Onlar, tüm dünyada terör estirip, halkların mücadelelerine terörizm etiketi yapıştırıp; Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi ülkeleri işgal edenlerdir. Onlar, Irak'ta bulamadıkları kimyasal silahlarla Felluce sokaklarını kana bulayanlardır. Hiçbir şey yetmez onlara; daha çok kâr, yani daha çok kan, vahşet, zulüm isterler. Kendi ülkelerinde de işsizlik, yoksulluk, yozlaşma tüm hızıyla sürerken; bir de her şeyi halkları için yaptıklarına inanmazı isterler.

Bunlar, dünyanın hâkimi, büyük efendileridir. Bir de kontrolleri altındaki ülkelerdeki kuklaları, uşakları ve işbirlikçileri vardır. Bunların kim oldukları önemli değildir; beğenilmezse Gürcistan'daki, Ukrayna'daki gibi ya da daha açık bir şekilde Şili'deki, Türkiye'deki gibi devrilmelidirler. Büyük efendilerin o ülkelerdeki kan/kâr damarlarıdır onlar. Yani Ay-

dos'taki, Alibeyköy'deki gibi halkın evini başlarına yıkan, hastanelerini satan, daha 12'sindekileri "terörist" ilan edip katledenlerdir. Yani en az efendileri kadar sorumludurlar her şeyden.

Kısacası emperyalistler ve onların uşakları, işbirlikçileridir onlar. Dünya halklarının yoksulluğunun, zamansız/erken/sualsiz ölümlerinin, işsizliğin, geleceksizliğin baş ve ilk elden sorumlularıdır. Emperyalist efendiler karar verir, uşakları uygulamada tereddüt etmezler. Uşağın uşağı olmaz mı? Olur elbet tüm tasfiyeciler, reformistler, sivil toplumcular bilerek ya da bilmeyerek bu tabloyu tamamlarlar.

Ancak ne zaman ki işçi, emekçi, köylü ve halk gençliği yani ezilenler kendi güçlerini görececek ve harekete geçecek; işte o zaman onlara kaçacak tek bir yer dahi kalmayacaktır.

"Kadife devrim" senaryolarının yeni adresi: Ukrayna

Ülkemizin kuzeyinde ve bölgenin zengin kaynaklarına sahip olan Avrasya olması nedeniyle tüm dünyadaki "denge"leri etkileyecek güce sahip gelişmeler, özellikle son yıllarda hızla baş göstermektedir. Geçtiğimiz yıl "Kadife Devrim" olarak nitelenen bir darbeyle Gürcistan'da Amerika yanlısı olan ve seçimlerde yenilgiye uğrayan Mihail Saakaşvili, sokakları ve kitle tabanını kullanarak iktidarı ele geçirmişti. Daha önce de Yugoslavya'da uygulanan ve parçalanmayla sonuçlanan bu senaryo, aynı biçimiyle Ukrayna'da sahneye konulmaya çalışılıyor.

2. tur devlet başkanlığı seçimlerini 21 Kasım'da yapan Ukrayna'da seçime katılan Viktor'lardan Rusya yanlısı Viktor Yanukoviç, diğer Viktor Batı yanlısı Yuşenko karşısında galibiyet elde etti ancak (yine Gürcistan'daki gibi) Yuşenko taraftarı kitleler sonuçları ret ederek sokakları muhalefetin rengi turuncuya boyamaktadır.

Yine Gürcistan'da olduğu gibi Ukrayna'da iki kişi arasında yaşananları basit ve sıradan bir iktidar daışı olarak değerlendirmek mümkün değildir. Zira yukarıda ifade ettiğimiz gibi söz konusu bölge Avrasya'dır ve

"Dünya hakimiyeti için Avrasya'ya hakim olmak şarttır" belirlemesi bugün için de emperyalistler açısından geçerliliğini korumaktadır.

Sayfa 22-23

İşçi-köylü'den

**EMPERYALİZMİN
OYUNLARINA KARŞI
SAFLARI
SIKLAŞTIRMANIN
ZAMANIDIR!**

Sayfa 30

ANMA

19 Aralık 2000 tarihinde “Hayata Dönüş Operasyonu” adı altında, faşist Türk devleti onlarca siyasi tutsağı katletmiş ve F tipi hapisaneleri açmıştı. F tipi hapisaneler o günden bugüne işkence ve katliam merkezleri olma özelliğini koruyor... Bugüne kadar tarihsel ölüm orucu direnişinde 117 insanımız şehit düştü, 500’ü aşkın tutsak da sakat kaldı.. Bunun dışında F tipi tecrit ve izolasyon ve işkenceye dayanamayarak intihar eden; hayatını kaybeden 10’larca adli tutuklu ve hükümlünün bulunduğu,yüzlerce kişi de ağır psikolojik sorunlarla yüzyüzedir... Tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever kişi ve kurumların duyarlı davranarak etkinliğe katılmaya davet ediyoruz...

- Açılış konuşması

- Sinevizyon

- Ölüm Orucu gazileri

- Müzik dinleti

Yer: Regensburg,

Saat: 13:00

Tarih: 19 Aralık 2004

TECRİT VE YENİ İNFAZ YASASI'NA KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Avrupa’da işçi ve emekçilere yönelik emperyalist küreselleşme saldırıları sürerken, işçi ve emekçilerin siyasal öncüleri devrimci tutsaklara da tecrit terörü uygulanmaktadır. Fransa’da İspanyol devrimcilere, İspanya’da Bask’lı devrimcilere, İrlanda’da IRA’lı devrimcilere, Yunanistan’da anti-faşistlere, Türkiye’de devrimci ve komünist tutsaklara yönelik tecrit saldırıları, var olan tecrit koşullarını daha da ağırlaştıran yeni cezaevleri inşa ediliyor, yeni infaz yasaları çıkarılıyor. Neoliberal saldırıların bir parçası olarak Meza, Stamheim, Haydari Kampları, F Tipi, D ve L Tipi cezaevleri olarak tecrit duvarları örülmekte, yaşam hücreleştirilmektedir. Avrupa Birliğine girerek ‘demokrasi ithal edeceğiz’ diye düşünenler Amerika’dan Avrupa’ya, Avrupa’dan da Türkiye’ye tecritte uyum politikalarını pekiştirmektedirler.

Binlerce devrimci ve yurtsever politik tutsağın zindanlarda tutulduğu Türkiye de faşist rejimin, tecrit terörüyle politik tutsakların iradesini teslim alma saldırısını her geçen gün daha da yoğunlaştırmaktadır. 19 Aralık 2000 yılında F Tipi saldırısıyla birlikte binlerce devrimci tutsağı F Tipi tecrit cezaevlerine koydu. 20 cezaevinde birden gerçekleştirdiği katliamlarla 28 tutsağı katletti. Yüzlercesini yaraladı ve sakat bıraktı. Tecrit terörünü yenmek için F Tipi cezaevlerinde de ölüm orucu direnişlerini inancın ve iradenin

gücüsü sürdürdü. Tecride karşı bugüne kadar süren fiili ve ölüm orucu direnişinde 117 devrimci tutsak yaşamını yitirdi. Yüzlercesi sakat kaldı.

Tecrit cezaevlerinin inşası ve açılışının ardından çıkartılan Yeni İnfaz Yasası Taslağıyla Tek Tip Elbise giyme zorunluluğu dayatılmaktadır. Bu uygulama tutsakların siyasal kimliğine doğrudan bir saldırıdır. Aşağılayıcı bir araçtır. Ayrıca, tutsakların avukat, görüş, haberleşme, doktora gitme, tedavi olma gibi birçok özlük hakları sınırlandırılırken, saldırılara karşı toplu dilekçe verme, direnme hakkı olan açık grevi, ölüm orucu eylemi yönetmelikler yeterli görülmeyip cezai yaptırımlarla yasaklanmaktadır. Tutsakların saldırılara karşı direnme haklarını kullanmaları ek cezaları içermektedir. Kısaca Yeni İnfaz Yasası Taslağının özü her türlü ortak davranışı ve örgütlülüğü ikinci kez cezalandırarak, onların iradesini kırmayı hedeflemektedir.

Tecrit insanlığa karşı bir saldırıdır. Tecrit işkencedir. İşçi sınıfı ve emekçilere karşı bir saldırıdır. Yaşamın içerde ve dışarıda hücreleştirilmesidir. Politik tutsaklar şahsında tüm topluma, işçi ve emekçilere, ezilenlerin iradesine, geleceğine yönelik bir saldırıdır.

Tecrit’e karşı mücadele sadece tutsakların ve ailelerinin, yakınlarının, devrimcilerin görevi olarak algılanamaz. Bu mücadele tüm ilerici insanlık

ailesinin ortak sorunudur. Avrupa’da yaşayan göçmen işçi ve emekçilerin de sorunudur. Burada yaşayan tüm işçi ve emekçi yığınların ortak sorunudur.

Uluslar arası sermayenin işçi ve emekçilere yaşamın her alanında yönelttiği saldırılara karşı Avrupa’da neoliberal saldırılara karşı işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesi büyümektedir. İşçi sınıfı üretimden gelen gücünü sendikal bürokrasi ihanetine karşı kullanma kararlılığı göstermektedir. Emperyalist burjuvazi bu mücadelenin önünü kesmek için öncülükleri tecrit ederek saldırısını gündemleştirmektedir. DeimlerCrysler direnişinde otoban işgali yapan işçilerin önünde yürüyen öncülük mahkemeye verilerek haklarında dava açılırken, Opel işçilerinin fabrika işgaline önderlik eden doğal işçi önderleri işten atıldı. İşçilerin gözünü korkutma ve sindirme amaçlı bu saldırılar, öncülükleri sınıftan tecrit etme saldırılarıdır.

Sermayenin saldırıları bir bütündür. İşçi sınıfı ve emekçiler de tüm saldırılara karşı ortak bir mücadele cephesi geliştirmelidir. Fransa’dan İspanya’ya, İtalya’dan Yunanistan’a, İngiltere’den Türkiye’ye politik tutsakların tecrit’ine karşı mücadeleyi, işçi sınıfı ve emekçilerin neoliberal saldırılarına karşı mücadeleyle birleştirmelidir.

Avrupa’da örgütlü bulunan demokratik kurumlar ve kitle örgütleri olarak, Türkiye de tecrit’e karşı başlatılan mücadeleyi Avrupa da sadece destekleyeni değil, yürütücüsü olacağız. Türkiye’de tecrit’e karşı büyüyen mücadelenin sesiyle birleştireceğiz.

Devrimci, komünist tutsaklar bu toplumun vijdanıdır, dilidir, gözü kulağıdır, yüreğinin sesidir. Tüm ilerici insanlık ailesini, demokratik kurumları, inisiyatifleri, platformları politik tutsaklara yönelik tecrit terörüne karşı mücadele etmeye, seslerini ve güçlerini birleştirmeye, dayanışmalarını eylemli kılmaya çağırıyoruz. Devrimci, komünist tutsakların özgürlük istemleriyle, tutsak yakınlarının sesiyle buluşmak için, dayanışmayı büyütme için yarın geç olmadan harekete geçelim. Tecride karşı mücadele işkenceye karşı mücadeledir. Yaşamın içerde ve dışarıda hücreleştirilmesine karşı mücadeledir.

Tecritte Boğulmak İstenen Bu Ses, Senin Sesindir. Sessiz Kalma!.

Tecrit’e ve Yeni İnfaz Yasasına Karşı Birlik/AVRUPA

(ADHK, ADHF, FDHF, DGH, AGİF, İGİF, FGİF, GİK-DER, H-VEKSAV, ATİK, ATİF, HTİF, İTİF, ATGİF, BİRKAR, Yaşamevi, ÜGE-Paris Yaşamevi Girişimi)

Kontakt email:

tecrit_karsiti@yahoo.de

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Felluce sokaklarında aranan “hayalet” işgalcileri vuruyor

9 Kasım'dan bu yana Felluce'de yaşananlar insanlık dramının ötesinde anlamlar içeriyor. İkinci dönem Bush dünya kamuoyuna ikinci kez oturduğuna en kanlı merhabasını yaptı. Felluce'ye saldırıda bugüne kadar yaşanan tabloyu belli çarpıcı bölümleriyle bir kez daha hatırlayalım; Felluce'nin sivil bölgelerini zehirli gazlarla, kimyasal silahlarla, insan duyularını yok eden anestetikle bombalıyorlar.

Saldırının başladığı günden itibaren **na-palm** bombalarıyla, **hidrojen-fosfor** karışımından elde edilen, sarımsak kokulu ve çok zehirli bir bileşen olan fosfor bombalarıyla, misket bombalarıyla bombalıyorlar.

İşgal ve direniş bölgesinden görgü tanıklarının anlatımlarına göre sokak ortasında yüzlerce yanmış ceset bulunuyor. Bu cesetlerde kimyasal silah kullanıldığına dair çeşitli verilerin olduğu basına yansdı. Yani ABD Felluce'yi, Irak halkını kimyasal silah kullanarak yok etmeye çalışıyor. **Halepçe** katliamını aratmayan görüntüler, yaşananların Halepçe katliamının boyutlarından daha ağır olduğunun işaretlerini veriyor.

ABD savaş makineleri, işgal ettikleri bu topraklarda kadın ve çocuklara tecavüz ettikten sonra katlediyor ve ardından cesetlerini sokaklara atıyor. Bu cesetlerin parçaları köpeklerin ağzında. Sokaklardan topladıkları cesetleri toplu mezarlara gömen Amerikalı katiller sürüsü, gömemediklerini Fırat Nehrine bırakıyor. **Ve 9 Kasım tarihinden itibaren Fırat Nehrine 5 bin sivilin atıldığı** yapılan açıklamalar arasında.

Kimyasal silahların aylar öncesinden direniş bölgelerinin çevresine stok yapıldığı ise emperyalist suç ortakları ve işbirlikçileri tarafından bilinen bir gerçek. **Kuveyt'ten, Ürdün'den ve Suudi Arabistan'dan Irak'a** ba-

zıları Kızılhaç arabalarıyla olmak üzere kimyasal silah taşındı. Ve işgalin başlamasının ardından bu kimyasal silahların tümü Felluce'de yaşayan halkın üzerinde kullanılmaya başlandı. İkinci Bush döneminde bu kimyasal silahların nerede kullanılacağı ise şu anda belli değil.

Bu örneklerin yanı sıra Felluce'nin işgal altında tutulan sokak ve evlerinden gelen başka haberler de var. Bunlardan sadece biri: **Çocuğunu, hastane bulunmadığı ve evden çıkmak ölüm anlamına geldiği için hastaneye taşıyamaması sebebiyle kan kaybindan ölüncüye kadar seyreden ve onu evinin avlusuna gömmek zorunda kalan Iraklıların hikayesi** İngiliz **The Independent** gazetesinin ilk sayfasında yayımlandı. İşgalin daha ilk günlerinde Felluce'nin tek sağlık ocağını bombalayan ve doktor, hemşireleri katleden, ambulansını kullanılamaz hale getiren Amerikalı katillerin gerekçesi ise tıpkı öncekilerde olduğu gibi direnişçilerin tedavi edilme olasılığını ortadan kaldırmaktır. Saldırdan yaralanarak kurtulmayı başaranlara şu anda hiçbir tıbbi müdahale yapılmıyor ve onlar da buldukları yerde kendinden öncekiler gibi ölmeyi bekliyorlar. Saldırdan çıkmayı başaran halk şimdi mülteci kamplarında büyük bir sefalet içinde yaşıyor.

ABD tüm vahşetine ve katliamlarına rağmen Felluce'de kaybettiği **“onurunu”** yeniden kazanamadı. Aksine bir kez daha o **“onuru”** hem de çok daha rezil bir biçimde direnişçilere çiğnetti. Tüm vahşetine ve saldırganlığına rağmen Felluce'nin bütünü denetimi altına alabilmiş durumda değil. Şehrin yüzde 50'si hala direnişçilerin denetimi altında. Gündüz girdiği sokaklardan akşam olunca çekilmek zorunda kalan ABD askerlerinin bu çekilişi aynı zamanda bu sokakların yeniden

direnışçiler tarafından ele geçirilmesinin de fırsatı oluyor. Bölgeden çok rahat giriş-çıkış yapan direnişçiler, saldırı başlamadan önce şehrin etrafındaki ABD askeri birliklerine saldırı düzenlemek için kenti terketti. Şehri savunmak için bekleyen direnişçiler ise saldırının yoğunlaştığı dönemde geri çekilerek, saldırı için hazırlık yaptılar. Resmi açıklamalar olmasa da direnişçiler tarafından yapılan açıklamaya göre bu saldırılar sırasında ölen ABD askerlerinin sayısı 1200, 75'ten fazla tank ve askeri araç ise tahrip edildi. ABD'nin tüm donanımına rağmen askeri açıdan da bir yenilgi yaşadığı ABD stratejistleri tarafından da itiraf edilen bir gerçektir.

30 Ocak'ta yapılması planlanan Irak seçimleri önce **“Sünni Üçgeni”** olarak adlandırılan **Felluce-Ramadi-Samara** kentlerinde yoğunlaşan saldırıların nedeni seçimlerin sü-kunet içinde geçmesi ve ABD'nin seçimlerden istediği sonucu alması. Ancak ölmüş çocuklarının cesedi üzerinde oy kullanmaya gidecek Iraklıların ABD'nin uşaklığını yapacak bir hükümeti seçmeyecekleri kesin. Bu anlamda seçimlerin ABD zoruyla ve halkın iradesini yansıtmayacağı ortada olan bir gerçektir.

ABD'nin baskısı sonucu, Irak'a komşu olan ülkelerin yanı sıra **G-8** ülkeleri ve **Çin** ile **BM, AB, Arap Birliği** ve **İKÖ'nün** katıldığı Uluslararası Irak Konferansı Mısır'ın Şarm el Şeyh kentinde 3 Kasım günü yapıldı. Fırat Nehri'ne atılan cesetlerin gölgesinde yapılan bu zirvenin gündem maddesi seçimlerdi. İşgali tüm zorlamalarına rağmen meşrulaştırmayan ABD'nin bu sıkışmışlığı seçimlerle atlatma hedefinin gölgesinde geçen tartışmalar da kurulacak hükümeti Irak halkının iradesinden bağımsız tartışmaları ve yaşanan vahşetin gündem maddesi dahi yapılmaması zirvenin

niteliğini anlamak açısından yeterlidir.

Zirveye Türkiye adına katılan **Abdullah Gül** yaptığı açıklamada Türk şoförlerinin öldürülmesi olayına değinerek şu açıklamayı yapıyor; **“Bugünkü koşullar altında Türkiye'nin Irak ile bağları hala çok güçlü.**

Iraklılara yaptığımız insani yardımlar kesintisiz devam ediyor. Bununla birlikte bu yardımlar, giderek daha çok Türk kamyon şoförünün hayatına mal olarak devam ediyor.” Bölgeye gönderilen Türk şoförlerinin çoğunun ABD askerlerinin ihtiyacı olan malzemeleri taşıdığı artık bilmeyen ve duymayan yoktur. Bu gerçeğe rağmen Irak halkına nasıl bir yardım yapıldığı sorusu akla geliyor. Iraklıları katlederek özgürleştiren, yaralıları infaz ederek bağımsız bırakan Amerikalı katiller sürüsüne taşınan malzemeler Irak halkına nasıl bir yardım anlamı taşımaktadır acaba?

Bush yapılan son seçimleri de kazandı, ancak geleceğinden emin değil, rahat değil. Emin olmadığı için de böylesine azgın saldırılar içine giriyor. Kaybettikçe vahşi yüzünü biraz daha açığa çıkarıyor. Kaybettikçe **“küresel kaos”** teorilerini ortaya atıyor ve bunun için elinden geleni yapıyor. Dünyanın büyük nefretini alan Bush biliyor ki bu nefret Felluce'de yaktığı cehennemden çok daha büyük bir ateş çıkarabilir. Uzun zamandır tartışılan ve emperyalistlerin büyük bir tedirginlikle bekledikleri yeni ekonomik kriz emperyalistlerin saldırganlığının nedenlerinden bir tanesi ancak önemli. Krizin derinleşmesi ise dünya ezilenlerinin ABD karşıtlığında somutlanan tepki ve öfkesi yeni patlamaların habercisi.

Bu tablonun içinde ülkemizde yaşanan cılız anlamdaki tepkilerin yetersizliğinin yanı sıra en çok tartışılan konu bu süreçte İslamcılığın tepkisizliği ve katliama karşı sessiz kalmaları. Yüzlerce caminin bombalandığı ve insanların içinde katledildiği Irak'ta yaşananlara İslami cepheden verilen cevap Cuma namazı çıkışında Irak'ta ölenler için kılınan gıyabi cenaze namazından öteye geçemedi. AKP'nin hükümette oluşu bu tepkisizliğin nedenlerinden birini oluştururken, diğer neden ise ABD'nin hükümette İslam'ı besleme ve geliştirme politikasıdır. Son yıllarda gözle görülür bir şekilde geliştirdiği ve beslediği bu politika İslami cephede tepkilerin bastırılmasını getirmekte ve ABD karşıtlığının yaratılmasını da engellemektedir.

Yüzölçümü 1 km²'den fazla olmayan Golan semtinin direnişçileri, Filistin'deki Cenin kampının yanına direnişin yeni bir kahramanlığını kaydetmek için on günü aşkın süre direndi. Yaratılan bu direniş destanları ile birlikte Felluce sokaklarında aradıkları **“hayalet”** tüm dünyayı saran bir gerçeğe dönüştüğünde Felluce ateşinin görkemini ve gücünü işte o zaman göreceğiz.

Yok edilen bir yaşam ve yozlaşan kişilikler...

22 Kasım günü İnönü Stadyumu'nda **Beşiktaş-Çaykur Rize Spor** karşılaşması sırasında 16 yaşında bir gencin, **Cihat Aktaş**'ın öldürülmesinin haberini verdi gazeteler, televizyonlar. **“Tribünlerde öfke”**, **“Stadyumlarda kanayan yara”** şeklinde manşetten verilen haberlerin ardından futbol federasyonları, hükümet sözcüleri bir araya

gelerek alınabilecek ama hiçbir zaman alınmayan önlemler üzerinde durdular.

“Futbol terörü”nün son kurbanı Cihat Aktaş'ın öldürülmesi yeni değil bizler için. 4 yıl önce 2000 yılının Nisan ayında **Galatasaray-Leeds United** maçında iki İngiliz taraftar öldürülmüştü. Basında yine çokça ölüm tartışmalarına yer verilmiş ve Eylül

ayında bir tebliğ yürürlüğe girmişti. Bu tebliğe paralel olarak 2002-2003 Süper Lig sezonu başlamadan önce Ağustos ayında klüp yöneticileri, vali ve emniyet müdürünün katılımıyla Beylerbeyi Polisevi'nde bir zirve yapılmış ve bir dizi güvenlik önlemi(!) alınarak yasaklar getirilmiş, bu yasaklar karara bağlanmıştı. Sıkı tutulan(!) bu önlemlerin

kamuoyuna ilan edilmesinden sadece 4 ay geçtikten sonra ise **Fenerbahçe-Galatasaray** derbisinde yine olaylar çıktı. Bu gözaltılarla beraber Türkiye **“futbol terörü”**nün gerçek nedenleri hakkında kısmi anlamda da bir bilgi edinmiş oldu. Gözaltına alınanların ifadelerinin basına yansıyan bölümlerinde **“klüplerden destek gördükleri, reklam**

Sınıfsal Bakış

**“BİR CAN DAHA ÇOĞALACAĞIZ BU KIŞ,
GÜN OLUR DEVRAN DÖNER VE UMUT YETİŞİR”**

Ahmet Arif

İbrahim Kaypakkaya, yoldaşlarıyla birlikte, partinin, ordunun ve aynı zamanda komünist gençlik örgütünün temellerini atarken tarihteki bir çok benzerleri gibi “genç” bir önder sıfatı taşıyordu. Komünizm uğruna yürüttüğü mücadelede şehit düştüğünde, bu durumu değişmemişti. Nitekim kuruluşundan günümüze Proletarya Partisi’nin vermiş olduğu şehitlerin büyük çoğunluğu bu gerçekliğin “yaşatıcısı” oldular. Daha geniş bir perspektifle bakıldığında görülecek olan ise, birden fazla yaş kuşağının devrim mücadelesini omuzlamakla yükümlü olabileceğidir.

Bu durum, öncü kuşakların “feda” bilincini komünizm ufkuyla donattıkları takdirde yerli yerine oturabileceklerini göstermektedir. Aksi takdirde uzun soluklu mücadelenin yakalanabilmesi son derece zordur. Nitekim tasnifi yapılan ‘68 ve ‘78 kuşaklarından günümüze, değil Proletarya Partisi’nin saflarında, devrimci çizgide kalabilenlerin dahi sınırlı sayıda olabilmesi “anamlıdır”. Ortalığa düşen bir takım nostalji tacirlerinin, bitmez “tükenmez”lerin, “Vartnik” artıklarının ve bütün “vicdan azaplı” müzeliğin bit pazarına nur yağdırma çabaları ibretle izlenmektedir.

Ders alınmalıdır; komünistlerin yaşamlarından ve mücadelesinden, kavgasından ve direnişinden öğrenilmelidir. Ders alınmalıdır; mücadeleyi terk edip gidenlerin bireysel yaşamlarından ve tercihlerinden de öğrenilmelidir. Bu kişilerin bizlere, genç kuşaklara aktaracakları “çok önemli” şeyleri olmalıdır. Onların anlatacakları, eğer bir nebze farkındalarsa, sınıf mücadelesine seyirci kalmanın ne

menem bir şey olduğudur! Bunların geçmişteki mücadeleye ilişkin “askerlik anıları” gibi söyleyeceklerini kimsenin dinleyeceği yoktur. Onları gerçeklere ruhunu katarak bize şehitlerimiz anlattı ve anlatıyor. Onlar bugün de alâsıyla yaşıyor ve hep yaşanacak, yaşatılacak. Kavganın elbette dünü önemliydi ama daha önemlisi bugünü var, daha da önemlisi yarını var!

Marksist-Leninist-Maoistler halka karşı kavrayıcı ve kuşatıcı yaklaşmayı prensip edinirler. En geniş kesimleri bir araya getirmeyi hedeflerler. Düşmanları ile dostlarını ayırmaya özen gösterirler. Dolayısıyla dostlarına da buna uygun titizlikle davranırlar. Devrimin kitlelerin eseri, halk savaşının halkın savaş olduğu bilincinde çalışma yürütürler. Faaliyetlerinin merkezine her alanda örgütlenmeyi koymuşlardır. Bu anlayış, ilke ve perspektifle hareket ederken gerçekçi olmak durumundadırlar. Dejenere olmuş, kirlenmiş, iflah olmaz unsurlar ve çevrelerle uğraşmazlar. Ölüyü diriltmenin nafîle çabasına kalkışmazlar. Parti faaliyetinin bu konuda harcama-sına izin vermezler.

Yaygın biçimde işlendiği üzere, devrimci mücadelenin yükseliş yılları bakımından ‘68 ve ‘78 dönemlerinde, şu veya bu biçimde herhangi bir “sol” etiketli siyasi hareketin saflarında yer alanlar “kuşak” olarak adlandırılmaktadır. Bu ortak payda, aradan ancak onyıllar geçtikten sonra nostaljik bir temelde “anlam” kazanmakta ve yaşlılıkta “oyalanılacak” bir “hobi” haline almaktadır. Bunun için elbette ki bir takım gerekçeler yaratılmakta

(anti-emperyalist gelenek, 12 Eylül ile hesaplaşma gibi), işe yarar işler de yapar gözükmekte ama esasen verilen görüntü, yayılan mesaj apaçık, ayan beyan; “olan bitenler bir gençlik heyecanıydı”, “rüyaydı”, “gerçekçi değildi” şeklinde olmaktadır. Çoğu tuzu kuru, iş gücü sahibi bir dolu devrimci eskisi, “ömrünün baharında hayata doymadan belki de yok yere, pisi pisine vb. ölen” arkadaşlarına “vefa” borcu için kurdukları “mezunlar derneği”nde mevlüt okutup günah çıkartmakta, yaşadıklarına dua etmeyi de ihmal etmemektedirler.

Emperyalizmin, ağırlıklı olarak 90’lardan sonra ve de reformizm ile kolkola açtığı “devrimler tükendi”, “sınıflar tarihe karıştı”, “sosyalizm alternatif olmaktan çıktı”, “Marksizm/Komünizm iflas etti” kampanyasına “mütevazı” bir saf tutuş olarak adlandırılabilir bu faaliyetler; “ne yazık ki” sınıf mücadelesinin yakıcı gerçeği karşısında trajik-komik bir soytarıllıktan öteye gidememektedir.

Devrimci mücadeleyi bir çırpıda “tarihe gömen”, olmadı “gençlik hastalığı” olarak tanımlayan, hele ki silahlı mücadeleden “veba” gibi uzak durulmasını salık verenler; emperyalizmin dünya halklarına reva gördüğü sömürü ve zumün bunca koyulaştığı günümüz koşullarında, bir parça olsun “imana gelip”, pili bitmiş saatin bile günde iki kere doğruyu göstermesine nazire yapsa ve mücadeleyi/direnişi sürdürenleri selamlasalar insan olduklarını hatırlayabileceklerdir.

Ancak emperyalist-kapitalist sistemin açmazları ve çıkmazları neticesinde geldiğimiz aşama; değil onların, hiç kimsenin kayıtsız kalamayacağı ve safını açıkça belirlemek zorunda olacağı bir noktaya hızla yaklaştığımızı işaret etmektedir.

“Kimıldayan her şeye ateş edin” emri, beklenmedik direniş karşısında bozguna uğrayan gözü dönmüş emperyalist işgalciler tarafından, “hareketsiz durumdakilere her ihtimale karşı kurşun yağdırmayı ihmal etmeyin”e çevrilmiştir. Bunun daha

ileri bir noktası şüphesiz vardır. İnsan aklının çılgınlaşmasının ve vahşileşmesinin egemenler aracılığıyla tanık olduğumuz sayısız örneklerindeki gibi... Bu emrin her yerde uygulanmasının yanı sıra özel manada camide görüntülenmesinin ayrı bir mesaj içerdiği, iyice acizleştiği şu süreçte ABD emperyalizminin gövde ve kararlılık gösterisinde bulunduğu ise ayrıca belirtilmesi gereken bir husustur.

Geleceğe yönelik geçmişte yapılan hesapların adımları çok daha önceden; yani dünden olduğu gibi bugünden atılmaktadır. Bilindiği üzere en büyük yatırım insanıdır. Evrensel bir gerçeklik odur ki, sınıflar arasında en ciddi kavgaya gençliğe sahip olma konusunda yaşanmaktadır. Bu mücadelede gençliğin ellerini ve ayaklarını “eski kuşaklar”la bağlamaya çalışmak boşuna bir çabadır. Geniş manada “gençlik”, özel vurgusuyla “devrimci gençlik” “demir kuşakları” bile parçalayan bir geleneğin sürdürücüsüdür.

Feda ruhunu en üst düzeyde göstererek “kuşak”ları birbirine bağlayan, bütün toplumlar tarihinde genç kesim olmuştur. Bunun özellikle devrimler öncesinde pek tabii bir durum olduğu bilinen bir gerçekliktir. İşçi sınıfının tarihsel rolünü oynaması için yolunu açan, ona bayraktarlık yapan, her daim genç komünistlerdir. Genç komünistler proletarya partisinin biricik güvencesi ve sigortası, en değerli hazinesidirler. Onların varlık derecesi ve gelişme potansiyeli, Proletarya Partisi’nin devrim ve iktidar meselesini ne kadar ciddiye aldığının birebir göstergesidir.

Umudun nerede olduğu açıktır. Geleceği kimlerin kucaklayacağı bellidir. Kavgayı kimlerin omuzlayacağı ve ileriye taşıyacağı görülmelidir. Yüzümüzü taze, aydınlık ve diri yanımıza dönelim. Proletarya Partisi’nin önderliğindeki Komşu-mol’un 2. Kongresi, günümüzün kritik koşullarında, bu yüzden bir düzine programdan daha ileri bir adım olarak değerlendirilmelidir.

gelirlerinden pay aldıkları” belirtildi. Bu açıklamaların etkisi daha geçmeden 2003-2004 sezonu başlamadan önce 5 Ağustos’ta Türkiye Spor Yazarları Derneği’nin İzmir’de düzenlediği turnuvada bir ölüm daha yaşandı. Karşıyaka-Göztepe maçında taraftarlar arasında çıkan kavgada 22 yaşındaki Murat Kongu öldürüldü. Bu sefer yeni bir önlem olarak statlarda nezarethaneler oluşturulmasına karar verildi. Maç sırasında olay çıkarırlar kamerahane özel ekipler tarafından tespit edilerek bu nezarethanelere konulacaktı.

Ülkemizde futbolun gelişimi dünyadaki gelişiminden bağımsız değil. Dünya genelinde en fazla yatırım yapılan alanlardan birisi olan futbol, milyar dolarların döndüğü bir “bacasız sanayi” haline dönüştürülmüştür. Futbolla yapıp, futbolla kalkmak, takım tutmanın şeref, namusla bir tutulması ülkedeki en yoksul ve en zengin arasındaki değişmezliğin ifadesidir. Yoksulluğun olduğu evlerde televizyon futbol bağımlılığını sürdürürken; yine yoksul semtlerde stadlarda maç izlemek ise futbol klüpleri saye-

sinde karşılanarak “tarafara hizmet” verilmektedir. Futbol kulüplerince otobüs paraları, bilet paraları, giyecek-yiyecekleri karşılanan taraftarlardan beklenen ise takımları uğruna herşeyi yapabilmeleridir. Bunun en son örneğini Cihat Aktaş’ın ölümünden sorumlu tutulan Fatih Sözüer’in maça biletsiz girmesinde görüyoruz. Cihat Aktaş’ın ölüm haberinin daha etkisi geçmeden 27 Kasım gü-

nü Samsunspor-Besiktaş maçının oynandığı sırada 19 Mayıs Stadyumu dışında Samsunspor taraftarları arasında çıkan kavgada 17 ve 22 yaşlarında iki genç bıçaklanarak yaralandı. Olayın nedeni; alınan “güvenlik önlemleri” ve maça biletsiz girmek isteyen taraftarlara izin verilmemesi. Bu olay, “futbol terörü”nü alınan sözde önlemlerle yok edilemeyeceğinin bir ispatı oldu.

Ülkemizde %70’lik bir taraftar kitlesinin alkol alarak maç izlemeye gittiğini düşündüğümüzde sanırız neyi kastettiğimiz de anlaşılacaktır. Futbolun afyon misali halkımızı uyuşturmanın bir aracı olarak kullanıldığı dünyada ve ülkemizde “spor” kulüpleri de bu politikaların uygulanması için aynı paralellikte hareket etmektedir. Futbol takımları da taraftar kitlesini bu şekilde yönetmekte ve harekete geçirmektedir. Bunun en somut göstergesi yapılan bir araştırmada “Takımları aleyhine söz söylendiğinde yapılanlara ilişkin” sorulan bir soruya “dayanamam” şeklinde cevap verenlerin oluşturduğu yüzdelik dilimdir: %92.5

Faşizmin tek tip insan modelini yaratma politikasında bir araç olan futbolun özellikle eğitim almamış, yaşamına yön veremeyen kesimler içinde daha oturduğunu görüyoruz. Eğlenmek ve spor amaçlı ortaya çıkan futbolun günümüzde egemenlerin elinde bir terör yaratma aygıtına çevrilerek örgütlenmesi karşısında bizler özellikle emekçi kesimler üzerinde yaratılan bu etkiyi yok etmek ve bu gerçekliği göstermeye çalışmak zorundayız. Futbolla yaratılan fanatizm, holiganizm kulüplerin, federasyonların tribünlerin doldurulması için taraftarları birbirine kıskırtarak kârlarına kâr eklemeleri demektir. Futbol takımlarının maç sonuçlarının tahminine dayanan İddia oyunu da bu amaçla oluşturulmuş bir oyundur. İlkokul çocuklarının bile oynayabildiği bu oyunla yaratılan rekabet, şike, hileler devletin kendi kurumu tarafından bizzat teşvik ettirilerek uygulanmaktadır. Bol paraların kazanılacağı umudu ile oynanılan bu oyunlarla yaratılmak istenilen futbol bağımlılığının, fanatizmin, sistemin yaratmak istediği tek tip insan modelinin adım adım hayata geçirilmesidir.

Üzerinde durulması gereken en acı noktalardan biri de, Cihat Aktaş’ı öldüren Fatih Sözüer’in sonrasında gönül rahatlığıyla oturup maçı seyretmesidir! Böylesine bir yozlaşmış insan tipi ve ruh halinin yaratıcısı, düşünmeyen, sorgulamayan insan tipi yaratmaya çalışan sistemin ta kendisi değil midir?

Sağlık emekçileri için “20 Kasım sadece başlangıçtı”

Emperyalizmin ülkemiz işçi sınıfına ve emekçi halkımıza dayattığı, “yeniden yapılandırma” adı altındaki saldırılara karşı onbinlerce işçi, kamu emekçisi sessiz kalmayacaklarını haykırdı.

SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı’na devredilerek özelleştirilmesine ve Köy Hizmetleri’nin kapatılmasına engel olmak amacıyla Emek Platformu tarafından örgütlenen miting, işçilerin öfkeli slogan ve tepkilerine sahne oldu.

Emek Platformu bileşenleri olan KESK, Türk-İş, DİSK, BASK tarafından 20 Kasım günü düzenlenen “Sosyal adalet, sosyal devlet” mitingi emperyalizmin saldırılarına işçi cephesinden verilen anlamlı ve geliştirilmesi gereken bir yanıt oldu. Platform bileşenleri dışında, DDSB, TMMOB, Tüm-Tis, TKP, Halkevleri, Partizan, SDP, Alnteri, ESP, Kurtuluş, Demokratik Gençlik Hareketi, BDSP, Çağdaş Hukukçular Derneği, EKB, TTB, Tekstil-Sen, Üzüm-Sen, Tütün-Sen de mitingde yerlerini aldı. Sabahın erken saatlerinde kortejlerini oluşturmaya başlayan kitle saat 9:00 olduğunda Tren Garı’nın önüne kadar yürümüştü. Ankara kitlesi Gar’ın önünde toplanırken şehir dışından gelenler Hipodrom’da biraraya geldi. Havanın soğuk ve rüz-

garlı olması nedeniyle kortejler hızla hazırlanırken yürüyüş kolu Türk-İş, DİSK, KESK, TTB, odalar, dernekler, çeşitli dergi ve gazete okurları ve siyasi partiler şeklinde oluşturuldu. Yol-İş Sendikası’nın yoğun katılım gösterdiği eylemde işçiler turuncu şapkalılarıyla mitinge damgasını vurdu. Burjuva basına bağırarak alanı terk etmelerini isteyen işçiler, “Aydın Doğan muha-

birleri çekmesin” şeklinde bağırarak öfkelerini gösterdi. DİSK’in katılımının az olduğu eylemde DİSK’e bağlı sendikalar SSK’ların özelleştirilmesini protesto ettiler. “Yerelleştirme özelleştirmedi” dövizleri taşıyan işçiler “Yaşamın sınıf dayanışması” sloganlarını attılar. DİSK’in ardından yürüyen KESK’te Eğitim-Sen’in katılımı dikkat çekerken diğer sendikaların katılımı oldukça düşüktü. “Eğitim-Sen kapatılmaz” sloganları atan kamu emekçileri buna izin vermeyeceklerini haykırdılar.

Türk-İş korteji Sıhhiye Meydanı’na girerken kortejlerin diğer ucu Tren Garı’nın önündeydi. Eyleme katılan üzüm ve tütün üreticileri tarımda uygulanan tasfiye politikalarını teş-

hir ettiler. “Üretiyoruz” dövizleri açan köylüler aynı zamanda ürün bazında sendikalaşmanın gerekliliğini ve propagandasını yaptılar. Saat 12:15’te başlayan program öncesi, “Kahrolsun ABD emperyalizmi”, “Irak halkı yalnız değildir” sloganları atıldı. İstiklal Marşı’nın okunmasıyla başlatılan programda, bu uygulamaya tepki gösteren kamu emekçileri ve işçiler yuhlayarak ıslık çaldılar. Emek Platformu adına ilk konuşmayı BASK Genel Başkanı Resul Akay yaptı. Ardından söz alan Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, “SSK’ların devrini durdurmak için buradayız. Köy Hizmetlerinin satılmaması için buradayız” şeklinde konuştu. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de “Birlikte, omuz omuza vererek bizi yenecek güç yok” dedi. KESK Genel Başkanı Sami Evren konuşmasına “İşte sendika, işte KESK” sloganları eşliğinde başladı. Evren, “Irak’ta binlerce insanın katledildiğini, uluslararası sermayenin ülkemizin kaynaklarını ele geçirmeye çalıştığını, kamuyu talan edeceğini” belirtti. Yol-İş Başkanı Fikret Barın ise “Köy Hizmetleri ve SSK ile ilgili sonuna kadar direneceğiz” şeklinde konuştu.

Mitingde işçilerle kaynaşma, buluşma fırsatı yokolan ilerici devrimci güçler kızıl bayraklarıyla alanı kızılaştırdı. Alnteri, Demokratik Gençlik Hareketi eyleme merkezi olarak katılırken ESP’nin yoğun katılımı dikkat çekti. 6 Mart eylemine oranla kitle sayısındaki artış, devrimci, ilerici güçlerin kitleye yüzünü döndüğünün bir göstergesi oldu.

“Emperyalist işgale karşı Birlik-Mücadele-Zafer” pankartıyla ve DDSB flamaları ile mitingde katılım gösteren Devrimci Demokratik Sendikal Birlik sloganlarını coşku-

lu bir şekilde attı. “Birlik-Mücadele-Zafer”, “Zafer direnen halkların olacak”, “Yaşamın sınıf dayanışması” sloganları ve disiplinli kortejleriyle DDSB’liler kamu emekçilerinin ilgisini çekti.

Partizan kitlesi de “Özelleştirmelere karşı örgütlü mücadeleye” pankartıyla, kızıl bayrakları ve sloganlarıyla coşkularını alana taşıdı. “Sağlık haktır, satılmaz”, “Köy Hizmetleri kapatılmaz”, “Birlik-Mücadele-Zafer” yazılı dövizler taşıyan Partizan kitlesi “Yaşamın sınıf dayanışması”, “Direne direne kazanacağız”, “SSK hastaneleri kapatılmaz” sloganlarını haykırdı. 2 ve 9 Kasım tarihlerinde Dersim’in Türüsmek Köyü, Karderesi ve Robaik mezrasında çatışarak son mermisine kadar direnen halk savaşçıları, Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara ile ilgili de çeşitli sloganlar attı. Coşkulu bir şekilde yürüyen Partizan kitlesi alanda kamera çekimi yapan bir sivil polisin uyarılmasına rağmen çekimden vazgeçmemesi üzerine çekimi engelledi. Alanda ve yürüyüş boyunca İşçi-Köylü gazetesinin dağıtımının yapıldığı ve işçilerin ilgisini çektiği gözlemlendi. Miting alanında, biraraya gelen devrimci, ilerici güçler saat 13:00’da Yeni Ceza İnfaz Yasası’na karşı oturma eylemi yaparak, “Devrimci tut-saklar onurumuzdur” sloganlarını attı.

Yaklaşık 80 bin kişinin katıldığı miting, 6 Mart’tan sonra Ankara’da yapılan en kitlesel miting olma özelliğini taşıyor. KESK ve DİSK’in işyerlerinde çalışma yapmadığı dikkat çekerken Yol-İş işçilerinin öfkeli ancak önderlikten yoksun ve bilinçsiz olduğu göze çarptı. Eylem sınıf bilinçli işçilere duyulan ihtiyacı ve önderliğin bir zorunluluk olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. DDSB pankartının alanda yer alması olumlu bir adım iken kitlenin sorunlarına dönük sloganların azlığı ise olumsuzluktu. (Ankara)

Emekçinin Gündemi

GERÇEKLİĞİMİZİ KAVRAYIP TEMPOMUZU ARTIRALIM!

İçinden geçtiğimiz süreç içerisinde, gerek işçi gerekse kamu emekçileri sendikaları içerisindeki mevcut sendikal anlayışlar, sınıf sendikacılığı bakış açısından uzak, işçi ve kamu emekçilerinin bilincini karartarak önemli tahribatlar yaratmış, yaratmaya da devam etmektedir. Asıl amaçlarını (mevcut saltanatlarını korumak vb.) gizleyerek sözde sınıf adına ahkam kesmeyi sürdürmektedirler. Emperyalistler ve yerli uşakları yaşamın her alanına olduğu gibi sendikalara da çıkarları gereği müdahalelerde bulunmaktadır. Buradaki asıl çaba sınıf mücadelesini rotasından çıkarıp, sınıfı iktidar perspektifinden uzaklaştırıp, sadece ekonomik-demokratik taleplerle sınırlı tutmaya çalışmaktır. Geçtiğimiz son beş yıla baktığımızda çıkarılan/çıkarılmaya çalışılan yeni yeni yasalarla neredeyse elimizde kalan son birkaç kırıntıya da gözlerini dikmişlerdir. Sendikalar bırakalım bu yasalara karşı gelişen tepki ve öfkeleri örgütlemeyi işçi

sınıfı ve kamu emekçileri yeteri kadar bilgilendirilmemiş, adeta işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin önünde tampon görevi görmüştür. Sendikalar içerisinde işçi sınıfı aristokrasisi oluşturulmuş, sendikal bürokrasi hakim kılınmıştır. Bu olumsuzluklardan kaynaklı, sendikal işçi ve kamu emekçilerinin sendikalara ve yönetimlerine güvenleri kalmamıştır.

Sendikalar izledikleri çizginin bir sonucu olarak sosyal/politik olay ve gelişmelere uzak durmakta işçi ve kamu emekçilerini politikleştirmek, araştıran ve sorgulayan prototipler hedeflemek yerine; apolitik kişilikler yaratmayı önlerine görev koymuşlardır.

Sınıf bilinçli işçiler bu gelişmelerin farkında olmasına rağmen, örgütsüzlükten/dağınıklığından kaynaklı bu sürece müdahale edecek gücü/cüreti gösterememişlerdir. Oysa bu kan emici asalaklar güçlerini bilinçsizliğimizden, tecrübesizliğimizden ve örgütsüzlüğümüzden/dağınıklığı-

mızdan almaktadırlar.

İnsanlığın ilk ortaya çıkışından bugünkü sürece gelinceye kadar gelişen altüst oluşlar, savaşlar ve sistemler kitlelerin kahredici ve yıkıcı güçleriyle birlikte kendini ortaya koymuştur. Bugün ülkemizde yaşanan örgütsüz/dağınık süreç mevcut egemen sendikal anlayışların hiç de yabancı olmadığı, geçmişten günümüze pek de değiştirmek istemedikleri bir durum olagelmıştır. Mevcut erklerini/saltanatlarını koruma telaşı içerisinde olan sendika ağaları, sınıf içerisindeki örgütsüz/dağınıklıktan yararlanıp bilinçsiz unsurları yanlarına çekip, devrimci, demokratik komünist işçi ve emekçileri tasfiye etmenin uğraşısı içerisinde olmuşlardır. Mevcut sendikal yapıları bakıldığında birkaç sendika genel merkezi ve şubeleri dışında bunun böyle olduğunu görmüş oluruz.

1988-1989’lu yıllardan beri işçi sınıfı ve kamu emekçileri arasında yaşam bulmaya çalışan DDSB anlayışı sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda çalışma yürütmüş, bugün istenilen düzeyde olmasa bile belirli bir gücü ve birikime ulaşmış, doğruluğunu pratikte kanıtlamış, belirli dönemlere de damgasını vurmuştur. Öyle ki buldukları sendikalar ve şubelerinde toplumsal hareket ve olaylara tavır alabilmiş, sendikaları tavır almaları doğrultusunda

zorlayabilmiş ve bunu da başarmışlardır. Bugün bazı sendika şube ve genel merkezlerinde anlayışımız dillendirilip yaşam bulsa da varolan gerçekliğimizin bu olmadığını hepimiz bilmek ve kavramak zorundayız. Dönem-dönem yaşanan ilerleme-gerilemeler bir kenara bırakırsak yaşanan tıkanıklığın ve mevcut durumun nedenlerinin biz olduğunu görmüş oluruz. Bugün birçok ilde sendika ve işkollarından DDSB anlayışını bilen, tanıyan, benimseyen ve sempatiyle bakan önemli bir potansiyel vardır. Görev, kendimizi yeniden örgütleyerek işçi ve kamu emekçileri içerisinde estirilen/estirilmeye çalışılan bunalım rüzgarını ters-yüz etmektir.

Sınıfın o kahredici gücünü en başta kendimizde göreberek çalışma tempomuzu artırmalı, durmanın teslimiyet olduğunu bilince çıkartıp kavratmalı/kavramalı, teslimiyetçi, uzlaşmacı, ihanetçi sendikal rotayı ve bürokrasiyi parçalayacak gücü/cüreti göstermeliyiz. Kendimizde olan yetmezliklerimizin/eksikliklerimizin üzerine giderek DDSB’yi örgütlemeye devam etmeliyiz. İşçi ve kamu emekçilerinin bizden bunları beklediğini kavramalı, bunları başarmanın yolunun yeni DDSB kadroları yetiştirilmesinden ve yaratılmasından geçeceğini bilince çıkarmalıyız.

Son 20 yıldır uygulanan tarım politikalarını değerlendirdiğimizde köylülerin nasıl bir cendere içine sokulmaya çalışıldığını çok rahat görebiliriz. Köylerde yaşayan nüfusun azalması; köylünün ürünlerine maliyetinin altında fiyat biçilmesi; tefeci-tüccarın köylüler üzerindeki baskısı; stratejik ürünlerin kotalarla sınırlandırılması; yoksulluk parası olan DGD ve asıl amacı yıllarca gözardı edilen “Çiftçi Kayıt Sistemi”ne geçişi sağlayan, köylünün deyimiyle “arazi parası” uygulamalarının konularak desteklemelerin kaldırılması vb. uygulamalar üreticilere yıkımı dayatmaktadır. Tarımın tasfiyesine götüren sonuçları yaratan nedenlerin, IMF politi-

Tarımda stratejik ürünlere IMF vurgunu

kalarının dayatmalarıyla ortaya çıktığını bilmeyen yoktur.

Türkiye'nin ekonomik yapısının, kapitalist-emperyalist sisteme bağımlı olması; örgütsüz ve çoğunlukla küçük-ortaboy işletmeciliğin hakim olduğu köylülüğün tarımsal faaliyetinin, sistemli değişikliği, istikrarlı bir program yaratmaktan çok istikrarsızlığa götürmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı krizlerden çıkışı bizim gibi ülkelere uygulattığı politikalar da aramaktadır.

Tarımla geçimini sağlayanların köylü nüfusunun yanısıra, kentlerin ilçelerinde, tarımla uğraşan ve yetiştirdiklerini pazarda satarak ailesini geçindirenler de azımsanmayacak derecededir. Yüzde 10'luk bir kesim bu şekilde yaşamaktadır. Kapitalist üretimin feodal üretim tarzıyla içiçe geçtiği yarı-feodal yapının hakim olduğu bizim gibi ülkelere uygulanan IMF politikalarıyla, emperyalistler tarımsal üretimi kontrol altına almaktadır. Ülkemizde azımsanmayacak çoğunluğun bulunduğu köylü nüfusunun emperyalist-kapitalist sistemin “küresel sistemin” rekabetinden etkilenmesi kaçınılmazdır. Türk hakim sınıfları vasıtasıyla uygulanan IMF politikaları; özelleştirmelerle, desteklemelerin kaldırılmasıyla, dünya pazarında önemli olan stratejik ürünlere kota uygulamasıyla vb. diğer bir dizi tarımsal faaliyeti etkileyecek yasalarla köylünün üretimi engel-

lenmeye çalışılmaktadır. Türkiye'nin dünya pazarında söz sahibi olduğu ürünlerin üretimi azaltılarak köylüler ürettirilmektedir. Dünya ticaretinin %70'ini karşılayan fındıkta 2003 yılındaki değerinin diğer yıllara göre yüzde 20 azalması; zeytin üretiminin yüzde 52,8 oranında azalması; şekerpancarı, tütün, pamuğun önceki yıllara oranla kotalarla sınırlandırılması vb. örnekleri çoğaltabiliriz.

Köylünün üretimden yavaş yavaş “vazgeçtiğinin” göstergelerini DİE raporlarında görmek mümkün. Bu rakamlara göre; 2001 ve 2002 yıllarında 18 bin hektarlık ekim alanındaki tarımsal faaliyet; 2003 yılında 17 bin hektara düşmüştü. Türkiye'nin son on yıldaki politikalarına baktığımızda, IMF dayatması neticesinde GSMH'deki payın diğer sektörlerin artırılırken, tarımın payının azalması bilinçli bir uygulamadır. Son on yılda sanayinin GSMH'deki payı yüzde 25'ten, yüzde 30'lara; hizmet sektöründeki pay yüzde 56'lardan, yüzde 60'lara çıkartılırken, tarımın payı ise on yıl içinde yüzde 16'dan yüzde 12'ye indirilmiştir.

Emperyalist gıda tekellerinin, hayvancılık ve fındık, pamuk, şekerpancarı, zeytin vb. tarımsal sanayisi açısından önemli ürünlerin denetimi altında bulundurmaları istemesi, bizim gibi küçük ve ortaboy işletmeciliğin (köylülük) hakim olduğu ülkelere yıkımı dayatmaktadır.

Bugün tütün, şeker pancarı ve pamukta başlayan kota diğer ürünlere de uygulanmak isteniyor. Hayvancılığın dış satımına yaptırım uygulanarak, ithal ürünlerin iç tüketime girmesini kolaylaştıran yasal düzenlemeler getirilmiştir.

Kotalarla ve üretim maliyetinin yüksek olmasıyla gerileyen tarımsal üretim ve hayvancılığın azalması yarılarımız için büyük bir felaketin habercisidir. Sanayi ürünlerinden dünyada en çok söz sahibi olduğumuz fındığın üretimi 5 kat geriledi. Pamuk üretimi 900 bin tondan 800 bin tona düştü. Emperyalist ülkelerin, nişasta bazlı şeker tekelinin hammaddesi mısır üreticilerinin ekmeğine yağ süren, şekerpancarı üreticimizi hiçe sayan IMF patentli Şeker Yasası'nın yakıcı sonuçlarını bugün de yaşıyoruz. Şeker Yasası'yla getirilen kota sonucu üretim 16 bin tondan 12 bin tona düştü.

Bitkisel üretimle karşılaştığımızda, yıllardır can çekişen hayvancılığımız da yok olmak üzere. 1999 yılında 38 bin olan büyükbaş hayvan sayısı 32 bine; 11 bin olan küçükbaş hayvan sayısı ise 9 bine kadar düştü.

IMF politikalarını hayata geçiren Türk hakim sınıflarının her seçim döneminde vaat ettiği “tarımı geliştireceğiz”, “köylümüzü kalkındıracağız” yalanları bir bir ortaya çıkmaya devam etmektedir.

Köylüler yardım bekliyor

Pamuğu maliyet değerinin 200 bin lira altında satmak zorunda kalan ve hiçbir yardımlamayan köylüler, hergün çeşitli şekillerde seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Uygulanan politikalar sonucu yok olmaya terk edilen köylüler yardım bekliyor. 2004-2005 yılı hasat döneminde ürettikleri pamuğu maliyet değerinin 200 bin lira altında satmak zorunda kalan ve hiçbir yardım alamayan köylüler, her gün çeşitli şekillerde seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Kahramanmaraş Ziraat Odası Başkanı ve Türkiye Ziraat Odaları Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Hüseyin

Topçuoğlu yaptığı basın açıklamasında hasat dönemi sonucunda pamuk üreticilerinin artan girdi masrafları karşısında kütlü pamuğun 1 milyon 200 bin liraya satılması gerektiğini söyledi. Her gün Ziraat Odası'na köylülerin gelerek “Bizim halimiz ne olacak” diye sorduklarını söyleyen Topçuoğlu 2004 yılı hasat dönemi sonunda pamuk üreticilerinin artan girdi masrafları karşısında 1 mil-

yon 200 bin liraya satılması gerektiği halde 600 bin liraya satma mecburiyetinde bırakıldığını ve yetkililerin bu konu hakkında hiçbir açıklama yapmadığını, hiçbir çözüm önerisinde de bulunmadığını söyledi.

Topçuoğlu köylülerin bu kadar zarara uğramasının yanısıra hiçbir destek sunulmamasına da vurgu yaptı. “2004 yılı içinde verilecek olan destekleme primi kilogram başına en az 300 bin lira olarak belirlenmeli. 2004-2005 yılı döneminde köylülerimizin rahat nefes alabilmeleri için gübre, mazot, zirai ilaç ve elektrik giderleri için destek verilmesi şarttır” diyen Topçuoğlu “Doğrudan Gelir Desteği ve Ürün Destekleme ile Çiftçi Kayıt Sistemi kapsamında köylülere yapılacak olan ödemelerde aranılan şartların tekrar gözden geçirilmesi gerektiğini” söyledi. Topçuoğlu belirlenen fiyatların köylüleri üretimden soğuttuğuna vurgu yaparak “Pamuğun kilogram başına 200 bin lira daha yükselmediği takdirde köylülerimizden pamuk beklemek hayal olur. Senede 5 bin ton pamuk ithal etmekteyiz. 900 bin ton da üretimimiz bulunmaktadır” dedi.

(Mersin)

Mısır üreticisi köylüler bekleyişte

Her yıl olduğu gibi mısır üreticisi bu yıl da 2004 yılı primlerinin açıklanmasını bekliyor. Karaman Ziraat Odası Başkanı Ercüment Yılmaz basına yaptığı açıklamada 2003 yılında 1.8

ton mısırın ithalat edildiğini ancak mısırın Türkiye'deki köylülere ve çiftçilere alternatif ürün olarak sunulduğunu ve bunun da Türkiye'deki köylü ve çiftçilerin cebine girmesi gereken 1.8 ton mısırın fiyatı olan paranın dışarıya gitmesi anlamına geldiğini söyledi.

Karaman'da bile geçen yıl 7 bin dekarda yapılan üretimin destekleneceğinin sözü ardından bu yıl 30 dekarda mısır üretimi yapıldığını açıklayan Yılmaz şunları kaydetti “Mısır için prim verileceği söylendi. Ancak, 2004 yılı üretimi için verilmesi beklenen prim halen açıklanmadı. Kilogram başına 50 bin lira prim verileceği söyleniyordu. Mısır üreticisi primini beklerken, son günlerde bu konuda açıklama bile yapılmıyor. Mısıra verilecek primin düşük olacağı yolunda konuşmalar çiftçinin moralini bozuyor.”

Kotalardan sonra ekonomisi zaten zayıflayan köylüler içinse bu ağır bir tokat oldu. Yılmaz açıklamasının sonunda ise ekliyor; “Kilogram başına prim 50 bin liranın altında olursa mısır üreticisi çok zor durumda kalır.”

(H. Merke-

Organik tarımı, emperyalist tekellerin kışkacına alma planları

Daha çok dış satışı (ihracata) yönelik yetiştirilen organik tarım ürünlerini iç tüketiminde gelir düzeyi yüksek olanlar satın alıyor. Meclis'in gündeminde olan organik tarımla ilgili yasa tasarısına göre, köylüler yetiştirecekleri ürünleri sertifikalandırmak durumunda. Sertifikalandırma işlemleriyle Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nca veya yetkilendirilmiş kuruluşlarca onaylanacak, denetimi kontrol altında tutulacak.

Türk hakim sınıfları AB görüşmelerinden tarih alabilme çabasıyla bir dizi yasayı meclisten alelacele çıkartıyor. Oysa Türkiye'de sıkça adı geçen "AB'ye uyum" yasaları egemenlerin çıkarına hizmet ederken, köylünün, emekçi halkın çıkarları gözardı etmektedir. "AB'ye uyum" adı altında en çok ezilen kesimi ise köylülük oluşturuyor. Tarımsal üretimi ve hayvancılığı AB standartlarına çeken egemenler tarım politikalarını da IMF'ye hazırlıyor.

Türk hakim sınıflarının AB paslaşmasında, Meclis'ten geçireceği "Organik Tarım Yasası" ile "Tohumculuk Yasası" tasarıları da bu bağlamda gündemde.

Organik tarımla ilgili tasarı sözde organik ürün ve girdilerin üretimini ve geliştirilmesini amaçlıyor. Tasarıda, organik tarım faaliyetlerinin her türlü kontrol ve sertifikalandırma işlemlerinin Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nca veya yetkilendirilmiş kuruluşlarla yapılacağı belirtiliyor. Organik ürünlerin satışı-pazarlanması toptancı halleri mevzuatından farklı olacak. Organik sertifikası olmayan ürün ve girdilerin pazarlanması yapılamayacak. Yasa tasarısının

da "yetkilendirilmiş kuruluşlar" ifadesi de dikkati çekiyor. Bugün organik tarım üretimi yapan köylüler yabancı firmalarla, aracı şirketlerle anlaşma yaparak ürününü yetiştiriyor. Bu şirketler aracılığı ile satışını yapıyor. Girdi maliyeti yüksek, güç koşullarda üretim yapan köylülerin kredi desteklerini devlet gerçekleştiriyor. Yüksek maliyetli ürünlerin satışı bu kuruluşlar aracılığıyla yapıldığı için halkın büyük çoğunluğu bundan yararlanamıyor. Daha çok dış satışı (ihracata) yönelik yetiştirilen organik tarım ürünlerini iç tüketiminde gelir düzeyi yüksek olanlar satın alıyor. Meclis'in gündeminde olan organik tarımla ilgili yasa tasarısına göre, köylüler yetiştirecekleri ürünleri sertifikalandırmak durumunda. Sertifikalandırma işlemleriyle Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nca veya yetkilendirilmiş kuruluşlarca onaylanacak, denetimi kontrol altında tutulacak. Bu kuruluşlar emperyalist gıda tekellerinin finansmanı olan yerli kuruluşlar veya direkt açılmış şirketleridir. Tasarıya göre üretim alanları, ürün çeşitleri belirlenen yönetmeliğe göre yetiştirilen tarımsal ürünlerde, mevzuatın dışında üretim yapıldığı

kontrol ve denetimlerde ortaya çıkarsa, üreticiye onay veren kuruluşlara para cezası getiriliyor. Üreticinin sertifikası iptal edilebiliyor.

TOHURLUK VE BİTKİSEL ÜRÜNLERE STANDART YÖNETİM

Meclis gündemine getirilen "Tohumluk Yasası" tasarısına göre, tarla, bağ-bahçe bitkileri, orman bitki türleri ile diğer bitki türlerinin ve genetik kaynakların kayıt altına alınarak sertifikasyonu ticareti, piyasa denetimi kurumsal yapılanmalara gidiliyor. Tasarıya göre, sadece Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nca kayıt altına alınan çeşitlere ait tohumluklar üretilebilecek. Köylüler izin verilmeyen tohumluk veya bitkisel ürünleri yetiştiremeyecek. Tohumlukların ithalatı Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın iznine tabi olacak. Mevzuata aykırı doğacak zarar tazmin edilecek. Tohum üreticisi ve satıcılarına faaliyetten men ve 10 milyara kadar para cezası uygulanacak. Tohumculuk sektörü, yurt içinde yatırım yapmak kaydıyla, bakanlıkça belirlenecek teşviklerden yararlanacak.

Türkiye'de Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından başlatılan Kırsal Alanda Kalkınma ve Destek Projesi uygulamasıyla damızlık hayvan dağıtımı devam ediyor. Projeye göre Samsun'da bu yıl 5 kooperatifin desteklenerek köylülere 200 damızlık düve verildiği açıklandı. Samsun Tarım İl Müdürü Sadullah Kirenci, 2005 yılında bu sayıyı 2 bine çıkarmak için çalışmaların devam ettiğini belirtti. Tarımsal Alanda Kalkınma ve Destek Projesine göre Samsun'da 5 tarımsal kalkınma kooperatifinden Habilli-Doyran Zeytin Tarımsal Kalkınma Kooperatifi ile Yeniköy-Taşkilit Tarımsal Kalkınma Kooperatifi'ne 200 adet Hoştayn cinsi damızlık düve verilmişti.

Gidirli-Çayırözü-Şehsafı-Hacıdede Tarımsal Kalkınma Kooperatifi'nin inşaatı tamamlanarak hayvan alımı için başvuru yapıldığı, Yukarı Avdan, Gürğendağ ve Çelikalan Tarımsal Kalkınma Kooperatifi'nin tamamlanıp hayvan alımı için istekte bulunduğu, Kuşçular Kooperatifi'nin kredi onayının beklendiğinin açıklamalarını yapan Kirenci kooperatif sayısını 10'a çıkaracağını belirtti. (Sam-

Üzümmü para etmeyen köylüler bağlarını sökiyor

Manisa'da geçtiğimiz yıl 1 milyon 400 bin liraya sattığı üzümü bu yıl 800-850 bin liraya zar zor elden çıkartabilen köylüler, çaresizlikten bağlarını sökmeye başladı. Turgutlu Ziraat Odası Başkanı Kenan Gürsabancı kendisinin de bağını sökmek zorunda kaldığını belirterek yaklaşık 17 dönümlük arazisinde bağını söktüğünü sözlerine ekledi. Gürsabancı "ekonomik olarak doyurucu gelmediği için bu yola başvurdum" dedi.

Çekirdeksiz kuru üzüm, üretim maliyeti yükselmesine rağmen bu sene nerede ise geçen yılın yarı fiyatına dahi alıcı bulamıyor. Bu durum Manisa ve yöresindeki köylüleri artık çileden çıkaracak aşamaya gelmiş durumda. Bu konu ile ilgili basına açıklama yapan ve ken-

disi gibi birçok üreticinin bağlarını bozduğunu dile getiren Gürsabancı "köylülerde yoğun bir bağ sökme dönemi başladı. Bağ sökümü iyi gelmemesinden dolayı tercih ediliyor" dedi. Yine sıkıntılarını dile getiren üreticilerden Mustafa Akyar ve Ahmet Ovat ise en büyük sıkıntılarının düşük taban fiyatı olduğunu belirterek devletten yardım istediler.

Türkiye'nin çekirdeksiz kuru üzüm üretiminde dünya için önemli bir yeri var. Bu pazarda Türkiye yaklaşık olarak 760 bin tonluk yani yüzde 28'lik bir paya sahip. Ve ABD'den sonra ikinci sırada. Ancak tüm bunlara rağmen diğer ürünlerde yaşanan sorunlar üzüm üreticilerini de zora sokuyor ve üretimden vazgeçiriyor. (H.

TKP/ML ve TMLGB militanlarından eylem

TKP/ML militanları yaptıkları bir açıklama ile Dersim'de çatışarak şehit düşen TİKKO savaşçıları Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara'yı eylemlerle andıklarını açıkladılar. Elimize posta kanalı ile ulaşan açıklamada "Faşist TC devletinin özellikle gerilla faaliyetinin yoğun olduğu bölgelerde yapmış olduğu baskı ve operasyonlar sonucunda faşist TC devletinin kolluk güçleri ile Dersim kırsalında faaliyet sürdüren TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada savaşıp şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel, Cafer Kara yoldaşların bırakmış olduğu kızıl bayrağı devralmanın onurunu yaşayarak şehitlerimizden öğrenerek, ders ve deneyim çıkararak ilerlediğimiz kızıl güzergahta bir kez daha söz veriyor, sözümüzü yineliyoruz. And olsun ki; dökülen her damla kanın, düşen her bir canın, faşist TC devleti ve uşaklarından soracağız hesabını teker teker" denildi. Militanlar açıklamada ayrıca 18 Kasım 2004 tarihinde saat 20:30 civarında E-5 Karayolunu (Çevreyolu) TEM otobanına bağlayan

otoyol üzerindeki Nurtepe Viyadüğü'ne "Yaşasın Halk Savaşı, TKP/ML-TİKKO" imzalı, bomba süsü verilmiş pankart astıklarını da ekleyerek "pankartın asılmasının ardından 'Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO' sloganı atarak otoyol molotof kokteylleri ile trafiğe kapatıldı. Militanlar eylem yerinden emniyetli bir şekilde çekildiler ve kayıp vermeden uzaklaştılar. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaştan komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaşa, Mehmet Demirdağ yoldaştan günümüze 32 yıllık mücadele tarihimize 400'ü aşkın şehit veren Partimiz TKP/ML savaşıp öğrendi, savaşıp ilerledi ve savaşıp ruhundan bir damla bile eksiltmedi. Tek kurtuluşun devrimde olduğu, devrimin de Marksizm-Leninizm-Maizimle, Halk Savaşıyla mümkün olacağını belirten Partimiz TKP/ML belirlemiş olduğu kızıl güzergahta bir an bile tereddüte düşmemiştir. Uzun yürüyüşü sürdürmüştür. Ve bir kez daha sözümüzü yineliyoruz. Uzun yürüyüş sürüyor" dediler.

Açıklama "And olsun ki yorulmayacağız", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO Gençlik Örgütümüz TMLGB" sloganları ile son buldu.

TMLGB MİLİTANLARINDAN EYLEMLER

TMLGB militanları yaptıkları bir açıklama ile çeşitli eylemler yaptıklarını açıkladılar. Açıklamada "9 Kasım akşamı, Kartal Yakacak Lisesi, Yakacak Ticaret Lisesi ve Sarıgazi Ticaret Lisesi'nin duvarlarına 'TKP/ML-TİKKO', 'TKP/ML-TMLGB', 'Kahrolsun faşist Kemalist diktatörlük' yazılmaları yapılmıştır.

Yine TİKKO'nun Dersim'de şehit düşen üç kahraman savaşçısı TMLGB militanları tarafından yazılma ve pankart asma eylemleriyle selamlandı. 16 Kasım'da Okmeydanı'nda, 17 Kasım'da ise Altınşehir'de yazılmalar yapıldı. "TİKKO gerillaları ölümsüzdür", "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız göklerde dalgalanacak", "Dersim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganların yazıldığı eylemde bunların yanısıra Gençlik

Birliği'mizin 2. Kongresi'ni tanıtma dönük ve parti sloganlarının da yer aldığı yazılmalar yapıldı. Ayrıca 18 Kasım sabahı Şahintepe'de merkezi bir noktaya "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız göklerde dalgalanacak", "TKP/ML-TMLGB" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Yine 19 Kasım sabahı E-5 üzerindeki Örnektepe Köprüsüne "TİKKO gerillaları ölümsüzdür. TKP/ML-TMLGB" yazılı bir pankart bomba süsüyle birlikte asıldı" denildi.

Açıklama şöyle devam etti; "Komünist önder Mehmet Demirdağ ve Ese Yaylası şehitlerini anma çerçevesinde ise GB militanları tarafından Sarıgazi'de kuşlamalar yapıldı. Kuşlamalarda 'Mehmet Demirdağ ölümsüzdür', 'Ese Yaylası şehitleri ölümsüzdür', 'TİKKO gerillaları ölümsüzdür' ve genel Parti sloganları yazılıydı.

Şunu bir kez daha haykırıyoruz ki, baskının, zulmün, katliamların halka reva görüldüğü her yerde olduğu gibi ülkemizde de sınıf mücadelesinin keskinliği devam etmekte, Partimiz TKP/ML önderliğinden örülen halk savaşı mücadelesi tüm zorluklara rağmen yeni mevizlere doğru genişlemektedir."

"MUNZUR, TARİHİNDEKİ EN AĞIR ÇEVRE SORUNUNU YAŞIYOR"

Munzur Çevre Derneği 13-30 Kasım 2004 tarihleri arasında Taksim, Kadıköy ve Bakırköy'de açtıkları imza standlarıyla Munzur'da baraj yapılmasını ve Dersim'de doğanın zarar görmesini istemediklerini dile getirdi. Standlarda toplanan imzalar Ankara Çevre Komisyonu'na gönderilecek. Biz de İşçi Köylü gazetesi olarak Munzur Çevre Derneği Başkanı Ali Ekber Barmağış ile derneğin çalışmaları hakkında bilgi almak için röportaj yaptık.

- Bize derneğin kuruluş amacı ve çalışmalarınızdan bahsedermisiniz?

- Derneğimiz, Türkiye'nin neresinde olursa olsun çevre sorunlarına taraf olmak, gündemden çıkarılmaması amacıyla kurulmuştur. Türkiye'de çevre sorunlarından bir tanesi de Munzur Vadisi'nde yaşanmaktadır. Munzur, tarihinde en ağır çevre sorunlarıyla karşı karşıya bulunmaktadır. Türkiye'de gerçekten önemli olan bir çevre mevzuatı yasası çıkarılmadığı için çok önemli tahribatlar coğrafyamızda yaşanmıştır. Biz de bu tahribatları gündeme getirmek için çeşitli çevre ve demokratik kitle örgütleri ile işbirliği içerisinde bu sorunlara karşı mücadele edeceğiz.

"AMAÇ, ENERJİ ÜRETMEK DEĞİLDİR"

- Dersim'deki barajların ülke elektrik

Ne baskılar ne zorla göçettirmeler ne de barajlarınız Dersim'i bitiremez

enerjisi üretimine katkısı nedir?

- Şunu özellikle belirtmek istiyorum; genelde çevre derneklerinin özelde de Munzur Çevre Derneği'nin elektrik üretimine karşı bir tavır sergilemesi gibi bir anlayışı yoktur. Çünkü barajlara karşı tavır konulurken halkımız tarafından "neden elektrik üretimine karşı çıkıyorsunuz" gibi bir algılama var. Kesinlikle enerji üretimini destekliyoruz, çünkü bütün faaliyetlerde enerji gereklidir. Ancak ne şekilde ve hangi yöntemlerle elde edilmesi noktasında idari uygulamada ayrılıyoruz. Dolayısıyla biz barajların özellikle geniş ölçüde çevre tahribatına yol açan yatırımlar olması itibarıyla barajlardan elektrik üretilmesine karşı çıkıyoruz. Toplam 8 adet barajda elde edilecek enerji miktarı, Türkiye'de üretilen enerji miktarının binde dokuzu, yani yaklaşık olarak yüzde 1'i civarındadır. Buna paralel olarak bir örnek vermek gerekirse Elbistan Termik Santrali 4 üniteden oluşmaktadır. İnşaatları bitmiştir ve şu anda sadece bir ünitesinde üretim devam etmektedir. Bir ünitesinin kapasitesi 350 Megawattır. Oysa Dersim'deki 8 adet barajdan elde edilecek enerji 356 Megawattır. Dolayısıyla Elbistan'da bir ünite faaliyete geçirilse 8 adet barajdan elde edilecek kadar elektrik elde edilecektir. Zaten orada bir tahribat yaşanmıştır, inşaatlar bitmiştir, üretim hazır hale gelmiştir. Dolayısıyla amaç sadece enerji olsa sanıyorum hazır yapımı tamamlanmış, çalışır duruma getirilmiş işletmelerin faaliyete geçirilmemesi Munzur'da bir çevre tahribatının yaşanması için gerekçe olamaz, olmamalıdır.

"MUNZUR VADİSİ SULARLA DOLDURULMAK İSTENİYOR"

- Dersim'de yapılmak istenen barajların ne amaçlanıyor sizce?

- Bize siyasidir. Gerek Osmanlı dönemiyle gerek Cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllarla bir arada değerlendirirsek Dersim'i ıslah etmek için 13 adet rapor hazırlanmıştır. Bunlardan en sonuncusu dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya tarafından 1931 yılında hazırlanmıştır. O raporda bile Munzur Vadisi'nin sularla doldurularak insanların bir araya gelerek organize olmalarının önüne geçebilmek için böyle bir önlemin alın-

ması önerilmiştir. O gün önerilen o yöntemin bugün bir anlamda hayata geçirilmeye çalışıldığı bizler tarafından düşünülmektedir.

- Barajlara karşı ne tür tepkiler var, neler yapılıyor, neler yapılabilir?

- Şu şekilde ifade etmek lazım, biraz daha geriye gitmek lazım. 1978 yılları yani Maraş Katliamından sonra Türkiye'de 15 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Bu illerden bir tanesi de Dersim'dir. Ve o zaman başlayan sıkıyönetim 2002 yılının ortalarına kadar sıkıyönetim ve OHAL olarak sürdü. Oysa baraj projelerinin 1967 yılında projelendirildiği, Mercan Barajı'nın inşaatının da 1985 yılında başladığı yine Uzunçayır Barajı'nın da 1994 yılında başlamasına rağmen hiçbir zaman için o yöre halkının gündemi olmadı. Gerekçesi de şudur, gerçekten sıkıyönetim ve OHAL uygulamaları sırasında gıda ambargoları, faili meçhul cinayetler, köy boşaltmalar, orman ve köy yakmalar, insan hakları ihlalleri gibi uygulamaların gölgesinde kaldı. Ancak 2000'li yıllarda halkın gündemine taşındı. O günden bugüne kadar da birçok çalışmalar yapılmış bulunmaktadır. Bu çalışmalar yeterli olmadığı için Munzur Çevre Derneği kurulmuştur. Kuruluş amaçları içerisinde bir; bilimsel çalışmalar yapacaktır. Özellikle bölgenin çeşitli değerleri bilimsel veriler ışığında ortaya çıkacaktır. İki; oluşturmuş olduğumuz komisyon ile bilimsel çalışmalardan ortaya çıkan verileri hukuki süreçte kullanacaktır. Üç; kitlesel etkinlikler yapacaktır.

- Dersim'de son dönemlerde 200 hektarın üzerinde orman yandı. Bunun devlet tarafından yapıldığı, hatta orman yangınına müdahale etmeye çalışan köylülere, çeşitli DKÖ'lere izin verilmediği kamuoyuna yansdı. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

- Son yıllarda çıkarılan orman yasalarıyla orman yakanlara veya tahrip edenlere ağır cezalar öngörülürken, özellikle Dersim'de ya da Munzur'da devlet tarafından bizzat ya da devletin 'güvenlik kuvvetleri' tarafından çıkarılan yangına müdahale edilmemesinin farklı bir amacı olsa gerek. Adeta yasalar çiğnenmekle beraber orada demokratik kitle

örgütlerinin de müdahalesi engellenmiştir. Dolayısıyla bir yerde çevre tahribatı veya orman yangını olduğunda gösterilen ilginin ve duyarlılığın Munzur'da 200 hektarlık bir alanda meydana gelen bir yangında gösterilmediğini görüyoruz. Devlet oradaki güvenliği bahane ederek, geçmişte köyleri yakmıştır, insanları göçe zorlamıştır. Bu kez de güvenliği bahane ederek ormanlarını yakıp bir şekilde bölgeyi insanlardan tecrit etme, insanlara gözdağı verme biçiminde bir tavır içerisinde. Esas sorunun yaşandığı bölgede örgütlülüğün sağlanmasına inanan bir kurum olarak bundan sonra yapılacak olan ilk genel kurul sonrasında hem Tunceli'de şube açmak, içeriğine varana kadar bir dizi örgütlenme yapmak ve dolayısıyla bölgede yaşanacak herhangi bir çevre ve insan hakları ihlallerine karşı da halkın yerinde örgütlenmesini sağlamak biçiminde bir çalışmamız var şu anda.

- Son dönemlerde Dersim'de halk üzerindeki baskılar arttı. Bu konuda bir şeyler söylemek ister misiniz?

- Şu anda bölge insanı idari ve mülki yönetim açısından potansiyel suçlu olarak algılanmakta, uygulamalar ona göre düzenlenmektedir ilgili yetkililer tarafından. Dolayısıyla 94 yılındaki o yoğun köy yakmalar, faili meçhul cinayetler süreci hala devam etmektedir bir biçimiyle. Bu, bölge insanı ile yaptığımız görüşmelerde ve sohbetlerde ortaya çıkıyor. Her koşulda bölge insanının bölge dışına çıkarılması gibi bir anlayış ve uygulama var. İnsanları topluca tehdit, orman yakmalardan tutun da çeşitli uygulamalarla ortaya çıkıyor. Tunceli halkının bu konuda tarihinden gelen anti-demokratik uygulamalara karşı bir duruşu var. Belki demokratik kitlesel örgütler biçiminde örgütsüzdü bu güne kadar, ama bundan sonra da bu alandaki örgütlülüğü sağlamak da bizim gibi örgütlerin omuzlarına binmiştir. Biz bunun bilinci ve idrakı içindeyiz. Bundan sonraki süreçte gerek metropollerde bulunan örgütlerimiz gerekse Tunceli'deki örgütlerimizle ortak bir platform oluşturmak ve dolayısıyla bu anlamdaki saldırılara karşı da ortak bir duruş sergilemek amacındayız.

(İstanbul)

ABD'nin Irak'taki işgali devam ederken özellikle son haftalarda, direnişin kalesi olarak nitelenen Felluce'ye yönelik başlattığı katliam saldırısı ülkemizde birçok yerde yapılan eylemlerle protesto edildi.

İSTANBUL

*17 Kasım Çarşamba günü Galatasaray Postanesi önünde Halk Kültür Merkezleri adına bir basın açıklaması yapıldı. Kitle adına basına konuşan sözcü şu ana kadar Irak'ta direnişin en yoğun olduğu Felluce'de nüfusun 300 binden 50 bine indiğini ve resmi açıklamalarda ölen direnişçi sayısının 1200'den çok daha fazla olduğunu belirterek halkın bunları da bildiğini ve egemenlerin kimseyi kandıramayacağını söyledi.

Kitle açıklama sırasında sık sık "Irak halkı yalnız değildir", "Direnen Felluce kazanacak", "Filistin'de İntifada Irak'ta direniş kazanacak" sloganlarını attı.

* 24 Kasım 2004 tarihinde İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi önünde saat 13:00'de toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler ABD'nin demokrasi adına Irak'ta yaptığı katliamları protesto etti. "Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak" pankartı açan öğrenciler "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Irak halkı yalnız değildir", "Yaşasın Felluce direnişimiz" sloganlarını attı ve çeşitli dövizler açtı. Öğrenciler adına açıklamayı yapan Tuna Altan "İnsanlığın kalbi Felluce'de atarken Irak'ta direniş her gün küllerinden yeniden doğuyor. Bütün dünya halkların gibi bizim de yüreğimiz Felluce'de ve Filistin'de atıyor. Diren Felluce, diren Filistin yanındayız" dedi.

* BEKSAV'ın düzenlediği "Filistin Halkı İle Dayanışma Haftası" için Türkiye'ye gelen Leyla Halid ve Grup Al Awda 26 Kasım Cuma günü TMMOB binasında basın toplantısı düzenledi. O Filistin'in özgürlüğünü haykırıp bu mücadeleyi dünya halklarının gündemine taşımak için uçak kaçırarak ilk kadın gerillalardan biriydi. Halid basın toplantısından önce kısa bir açıklamayla buradaki konuşmasının basın

"Irak'ta direniş kazanacak"

için değil Türk ve Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden oluşan Türkiye halkına olduğunu ve açıklamalarını Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına yaptığını açıkladı.

Türkiye'de şu anda yönetimdeki hükümetin "seçilmeden" önce İsrail'in siyonist politikaları çerçevesinde Filistin halkına yaptığı saldırıları değerlendirirken İsrail'i terörist olarak adlandırdığına vurgu yaparak ekledi; "Bizi bu söyledikleri şeyle kandıramazlar. Terörist bir devletle silah pazarlığı için anlaşma yapan bir devlet terörist bir devlettir."

Halid "Türkiye'yi nasıl buldunuz" sorusunu ise şöyle cevapladı;

"Bugün Filistin halkı neler yaşıyorsa hemen hemen her konuda Türkiye halkları da aynı zulümü yaşıyor. FHKC'nin de çeşitli temsilcileri halen tutsak. Söylemek istedikleri bir şey var; Özgür olana kadar direneceğiz. Şayet demokrasinin nasıl olduğunu konuşacaksak bunun en kısa yolu hapisanelere bakmak. Türkiye'de de Filistin'de de okuldan fazla hapisane var."

Yaser Arafat ölümü ve Filistin'deki direnişi, barışın ne zaman geleceğini soran burjuva basın çalışanlarına cevabı gayet netti; "Devrim yolunda yürürken Filistin halkından pek çok insan düştü ama mücadelemizden vazgeçme-

ken direnenlerin terörist diye karalandıklarını belirttik ve bu saldırılarla ilgili düşüncelerini istedik. Cevabı; "Emperyalizmin ulaştığı aşamalardan biri bu, artık askeri güçlerine çok güvenebiliyorlar. Neden diğer ülkelerde de zulme başlandı, çünkü halktan korkanlar ABD'nin Irak'a da girmesinden güç aldı. Ama bir düşünelim tüm imparatorluklar halkların direnişleri ile yıkıldı, yıkılacaktır da, buna ABD emperyalizmi de dahil" oldu.

Halid açıklamalarının bittiğini ancak onunla beraber olan Grup Al Awda'nın da söyleyecek birkaç sözünün olduğunu belirtti. Al Awda'dan bir temsilci ayağa kalkarak tercümanı aracılığıyla konuşmasına başladı; "Bizler Filistin'den sürülmüş insanlarız. Bu yüzden müzik grubumuzun adı Al Awda (Geri Dönüş). Filistinliler şehitlerinin arkasından ağıtlar yakmaz. Ölümüne yabancı değiliz. Şehitlerimizi zılgıtlarla uğurlar ve onları coşkuyla anarız." Konuşmanın ardından içinde şehitlerinin adının geçtiği bir şarkıyı okudular. Al Awda'nın ardından basın toplantısı son buldu.

* 17 Kasım Çarşamba günü saat 12:30'da Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen Mücadele Birliği Platformu üyeleri Irak ve Filistin'de yaşananlarla ilgili basın açıklaması yaptı.

dik. Pek çok insan katledildi ve 8 bin insanımız tutsak ama intifada devam edecek.

Biliyoruz ki İsrail'le masada yapılan hiçbir anlaşma bize barış getirmeyecek. Geçmişte yapılan Oslo Anlaşması da bize gösterdi ki Filistin'e barış kendi savaşıyla, İntifada ile gelecek. Zaten Filistin'de 650 000 İsrail askeri var, hangi anlaşmadan bahsediyorsunuz?"

Bu arada Büyük Ortadoğu Projesi ile beraber ABD'nin Afganistan'ı ve Irak'ı işgal ettiğini ve bunların paralelinde İsrail'in ise önceden yargısız infazlar halinde yaptığı katliamların tüm Filistin halkına yöneldiğini, ancak tüm bu saldırıların burjuva medya tarafından saldıranların kahraman ilan edilir-

ken direnenlerin terörist diye karalandıklarını belirttik ve bu saldırılarla ilgili düşüncelerini istedik. Cevabı; "Emperyalizmin ulaştığı aşamalardan biri bu, artık askeri güçlerine çok güvenebiliyorlar. Neden diğer ülkelerde de zulme başlandı, çünkü halktan korkanlar ABD'nin Irak'a da girmesinden güç aldı. Ama bir düşünelim tüm imparatorluklar halkların direnişleri ile yıkıldı, yıkılacaktır da, buna ABD emperyalizmi de dahil" oldu.

"Filistin'de İntifada Irak'ta direniş kazanacak" sloganları ve Filistin bayraklarıyla pankartlarını açan kitle adına basın metnini okuyan sözcü, uzun yıllardır İsrail'in siyonist politikalarına karşı direnen Filistin halkı ve Felluce'de onca katliama karşı direnişi devam ettiren Irak halkı için "halkların mücadelesi er ya da geç zafere ulaşacaktır" dedi.

* BEKSAV'ın düzenlediği "Filistin'le Dayanışma Haftası" çerçevesindeki etkinliklerden biri Ankara'da gerçekleşti. 27 Kasım günü Ekin Sanat Merkezi'nde saat 18:00'de başlayan program oldukça yoğun bir içeriğe sahipti. Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve BEKSAV'ın organizasyonunu

omuzladığı etkinlikte ESP ve BEKSAV adına yapılan konuşmalardan ve saygı duruşundan sonra "Filistin İntifadası"nın anlatan bir film gösterimi gerçekleştirildi.

ANKARA

28 Kasım günü saat 18:00'de Tuzluçayır Muhtarlığı'nın önünde toplanan ve "Felluce'de direnenler kazanacak" pankartı açan kitle, "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbiri-miz" sloganlarıyla ara sokakları gezererek mahalle içinde dolaştı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarını da atan kitle meşaleler yakarak Tuzluçayır Merkez'e kadar yürüdü. Sayıları 250'yi bulan işgal karşıtlarına polis, barikatıyla engel olmak istedi. Yaşanan tartışmalardan sonra yolun bir tarafı kapatılarak basın açıklaması yapıldı. Kurtuluş, ESP, BDSP, YDG, İdilcan Kültür Merkezi tarafından örgütlenen ve Kaldıraç'ın da destek verdiği etkinliklerle ABD emperyalizminin işgalleri kınandı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra halaylar çekildi. Pankartını açan kitle tekrar yol üzerinden yürüyerek Tuzluçayır Muhtarlığı'na yürüdü.

BURSA

*25 Kasım günü Setbaşı köprüsünde toplanan ve Bursa BES Şubesi tarafından organize edilen ve birçok kurum üyeleri ve temsilcilerinin de destek verdiği eylemde kitle, kortejler oluşturarak "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Irak halkı yalnız değildir", "Gün gelecek devran dönecek ABD halklara hesap verecek" vb. slogan ve alkışlarla AOP önüne yürüdüler. BES Bursa Şube Başkanı Sürmeli Selçuk Söğüt yaptığı açıklamada ABD'nin Irak'ta yaptığı katliama değinerek "Emperyalistler için insanın bir önemi yoktur, onlar için esas olan kârlarına kâr katmaktır. Bu nedenledir ki direniş arttıkça genç-yaşlı, kadın-erkek ve çocuk demeden Irak'ta savunmasız, suçsuz insanlar kendi yurdunda, toprağında, evinde alçakça saldırıya maruz kalmakta, insanlık dışı bir vahşet yaşamaktadır" dedi.

*Ayrıca 26 Kasım günü İHD, Mazlum-Der, Partizan, EMEP, SDP, DEHAP, HÖC ve ESP'nin katılımıyla Çiçekçiler Pasajı'nda 13:30'da toplanan kitle alkışlar ve sloganlarla AKP İl Binası'na yürüdü. İHD adına konuşan Bursa Şube Başkanı Mutlu Manyas "ABD'nin hiçbir meşru dayanağı olmayan işgali, tüm hukuk kuralları ve insani değerleri ayaklar altına alarak her geçen gün daha da vahşileşerek devam etmektedir. Bizler insan hakları savunucuları olarak ABD'yi, Ortadoğu'yu ancak gerçek sahipleri olan halklara bırakarak çekilmeye davet ediyoruz" dedi. Eylemde Mazlum-Der Bursa Şube Başkanı Şakir Çalışkan da bir açıklama yaptı.

“Bu yasa tasarısı insanlık dışı bir yasadır”

Devlet, hapisanelerdeki yeni saldırıların adı olan Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı ile devrimci ve komünist tutsaklara karşı bir kez daha saldırıya geçiyor. Tutsakların kişiliksizleşmesini, tek tipleşmesini dayatan bu yasa ile devrimci irade teslim alınmak isteniyor. Toplumun muhalif kesimleri susturulmak isteniyor.

Son günlerde tasarının Meclis'ten çekildiğini açıklayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, yasanın tekrar Meclis'e getirileceğini söyleyerek aslında bir-iki makyajla yeniden geçirileceğini anlatmak istiyor.

Bu gelişmelerin ardından ÇHD İzmir Şube Başkanı **Av. Bahattin Özdemir**'in görüşlerini aldık.

-Yeni Ceza İnfaz Yasası'na itiraz etmenizin nedenleri nelerdir?

Av. B. Özdemir: İnfaz yasaları infaz politikalarının bir uzantısıdır. Biz daha önce de infaz yasasındaki düzenlemelerin genellikle idari tasarruflarla yapılmasına hep itiraz ediyorduk. Bunun kanunla düzenlenmesini istiyorduk. Ama şu an itibarıyla İnfaz Yasa Tasarısı olarak önümüze gelen bu kanun tasarısı, ciddi anlamda problemlili bir kanun tasarısıdır. Biz bu yasanın aşağı-yukarı her yerine itiraz ediyoruz. Yasa tasarısının içerisinde özellikle Tek Tip Elbise uygulaması

ile ilgili getirilen dayatmalar hem objektiflik kıstasını ortadan kaldırıyor, hem de TTE kullanılarak aslında tecritin boyutu artırılmak isteniyor. Biz bunu samimi bulmuyoruz.

Zorla çalıştırma maddesine de itiraz etmiştik. Bunların geri çekileceğine dair bizde bir haber var sadece. Adalet Komisyonu'na gitti diye biliyoruz. Ama bu maddelerin sonuçta nasıl düzenleneceğini halen bilmiyoruz. O yüzden her ne kadar yasa geri çekilmiş olsa da buna dikkat etmemiz gerekiyor.

-İtirazlarınız bu iki nokta üzerine miydi sadece?

Hayır. Bizim İnfaz Yasa Tasarısı'na itirazlarımız sadece bu iki madde üzerinden değildi. ÇHD Genel Merkezi'nin yaptığı bir açıklama var İnfaz Yasa Tasarısı'yla ilgili olarak. İlk olarak disiplin cezalarıyla ilgili ciddi bir sorun var. Bu sorunu şu şekilde özetleyebiliriz; ilk olarak disiplin cezaları belirsiz. İdareye çok geniş takdir yetkisi veriliyor. Artırılarak uygulanması sebebiyle, hangi fiilin neyle cezalandırılacağı karışıyor. Ayrıca disiplin cezalarına bir sürü madde getirmişler, denmiş ki; **“bu maddede yazılmayan, buna benzeyen şeylerle de bura- rayı doldurabilirsiniz”**. Bu hem cezalandırma mantığına aykırı hem de bu idareye korkunç bir yetki tanıyor. Yani 4 tane 5 tane fiil sayılmış, **“bunlara şu ceza verilecek”** denmiş, **“buna benzerlere de verebilirsin”** diye eklenmiş. Bu her şeyin ceza olarak uygulanabileceği anlamına geliyor. Bu anlamda disiplin cezalarının ne olduğu tam tanımlanmamış. İkincisi; artırılarak uygulanan disiplin cezaları ciddi haksızlıklara neden olabilecek durumdadır. Bu anlamda yasa tasarısının disiplin cezalarına yönelik bütün eleştirilerimiz aynen duruyor.

-Ölüm Oruçlarına ve Açlık Grevlerine müdahaleyi öngören maddeler ile ilgili neler söyleyeceksiniz?

-Devletin Ölüm Orucu ya da Açlık

Grevleri paranoyası yasaya yansımış. O anlamda da uluslararası tıbbi etik ilkelere aykırı olarak yasada düzenleme yapılmış ve özellikle sağlık personeline yönelik olarak baskıcı tutumlar konuşmuş. Bu paranoya yasaya o kadar korkunç yansımış ki. Gerçekten bu insanlık dışı bir uygulama aslında. Nasıl uygularlar, orasını pek bilmiyoruz. Yasa açıkça insanlık dışı bir uygulama ve uluslararası etik ilkelerine aykırı düzenlemeler getirilmiş.

-Yasanın geri çekildiği yönü açıklamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

-İnfaz Yasası'na baktığımız zaman şu an yaptıkları şeyin tasarısı üzerinde sadece bir rötuştan ibaret olduğunu görürüz. Özellikle kamuoyunun şuna dikkat etmesi gerekiyor. Bu “geri çekme” aslında bir geri çekme değildir. Bu yasa tasarısı komisyonda değişse bile Meclis'te başka şekilde uygulanacağına dair bir inancım var. Çünkü şunu açıkça belirtmek gerekir: İnfaz yasaları hükümet politikaları değil, devlet politikalarıdır. İnfaz Yasa Tasarısı küllen kötü bir şeydir. Bu yasa tasarısının yapılma mantığı sakattır zaten. Üzerinde bir rötuş olması hiçbir zaman bu yasa tasarısını kabul edilebilir, insana yakışır, insanın hapisanede tutulmasını düzenleyen bir yasa olarak kabul edilemez. Şu unutulmamalı, Ceza Yasa Tasarısı'nın temel maddeleri olan 1 ve 5. Maddelerde temel mantık ifade edilmiştir. Buradaki temel amaç mahpusu bir hasta olarak görmek ve **“iyileştirmek”** tir. İyileştirme derken de şunu diyorlar; kendi mantıkları açısından o kişiyi **“sosyalleştirme”**. Bu şu demektir: Hapse düşen insanları sosyal anlamda hasta görüyorlar ve kendi mantıkları neyse ona uygun olarak onu inşa etmeyi düşünüyorlar.

Şimdi yasa tasarısının bu hükmü değişmeyecek. Bu hükmü, bu mantığı değişmediği sürece yasa tasarısı üzerindeki değişiklikler ne olursa olsun bir anlamı

yok.

-Son olarak eklemek istedikleriniz var mı?

-Bir de şunu vurgulamak gerekiyor. Bu sadece Türkiye'nin sorunu değil. O yüzden AKP'nin saldırısını tek başına düşünmemek gerekiyor. Bu genel bir politik yaklaşımdır. İnfaz ve cezalandırma ile ilişkin bu çağın yaklaşımıdır. Bu ABD kaynaklıdır, Avrupa kaynaklıdır. ABD'de özellikle Kara Panterlere ve onların yöneticilerine karşı davranışlar, İngiltere'nin IRA örnekleri, Almanya örnekleri unutulmamalıdır. Bu ülkelerin herbiri kendileri kriz ya da terör dedikleri kavram içinde hissettikleri zaman “anti-terör” yöntemleri ve bunun cezaevi uzantısı olan bu tür cezaevleri politikalarını uygulamışlardır. Yani bu yasa tasarısının mantığı sadece bu coğrafyaya ait değildir.

19 Aralık operasyonu öncesi Adalet Bakanı H. Sami Türk'ten şöyle bir açıklama duymuştuk. **“STÖ ve DKÖ'lerle anlaşılardan kimseyi F tipine koymayacağız”**. Bu unutulmamalıdır. İnsanlar şu anda F tipindeler ve bu kimseye sorulmadan yapıldı. O yüzden yapılan açıklamalar hiç de samimi değildir. AKP hükümeti değişse de bu politika değişmez. Çünkü bu bir devlet politikasıdır.

Biz çok yakın tarihte hapisanelerde korkunç şeyler yaşadık. Bu ülkenin tarihi hapisanelerde acı ve direniş tarihidir. **Diyarbakırlar, Metrisler, Mamaklar, Ulucanlar, Burdurlar, Bergamalar, 19 Aralık'ta yaşadıklarımız aslında çok çabuk unutuluyor.**

ÇHD olarak 1 ve 19 Aralık tarihleri arasında hapisanelerle ilgili gerçeklerin ortaya çıkarılması için bir kampanya düzenleyeceğiz. Biz bu yasayı eleştirdiğimiz için 19 Aralık'ın yıldönümünde Kıbrıklar F Tipi önünde bir eylem yapacağız ve içinde olduğumuz İzmir Tecrit Karşıtı Birlik'in 19 Aralık mitingine katılım sağlayacağız. **(İzmir)**

BASINA VE KAMUOYUNA

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar **Bayram Kama, Murat Karayel, Hasan Polat, İmam Akmut, Resul Kocatürk, Hasan Rüzgar** yaptıkları açıklamada AB'nin gücünü de arkasına alan AKP hükümetinin **“demokratikleşme”**, **“AB kriterleri”**, **“insan hakları”** vb. söylem ve demagojiler eşliğinde demokratik hak ve özgürlüklere saldırdığını belirterek “yalan ve demagojilerle temel hak ve özgürlükleri budayan, gaspeden saldırılar atbaşı gidiyor. AKP hükümeti, egemen sınıflar ve AB için attığı her adımı, tüm toplumun yararına bir **“devrim”** gibi sunuyor. Peşpeşe çıkarılan yasalar **“devrim”**, **“büyük iler-**

leme” vs. demagojileriyle sunularak ezilen ve sömürülen kitleler aldatılmaya çalışılıyor” dediler.

AKP hükümetinin F ve D tipi hapishaneleri **“misafirhane”** gibi göstererek tecrit zulmünün üstünü örtmeyi amaçladığını da söyleyen tutsaklar **“Adalet Bakanı ‘devlet konukevi’** diyerek F ve D tipi tecrit hapishaneleri şirinleştirmeye, böylece kamuoyunu aldatmaya çalışıyor” şeklinde devam ettiler.

“F tipi hapishanelerdeki hücre havalandırmalarının çelik tel örgülerle bir baştan öbür başa örülmesi, fiziksel izolasyonu tahkim eden ve Ceza İnfaz Kanunu ile geliştirilen kapsamlı ve ağır tecrit sisteminin bir parçası-

dır” denilerek devam eden açıklamada ayrıca F tiplerinde devam eden saldırılara da değinilerek **“Ceza İnfaz Kanunu ve Ceza İnfaz Kanunu'nun bir parçası olan havalandırmaları tel örgülerle kuşatmak bunun içindir. F tipi hapishanelerdeki havalandırmaları çelik, jiletli telle kuşatmak fiziksel olduğu kadar psikolojik izolasyon amacı da taşıyor. Havalandırmaların tel örgülerle çevrilmesiyle, fiziksel tecrit daha sıkılaştırılırken, F tipi ve tecrit olgusu daha korkutucu ve ürkütücü kılınmak isteniyor. Korku, baskı, tecrit, şiddet ve Ceza İnfaz Kanunu'yla yasalaştırılacak olan **Tek Tip Elbise ve Zorunlu Çalıştırma, disiplin cezaları**, infaz yakarak, yeni davalar açılarak devrimci tutsaklara boyun eğdirilmek isteniyor. Ama bu nafi bir çabadır”** denildi.

Açıklama şöyle devam etti; **“On yıllar boyunca bu coğrafyada devrimciler katliamlarla, infazlarla, akıl almaz işkencelerle teslim alınmak istendi. Ama başarısız oldu. Şimdi F ve D tipi tecrit ve izolasyon işkencesiyle aynı amaç güdüyor. Ama yine başaramayacaklar. Asla zulme boyun eğmedik ve eğmeyeceğiz. Direndik, direneceğiz. F ve D tipi hapishaneler, tecrit ve izolasyon zulmü yalnız devrimci tutsakların değil, tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin demokratik hak ve özgürlüklerini savunanların, insanlık onuru ve değerlerinin yanında olan herkesin sorunudur. Tüm kamuoyunu, F ve D tipi tecrit hapishanesi konusunda duyarlı ve taraf olmaya, Ceza İnfaz Kanunu ve diğer saldırılara karşı durmaya çağırıyoruz”** denilerek bitirildi.

İSTANBUL

* **21 Kasım Pazar** günü **Galatasaray Lisesi** önünde her pazar düzenli olarak eylem yapan Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik tam saat 12:00'de alkışları ve sloganlarıyla yine eylem alanındaydı. Birlik adına açıklamayı yapan sözcü dışardaki emekçilerin iş ve yaşam alanlarına performans dayatmasını getirenlerle tutsaklara F tipi ve yeni infaz yasasını getirenlerin aynı sınıftan olduğunu söyledi.

Yasa tasarısının meclisin bu hafta gündeminde olacağını hatırlatılması üzerine kitle uzun süre "**Bedel ödedik bedel ödeceğiz**" sloganını attı. Basın açıklaması haftaya tekrar aynı yerde olmak üzere sloganlar eşliğinde bitirildi.

* Birlik bileşenleri **28 Kasım Pazar** günü de aynı yerde aynı saatte bir araya geldi. "**Yeni İnfaz Yasası Geri Çekilsin**", "**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur**" sloganlarıyla eyleme başlayan Birlik adına konuşmayı yapan sözcü yasanın tam olarak geri çekilmediğinin ve tekrardan meclise getirilmek üzere meclis alt komisyonuna çekildiğinin altını çizerek bunda tecrit karşıtı eylemlerin etkisinin de bulunduğunu ancak tecrit varolduğu tutsakların kimliklendirilmesi hareketinin de devam edeceğini söyledi.

"Tecrit kalkana kadar devam!"

Tecritteki kişilikleştirme ve baskı politikaları sonucu Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde Sezai Karakuş adlı tutsağın yaşamına son verdiğini söyleyen sözcü devletin yasada yapacağı değişikliklerin yasanın niteliğinde hiçbir değişikliğe sebep olmayacağını söyleyerek her reform diye çıkan yasa tasarısında olduğu gibi bundan da medet beklemenin anlamsız ve zararlı olduğunu altını çizdi.

Sözcünün konuşmasından sonra söz alan Kerim Tepeli kendisinin de Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden yeni çıktığını belirterek 4 yıldır yani F tipi uygulamasının ilk başlamasından beri hapishanelerdeki tüm uygulamaları birebir yaşadığını belirterek bugün çıkarılmak istenen yasanın F Tipleindeki uygulamaları meşrulaştırma amacını taşıdığını söyledi.

Eylem alkış ve sloganlarla son buldu.

KARTAL

***23 Kasım Salı** günü **Kartal Tecrit Karşıtı Birlik** bileşenleri Tuzla Aydın Köyü'nde deri işçilerine tecrit karşıtı bildirimleri dağıtmak için bir araya geldiler. Bildiri dağıtımını başlandıktan sonra Jandarma ekipleri bildirimlerin işçilerle buluşmasını engellemek için, bildiri dağıtımını yapan birlik bileşenlerinin kimliklerini kontrol etmek ve bildirimlere el koymak istedi. Jandarmanın bu faşizan tutumu sonucunda bildiri dağıtımını yapanlar gözaltına alındı. Gözaltı yapıldığı sırada tecrit karşıtları "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganlarını haykırdı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldı.

***Kartal Tecrit Karşıtı Birlik 27 Kasım** günü Kadıköy İskele Meydanı'nda Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın iptal edilmesi için basın açıklaması yaptı. Meydanda toplanan Birlik bileşenleri "**İçeride dışarıda hücreleri parçala**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" sloganlarını hep bir ağızdan haykırdı. Birlik adına basın açıklamasını Deri İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** yaptı. Sonkaya "Hapishanelerdeki tutsaklara dönük Tek Tip Elbise ve zorunlu çalışmayı dayatanlar, işçi ve emekçilere yönelik 2821-2822 sayılı yasaları ve 12 Eylül mantığını sürdürmektedir. Hapishanelerdeki siyasi tutsaklar bu toplumun aydınları ve öncüleri olarak halka dönük saldırıları önceden görerek mücadele ve araç yöntemlerini geliştirmeye çalıştıkları için bugün hapishanelerde." Şu anda geri çekilen ancak kısa bir süre sonra tekrar Meclis gündemine getirilecek Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bu geri çekme taktiği kamuoyunu oyalamaya pasif ve etkisizleştir-

meye yöneliktir. Bu anlamda bu saldırıyı gündemimizde taze ve canlı tutacağımızı ilan ederek, ezilen tüm emekçileri bu saldırıları püskürtmeye çağırıyoruz" dedi.

İZMİR

* **İzmir Tecrit Karşıtı Birlik 19 Kasım Cuma** günü her hafta olduğu gibi Kemeraltı Girişi'nde Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin pankartıyla ve "**Tecrite, tek tipe hayır**", "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganları eşliğinde eylem yaptı. Tecrit Karşıtı Birlik adına açıklamayı **Partizan**'dan **Gülseren Diken** okudu. Diken "Yasa tasarısı içerdiği birçok maddeyle hapishane idaresine geniş yetkiler bırakmaktadır. Yaşananlardan da görüldüğü gibi bu durum tutuklu ve hükümlüler açısından ağır sonuçlar doğuracaktır" dedi.

Açıklama sırasında polis kamerayla görüntü almasına karşı çıkılınca, polis eylemciler arasında kısa süreli arbede yaşandı. Polisin kamerayla görüntü almak istemesini protesto eden Tecrit Karşıtı Birlik üyeleri "**Faşizme karşı omuz omuza**" ve "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganlarını atarak 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

* **27 Kasım** günü Kemeraltı girişinde tekrar bir araya gelen İzmir Tecrit Karşıtı Birlik üyeleri adına açıklamaya yapan BDSB'den **Ahmet Subaşı** "Artık sadece izlemek, üzülmek ağlamak yerine, yeni Iraklar, Filistinler ve 19 Aralıklar olmasın diye, harekete geçin ve unutmayın baharı yaşamıyoruz ki F tipinin kışına gözlerimizi yumalım" dedi.

Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

"Yasa yırtılana, saldırılar son bulana dek direneceğiz!"

27 Kasım Cumartesi günü **İzmir Konak Sümerbank** önünde bir araya gelen Partizan okurları hapishanelerde sürmekte olan tecrite, Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na ve devam eden ölümlere karşı eylem yaptı. "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" pankartı açarak; saat 14:00'de bir araya gelen **Partizan** okurları, ilk olarak muhalif kesime dönük saldırıların sadece hapishanelerde değil, her yerde devam ettiğini belirterek, geçtiğimiz günlerde **Dersim**'de ölümsüzleşen **Aşkın Günel**, **Cafer Kara** ve **Muharrem Yiğitsoy** şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunda okunan şiirin ardından "**Aşkın, Cafer, Muharrem ölümsüzdür**" sloganı atıldı.

Partizan okurları adına açıklamayı gazetemiz İzmir büro çalışanı **Gülseren Diken** okudu. Yapılan açıklamada; "Hapishaneler kurulduğu günden bu yana, saldırılar, katliamlar, infazlar da olmuştur. Teslim alınmayan irade, hep katliamlarla bastırıl-

maya çalışılmıştır. Bu sadece ülkemizde değil, dünyada diğer devrimcilerin, komünistlerin de yaşadığı ortak bir saldırdır" denildi. "PKP'nin yeniden kurucusu ve önderi Başkan Gonzalo'ya 12 yıldır uygulanan tecritle O'nun ideolojisini, iradesini teslim

alacaklarını sanmışlardı. Ancak öyle olmadı. Gonzalo'nun mahkemede attığı savaş sloganlarıyla devrimci iradenin tecritle teslim alınamayacağını bir kez daha gördükler" şeklinde devam eden açıklamada Yeni İnfaz Yasası'yla hedeflenenin tutsakların iradelerini teslim almak, onları kişilikleştirme, tek tipleştirme ve kuru-

lu olan sömürü düzenlerini daha fazla sürdürmek olduğu belirtildi. Meclisten geri çekilen yasanın bir, iki makay hamlesiyle içeriğinin değişmeyecek yeniden Meclis'e sunulacağı ve egemenlerin AB'yle 17 Aralık'ta yapılacak müzakereye elleri boş gitmeye çalışacakları hatırlatıldı.

Son olarak ise "**Bizler Partizan okurları olarak daha önce olduğu gibi bugünde bu yasa-ya tüm saldırılara karşı içeride ve dışarıda, mücadelemizi sürdüreceğiz. Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı yırtılana, tüm saldırılar son bulana dek isyanı kuşanarak direneceğiz. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha haykırmaktan geri durmayacağız**" denildi.

Eylem boyunca sık sık "**Tecrite, tek tipe hayır**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Faşizme isyan, halka önder Partizan**", "**Partizan öfkesi zindanları yıkacak**", "**Yaşamın devrimci dayanışma**" sloganları atıldı.

Partizan eylemine ayrıca **ÖMP**, **DHP**, **BDSB** ve **DEHAP** da katıldı.

(İzmir)

"Tecrite karşı sesimizi yükselteceğiz!"

24 Kasım Çarşamba günü İstanbul **Ritz Corlton Otel**'de (Gökkafes) TÜSIAD'ın davetiyle gelen **Avrupa Sosyalist Parlamenterler Topluluğu** basın toplantısı yapmak üzere bir araya geldi. 4 yıldır süren ve pek çok tutsağın sakat kalmasına ve ölümüne sebep olan tecrite karşı mücadele veren, bu konu üzerine eylemler, etkinlikler yapan **TUYAB** da konferans salonundaydı. 19 Aralık operasyonları ve Ulucanlar katliamının fotoğrafları ve katliamlarda yaşamını yitiren şehitlerin otopsi raporlarının ve **Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı**'nın yorumunun bulunduğu bir dosyayı da Avrupa'da kamuoyu yaratmak için gelen heyete verdi.

Avrupa Sosyalist Parlamentosu'nun Grup Başkanı ile kısa bir diyaloga geçen **TUYAB**'lilar adına konuşan sözcü, Türkiye'de dışardaki muhalefet arttıkça içerideki baskı ve katliamların da arttığını, bugüne kadar tecrit koşullarında yaşayan binlerce devrimci tutsağın ağır sağlık sorunları ve psikolojik rahatsızlıklarla karşı karşıya olduğunu anlatarak **yeni yasanın daha da ağır tecrit koşullarını dayattığını ve bunun içerisini tam anlamıyla teslim almak için yapıldığını anlattı.**

Sözcüye cevap veren Grup Başkanı, Avrupa'da da bunun takip edildiğini ancak bugüne kadar ellerine böyle bir dosya geçmediğini, konu üzerine dışardaki muhalefetin de önemli olduğunu belirtti. Raporu gerekli olan yerlere yansıtacağını belirten grup başkanı **TUYAB**'lılara teşekkür ederek seminerine başladı. Eylem sonrası kısaca bilgi veren **TUYAB**'lilar tecritin dışardaki aydın ve ilerci kesimlerin içerideki tepkiye destek vermesinin kendileri ve tutsaklar için önemine değinerek kendilerinin de bu konuda ellerinden geleni yapacaklarını söyledi.

(İstanbul)

Halk savaşıçılarına ölüm yok!

PARİS

Vurun yoldaşlar vurun, uyumasın silahlar

Nerde uyursa silah, orda uyanır ölüm

Kavganın töresi bu, kan kanla yıkacak

Al kanlı gömlekle, hedefe varılacak

Türkiye ve T. Kürdistanı'nda devletin Halk Savaşı karşısındaki saldırıları artmaktadır. Bu korku ve acizlik devletin Dersim'de ormanları yakmasıyla ve halk üzerindeki baskılarını arttırması ile bir kez daha görülmüştür. Yine bölgede düzenlenen son operasyonlar ve şehit düşen gerillalara yapılan işkenceler bunun göstergesidir.

2 Kasım tarihinde enternasyonal proletaryanın Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki temsilcisi TKP/ML'nin üyesi Muharrem Yiğitsoy, 9 Kasım tarihinde yine Parti üyesi Aşkın Günel ve Parti İleri Sempatizanı Cafer Kara çatışarak şehit düşmüşlerdi.

Biz de, Paris TKP/ML taraftarları olarak, duyduğumuz bu sestten aldığımız güçle toprağa düşenlerimizi anmak için **21 Kasım 2004** tarihinde bir anma toplantısı düzenledik.

Muharrem, Aşkın ve Cafer yoldaşlar şahsında devrim, sosyalizm ve komünizm uğruna silah elde toprağa düşen parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anma toplantısı söylenen Parti Marşı'yla devam etti. Ardından açılış konuşmasını yapan bir kişi, devrimin bir gereksinim olduğuna vurgu yaparak gerçekleşecek devrimimizin büyük bedel istediğini, **"ya kan ya can değil, hem kan hem can istediğini"** ifade etti.

Açılış konuşmasından sonra yine bir yoldaşın şehitlere attığı şiiri okumasının ardından, başka bir yoldaş TKP/ML'nin 12 Kasım tarihli Turüşmek şehitleriyle ilgili bildirisini kitleye sundu. Bildiriyi okuduktan sonra TKP/ML'nin Halk Savaşı'ndaki ısrarına dikkat çeken yoldaş, **7. Konferans**'ın "önce yapacak, sonra konuşacağız" ibaresinin içeriğini somutlayarak sözlerini tamamladı. Daha sonra MKP taraftarlarından bir kişi söz alıp MKP'nin konuyla ilgili yayınladığı bildiriyi okudu. Son olarak başta şehit düşen yoldaşlarımızın en çok sevdikleri ve dillendirdikleri türküler olmak üzere, kitlenin eşlik ettiği devrimci türküler ve marşlarla anma toplantısı sona erdi.

HAGEN

Hagen Partizan okurları olarak düzenlediğimiz "Parti Şehitlerimizi Anma Toplantısı"nda; geçmişte NRW Bölgesi'ndeki faaliyetimizin temellerini atan **İbrahim Polat** yoldaşımızı ve Dersim'de şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşlarımızı birlikte andık.

Saygı duruşuyla başladığımız anma toplantısında İbrahim Polat yoldaşın ülkemizdeki ve yurt dışındaki onurlu mücadelesine değinildi. Bu müca-

dele tarihinde ülkede başlattığı ve yurtdışında sürdürdüğü istikrarlı mücadelesiyle, yaptığı katkılarla anıldı. Faaliyetindeki çabaları ve kitle örgütünün kurucu üyeleri arasında yer almasına ve yaptığı katkı ve emeğin tarafımızdan örnek alınmasına da değinildi. Bilindiği gibi, yoldaş 3. Konferans'a Yurtdışı Delegesi olarak katılmak üzere gittiği Dersim'de 22 Kasım'da 8 yoldaşla birlikte şehit düşmüştü.

Anma toplantımıza Dersim'de şehit düşen son şehitlerimizin anılmasıyla devam edildi. 2 Kasım 2004'te düşmanın saldırısı sonucu Dersim'de onurlu bir direnişle şehit düşen TKP/ML üyesi Muharrem Yiğitsoy ve 9 Kasım'da yiğitçe direnerek şehit düşen TKP/ML üyesi Aşkın Günel ve Cafer KARA yoldaşlar da düzenlenen anma toplantısıyla anıldı. Muharrem, Aşkın ve Cafer yoldaşlar TKP/ML'nin saflarında yer almış ve düşmanın binlerce askerle saldırmasına karşın teslim olmamış, gösterdikleri direnişle de düşmana karşı ideolojik üstünlük sağlamışlardır. Dersim'de şehit düşen bu yoldaşlarla ilgili TKP/ML imzalı bildirinin okunmasının ardından mücadele yaşamlarına da değinildi. Tüm şehitlerimiz gibi, bu yoldaşlarımızın da şehit düşmesi zorlu bir sınıf mücadelesinde yer alan Proletarya Partisi açısından onurlu bir bedeldir. Onların devrettiği mücadeleye hepimiz gücümüz ölçüsünde katılmamızdır.

50 kişinin katıldığı anma toplantısının ikinci bölümünde yoldaşlarımızı devrimci ağıt ve marşlarla bir kez daha andık ve selamladık. Toplantı TKP/ML Marşı'yla son buldu.

STRASBOURG

Strasbourg Partizan okurları olarak 20 Kasım 2004 Cumartesi günü Evrensel Kültür Merkezi'nde Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşlarımızın anmasını gerçekleştirdik. Saat 15.00'de tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan anmada, program boyunca **Grup Şiar** ve **Grup İsyana Özlem** partizan türkülerini seslendirdiler. Yapılan açılış konuşmasında, "İnsanlığın büyük özgürleşmesi uğruna girilen sosyal kurtuluş mücadelesinde adanmaya ikirciksiz olan bu yaşamlar olmasaydı, öz-

gürlüğün bilincimizdeki büyük arzusu böylesine derin gerçekleşmezdi. Ve bu şehitlerin savaşırken taşıdıkları bayrak, onlar toprağa düştükçe daha da yücelmezdi. İnsanlık kazanmak ve özgürleşmek için kanını ve canını vermeyi birer zorunluluk olarak ortadan kaldırırsak kadar şehitler kervanı büyümeye devam edecektir. Bugün bizlerde bu şehitler kervanına kan-can olan yoldaşlarımızı anma amacı ile burada toplanmış bulunuyoruz. Muharrem, Aşkın ve Cafer yoldaşlarımızın anısı yaşatmanın en doğru yolu, onların ideallerine bağlı kalmaktır. Her şehidimiz bize devrim giden yolu işaret etmektedir, bu yol zorlu ve engebelidir. Ancak tüm zorlukların karşısında, Muharrem olmak, Aşkın olmak, Cafer olmak ve daha yüzlerce gibi olmak asloandır. Ve buradan yoldaşlarımıza bir kez daha sesleniyoruz; And olsunki andımızı, şan olsunki adınızı yaşatacağız" denildi.

Daha sonra Cafer Kara'nın abisi söz alarak, hayatın her alanında onların di-

buldu.

ZÜRİH

Dersim'de şehit düşen TKP/ML TİKKO ve MKP-HKO gerillaları için Zürih'te ortak bir anma etkinliği gerçekleştirildi. İsviçre'nin Zürih kentinde **28 Kasım 2004** tarihinde saat 15:30'da yapılan anmaya yaklaşık 200 kişi katıldı.

Dersim'de ve Karadeniz'de şehit düşen DHKP-C gerillaları sahsında Parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan anmada ilk olarak sözü TKP/ML temsilcisi aldı ve Parti ve devrim şehitleri için hazırlanan bir metin okudu. Ardından 2 ve 9 Kasım tarihleri arasında Dersim'de şehit düşen TİKKO gerillaları **Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara** için anmaya hazırlanan metin okundu.

Ardından MKP gerillaları **Orhan Gül, Elif Aslan ve Hasret Kaan Aslan**'la ilgili kitleye bilgi verildi.

Bu okunan metinde şehit düşen yoldaşların yaşamına ilişkin kesitlerle birlikte silahlı mücadele ve bunun önemi üzerine duruldu. Kitle hep bir ağızdan **"Yaşamın Halk Savaşı", "Dersim Tokat Erzincan, savaşıyor Partizan"** sloganlarının ardından MKP adına bir kişi anmaya ilişkin hazırladıkları yazıyı okudu. Okunan bu metnin ardından **"Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşamın devrimci dayanış-**

ma" sloganları atıldı. Ardından hazırlanan Parti ve devrim şehitlerinin yer aldığı dia sunuldu. Son olarak bir kişi devrimci türküler söyledi ve anma saat 16:00'da sona erdi.

FRANKFURT

Dersim'de katledilen TKP/ML savaşıçıları Muharrem, Cafer ve Aşkın yoldaşlar Frankfurt'ta da anıldı.

Onların Kasım ayında şehit düşmeleri daha bir anlamlıydı, çünkü bu ayda **Proletarya Partisi**'nin 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**'ın da şehit düştüğü aydır. Bu vesileyle Dersim şehitleri ve Demirdağ'ın şahsında devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başlayan anma, yoldaşların anısına yapılan konuşmayla devam etti. Son bölümde kitle ile birlikte söylenen Parti ve Devrim marşlarıyla etkinlik son buldu.

Ese Yaylası şehitleri ölümsüzdür!

23 Kasım 1997 tarihinde Ese Yaylası'nda şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve Proletarya Partisi'nin savaşçıları Ümit Dinler, Duran Salman, Dilek Konuk ve Ümit Çağlayan San 21 Kasım 2004 tarihinde YDG tarafından organize edilen bir anma ile Sarıgazi'de, mezarları başında anıldı.

Mezarlık girişinde kortej oluşturulup "Şehitlerimizin kızillaştırdığı bayrağımızı, zirvelere taşıyacağız" pankartı ve Proletarya Partisi'nin devrim mücadelesinde şehit düşen kadrolarının resimleri açılarak yürüyüş başladı. Yürüyüş ve anma sırasında sık sık "Dersim, Tokat, Erzincan savaşıyor Partizan", "Dersim şehitleri ölümsüzdür", "İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Parti'ye", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" sloganları atıldı. Komünizm ve devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra, Ese Yaylası'nda şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ı anlatan bir metin okundu. Okunan metinde "Mehmet Demirdağ ve yoldaşları en zor koşullarda dahi varolan koşulları devrim lehine değiştirmek için yılmadan çalışmalarıyla, gerçekleri kavramaya ve onun yasalarını keşfetmeye yoğunlaşmalarıyla kendilerini göstermişlerdir. Onlar koşullara teslim olma anlayışını reddederek, zorlukları aşmada ısrarlı ve sabırlı olmanın önemine vurgu yapmışlardır. 'Devrim stratejisi olan uzun süreli Halk Savaşı stratejisi sınıf

mücadelesinde varolan, ortaya çıkan her olgu ve gelişimi ele almada, her olgu gelişmeye tavır belirlemede mücadele etmede yol göstericidir' diyen Demirdağ yoldaş sınıf savaşına doğru ve zamanında müdahalelerde bulunacak ideolojik açı-

dan net, örgütsel olarak sağlam, savaşçı bir örgütün yaratılmasına önem vermektedir. 'Her şey devrim için, her şey Parti için' şiarını rehber edinerek 24 saat komünist, bilgili, fedakar ve atak kadroların yer aldığı, kurumsallaşmış, kolektivizmi içselleştirmiş bir örgütlülüğün gerekliliğini vurgulamaktadır. Demirdağ yoldaş askerileşmede yetkinleşmiş, savaşçı, gözü pek, fedakar bir örgüt için mücadele etmiştir. 'Başımıza ne gelir değil, düşmanın başına ne getiririz'i düşünen, hesap sorma bilincinin gelişmesi ve pratiğe geçmesi için çaba harcayan Demirdağ yoldaş, kendi pratiğinde de bunu birçok örnekle göstermiştir. Durum iyidir, çünkü; yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi, teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yapacağımız her müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yödedir" denildi. Anma sloganlarıyla sona erdi.

(Kartal)

"VER ELİNİ KAVGA BÜYÜSÜN UMUT BAŞKALDIRSIN YÜRÜSÜN!"

Örgütsüzlüğün tek yaşam biçimi olarak sunulduğu, karamsarlık ve dağınıklığın beyinlere pompalandığı bir ortamda Ankara Partizan okurları tarafından bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

28 Kasım günü saat 15:00'de Tuzluca'yı da bulunan İşçi Kültürü'nde düzenlenen ve "Ver elini kavgaya büyüsün, umut başkaldırsın yürüsün" yazılı Partizan imzalı pankartın asıldığı etkinlik, Parti ve devrim şehitleri adına yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Anmada 2 ve 9 Kasım tarihlerinde Dersim'de şehit düşen halk savaşçıları Cafer Kara, Muharrem Yiğitsoy ve Aşkın Günel'in mücadelesine dikkat çekildi. Ardından İşçi-köylü gazetesi adına bir konuşma yapıldı. Egemenlerin hergün yeni saldırılarla karşımıza çıktığı, 1475 sayılı Kölelik Yasalarıyla, tarımda uygulanan politikalarla, SSK hastanelerinin özelleştirilmesiyle açlık ve sefaletin her gün artacağına dikkat çekilen açıklamada; patron-ağaların birlik ve beraberliğimizi parçalamak için her yolu denediği, tüm silahlarını kuşandığı ifade edilerek bunlara karşı geçmişimize, deneyimlerimize yaslanmamız gerektiği belirtildi. "İşte bu rotada döne döne okuyabileceğimiz, bilge bir öğretmenin toprağa

düştüğü bir ayın içindeyiz. Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaşı, Ese Yaylası'nda güneşe uğurlayışımızın üzerinden 7 yıl geçti. Ancak ortaya koyduğu duruş, gösterdiği çalışkanlık, devrimi örgütlemekteki azim, sorunlar karşısındaki çözüm gücü ile hala yanibaşımızda. Umutsuzluğa, karamsarlığa, yalınlığa karşı tahammülsüz; yalana ve inkara karşı direngen duruşun adıydı. En zor dönemde bile devrimci dokuyu örmesini bilendi" denilerek Mehmet Demirdağ'ın yaşamında öne çıkan özellikleri anlatıldı.

Konuşmanın ardından dia gösterimi yapıldı. Müzik eşliğinde yapılan sunumdan sonra halk ozanı Kenan Şahbudak türkülerini seslendirdi. Küçük bir arkadaşımızın Gulasor şiirini okuması kitleden yoğun alkış aldı. İlk aranın verilmesinden sonra Devrimci Demokrasi Gazetesi'nin göndermiş olduğu mesaj okundu ve Umut Tiyatro Topluluğu hazırladığı çalışmayı sergiledi. Şehit düşen bir Partizan'ın annesi tarafından yakılan ağıt ve yoldaşlarının düşüncelerini anlatması şeklindeki tiyatro, izleyicilere duygulu anlar yaşattı. Sözü alan Sultan ana, tiyatro ile geçmişe döndüğünü söyleyerek Özgür Kemal Karabulut'u anlattı. De-Ja Vu isimli belgesel gösteriminden sonra başka bir arkadaşımız türkülerini seslendirmek üzere sahnedeki yerini aldı. Yaklaşık üç saat süren etkinlikte, ailelerin katılımı ve yoğun ilgi dikkat çekti. Etkinliğin sonunda Felluce'de yaşanan katliamlarla ilgili yapılacak yürüyüşe çağrı yapıldı.

İşçi-köylü Ankara sokaklarında...

Egemen sınıfların her gün, 24 saat halkımızın bilincinde oluşturmaya çalıştığı ideolojik tahakkümün en önemli araçlarından biri de burjuva medyadır. Cinnet ve cinayet haberleriyle dolan manşetleri ve satılık kalemlerle köşe yazılarıyla öldürmeye çalışırlar bütün düşünsel üretimleri. Önce öldürmeye sonra paparazzi haberleriyle balçıkla sıvamaya çalışırlar gerçekleri. Öldürmek ve kirletmektir amaçları. Çünkü ölümler ve kirletilmiş gerçekler üzerine kuruludur sömürü düzenleri. Bu onların penceresidir. Onlar bu vahşet ve yıkım düzeninin orta yerindeki lüks villalarında yarattıkları şiddet ve cinnet manzaralarını seyrederek.

Bir de bizim pencerelerimiz var. Yoksul kondularımızın pencereleri. Bizler buradan bakarız dünyaya ve ülkemize. Doğruyu ve gerçeği, haklıyı ve zalimi ancak buradan görürüz. Çünkü bizim pencereimizin adı İşçi köylü'dür. Burjuva medyanın kalemlerine "hangi saçmalıklarla vurursan vur, gerçekleri öldüremezsin" diyen sayfalarında umudu taşır bilincimize. "Sömürüye ve zulme karşı isyan etmek meşrudur." Bundandır ki bizler yaşamın her karesinde olduğu gibi basın alanında da zulme karşı mücadelede meşruiyet. Meşru olmayan tankı, topu, mavzeri ile halkımıza saldırdığı yetmiyormuş gibi bir de basın yayın aracılı-

ğı ile halkımızın beynini kirletmek isteyenlerdir. Evet meşru olmayan İşçi köylü gazetesi değil burjuva basının kendisidir.

Haklıyı ezileni mazlumunu her türlü baskıya ve zulme rağmen savunan bizleri terörist ilan eden burjuva medyanın tüm bu saldırıları boş çıkartılmalıdır/çıkarılacaktır. Sistemin bu saldırılarını püskürtmenin yolu kitlelerden geçmektedir. Gazetemizi ne kadar çok insanla buluşturursak sistemin gerçek yüzünü o kadar çok bilince çıkarmış oluruz. Kitlelere ulaşmak için gazete elimizde önemli ve meşru bir araçtır. Araçların amaçlara hizmet etmesi ancak araçların doğru bir anlayışla kavranmasıyla mümkündür. Peki nedir bu anlayış? En yalın ifadesiyle gazetemizin haklılığından gelen meşruluğunu bilince çıkartmaktır. Çünkü meşru-

luğu bilince çıkartılmamış bir araç kitlelerden kopmaya ve daralmaya mahkumdur. Bu noktada ise amaca hizmet etmekten çıkmıştır. Amaçlar araçlar üzerinden inşa edilir.

İşçi Köylü'yü amacımızdan kopuk olarak düşünmemiz beklenemez. İşçi-Köylü'nün meşruluğuna olan güvensizlik aynı zamanda amacımıza yani sınıfsız topluma olan güvensizliğin de ifadesidir.

Bu bilinç ve sorumlulukla 20 Kasım tarihinde Emek Platformu'nun Ankara'da düzenlemiş olduğu mitingde gazetemiz ve şiarlarımızla yerimizi aldık. Grup halinde gazete dağıtımını sesli ajitasyon ve propaganda ile güçlendirdik. Emekçilerin gazetemize olan ilgisi oldukça yüksekti.

Ankara'dan İşçi-köylü okurları

Irak çıkmazından bir türlü kurtulamayan ABD emperyalizmi, askeri imha politikalarını 8 Kasım'da Felluce'de "Hayalet Öfke" adıyla başlattığı operasyonla uygulamaya başladı. Felluce'de ve genel anlamda Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerle ilgili araştırmacı-yazar Suat Parlar'ın görüşlerini aldık.

"Kim savaşırsa geleceği belirlemede onun söz hakkı olur"

ORTADOĞU'NUN YENİ GERÇEKLİĞİ CEPHE GERİSİNDE BELİRLENİYOR!

- ABD'nin Irak'ta başlattığı işgali değerlendirirken, gelinen aşamada ABD'nin bir çıkmazda olduğunu görüyoruz. Öncelikle ABD'nin bölgeye yönelik politikalarını ve işgalle beraber yönelimini değerlendirebilir misiniz?

- ABD'nin bölgeye yönelik projelerinin hepsi -buna Büyük Ortadoğu Projesi'ni de dahil etmek mümkün- işlemez durumda. ABD bu bölgede, bölge ülkelerine dayalı tabiri caiz ise organik denilebilecek bir egemenlik tarzını geliştirmeye çalıştı. Bu olmadı. Bölgede ABD ile işbirliği yapmak için hiçbir güç iradesini koyamadı. Çünkü halkların bu konuda ciddi anlamda büyük bir muhalefeti oldu. Buna Türkiye'yi de dahil etmek mümkün. Dolayısıyla ABD bölgede tabansız kaldı. Tabansız kalan ABD açısından şiddeti artırmaktan başka bir stratejik açılım mümkün değildi. ABD kendi açısından imkanları dahilinde politikasını yürürlüğe koydu. Aslında bu politika da değil, politikasızlık. Nedir bu? Talan, yağma, yok etme. Bunu yaparken elinde ciddi anlamda stratejik bir birikim de vardı: Powell doktrini. Buna kabaca "bul ve yok et" de demek mümkün. Yani en küçük bir direnişi bile bu direnişle mukayese edilemeyecek ölçekte askeri imha ile ezme girişimi olarak değerlendirilebilir bu doktrin. Felluce'de açıkçası bunu uygulamaya koydular. Felluce'ye baktığımızda aslında Ramallah'ı, Cenin'i, Filistin kentlerinde yapılanları görüyoruz. Bu da bize ABD'nin İsrail'in deneyimlerinden yararlandığını gösteriyor. Bu askeri strateji, çıkmaz bir stratejidir. Siz şiddeti tırmandırdığımız ölçüde karşımızdaki cephenin geleceği de muhakkaktır. Irak halkının zaten %90'ı ABD emperyalizminin karşısında saf tutmuştur. Böyle bir ülkede "bul ve yok et" kampanyalarınızla terörizmle savaşıyoruz demeniz, Irak halkına yönelik topyekün bir savaş ilan etmeniz anlamına gelir. Bu topyekün savaşta giderek etnik, dini ve medeniyet anlamındaki ayrıntılar düşünülürken bir soykırım döner. ABD bu bölgede bir soykırımın düzenlendiğini işletmeye başlıyor. Bu modern çağın en planlı soykırımlarından bir tanesidir. Bu Felluce'de kullandığı nükleer, kimyasal silahlardan açığa çıkmaktadır. Türkiye'de parlamento gündemine bile girmesi bunu kanıtıyor. Bu da gösteriyor ki ABD sahip olduğu yıkım potansiyelinin hemen hemen hepsini Irak'ta kullanıyor, kullanmaya da devam edecektir. Bu ABD açısından çıkışsızlığı besleyen bir süreç. Yani ABD şiddeti bu ölçüde tırmandırdığı müddetçe açıkçası batağa daha fazla saplanacaktır. Belki de Vietnam'ı aşan ölçeklerde. Bölgedeki direniş potansiyelini ise Irak'la sınırlı kalmayacak biçimde bu şiddet besleyecektir. Bunu net olarak belirlemek lazım. ABD'nin bu stratejisini aslında "çıkış yok stratejisi" olarak değerlendirmek mümkün. ABD buradan çekip gidemez. Çünkü ciddi anlamda bir hegemonya krizi içinde. Diğer büyük emperyalist güçlerle de kışkırtma içinde. Onun dışında şu anda dolar-euro savaş-

cephe'nin en sıcak noktasında bulunan insanlara ne akıl verebiliriz ne de eğer birlikte savaşmıyorsak da direnişe destek verelim demenin bir anlamı yoktur. Kim savaşıyorsa bu meselede en çok söz hakkı da onundur. Bu Ortadoğu'nun yeni gerçekliğidir. Mücadelenin çitası yükselmiştir.

nın bile kızıması aslında hegemonya krizinin en önemli belirtilerinden bir tanesi. ABD'nin dünya enerji kaynaklarını kontrol ederek, bu fiziki kontrol üzerinden diğer müttefiklerini sindirecek bir veto imkanını elinde tutma çabası da yine ABD'nin "çıkış yok" diye formüle ettiğimiz bölgeye uygun stratejisini besleyen unsurlardan başlıcası. Buna son dönemde Ukrayna'daki krizi ilave edersek tablo daha tamamlanır. Çünkü ABD'nin şu anda Irak'ta bulunması kontrolle, suyla veya buradaki direniş odaklarını söndürmekle alakalı değil. Bunun Rusya ve Çin'le ilgili yönleri var. Avrasya stratejisi ile ilgili yönleri var. Rusya ve Çin'in kuşatılmasına dönük bir yaklaşım olduğunu görüyoruz. Açıkçası ABD, Avrasya üzerinde kontrol kurmadan dünyada egemen olamayacağını biliyor. Böyle olduğunda gelişmeleri bütünlüklü değerlendirmekte fayda var. Örneğin Ukrayna Rusya'nın güvenliği açısından çok önemli. Ukrayna eğer Atlantikçi pakta yer alırsa, NATO'ya yakın durursa ve bu ölçekteki büyük jeo-politik bir egemenlik çerçevesi ile düşünürsek Rusya açısından bu durum sonun başlangıcıdır, Rusya'nın dağılmasını getirir. Buna bir de yine Güney'den Kafkasya'dan kuşatmayı, Ortadoğu'dan, Irak'tan kuşatmayı ilave edersek tablo iyice tamamlanır. Herşey bir yana Çin'in 2020'lerde petrol ihtiyacının %75'ini Körfez'den karşılaması söz konusu ve Çin ekonomisi dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi. Bunu da tablonun diğer bir ucuna eklersek ABD'nin bölgedeki askeri varlığı, üslenme biçimi aslında bunun net bir biçimde Avrasya egemenliğiyle bağlantısını da kuruyor. Eğer ABD Avrasya'da egemenliğini kuramazsa dünyada egemen gücünü, konumunu yitirir.

- **Burada Türkiye nerede duruyor sorusunu da cevaplamak lazım.**

- NATO toplantısında pek üzerinde durulmadı ama ABD, Montrö Boğazlar Sözleşmesi'nin yeniden gözden geçirilmesini istiyor. Türkiye bu konuda Rusya ile savaşabile göze almıştı. Yani işte meşhur NA-

TO'ya girmemiz, batı kampına eklenme gerekçemiz Boğazların sözde Ruslara karşı ortak savunulmasının talebiyle netleşmişti. Aynı şimdi ABD de yapıyor ama bu kamuoyu tarafından bilinmiyor. Şunu söylüyorlar; zaten boğazlardaki gemi geçiş trafiğini biz organize ettik, bu yeterli olmadı, askeri açıdan da boğazların statüsü yeniden gözden geçirilmelidir. Bakın şöyle değerlendirelim. Rakit Martin firması var. ABD'nin en önemli silah tedarikçilerinden birisi. Rakit Martin markası şu anda Marmara Denizi ve İstanbul Boğazı'nda sinyalizasyonu düzenleyen firma. Aynı zamanda İstinye'de ABD Konsoloslukuna 700-800 metre uzaklıkta merkezi var. Buna bir de ABD'nin seyir sefer trafiğinde askeri düzenlemesini ilave ederseniz Karadeniz'in bir ABD gölü olduğunu bir müddet sonra algıyorsanız. Bir de Bulgaristan'daki, Romanya'daki, Kosova'daki, Bosna-Hersek'teki ABD üslerini eklerseniz hakikaten Karadeniz'in çok fazla bir ısınan yapıya büründüğünü görürsünüz. Bunu bir de Ortadoğu'daki gelişmelerle birlikte değerlendirirseniz açıkçası müthiş bir ABD askeri birikiminin ortaya çıktığını ve Türkiye'nin de bir bakıma ABD tarafından kuşatıldığını net bir şekilde görürsünüz. Bu kuşatmanın olması doğaldır. Türkiye'de müthiş Anti-Amerikancı bir dalga var. Ve giderek bu anti-emperyalist bir hat almaya başladı. Bundan tedirginler. Dolayısıyla Türkiye'yi merkezde duran bir cephe ülkesi olarak değerlendiriyorlar. Tüm bu gelişmelerin Türkiye açısından bir anlamı var. Türkiye'de çok küçük kompradorlaşmış azınlığın dışında açıkçası ABD emperyalizminin politikalarıyla bütünleşen toplum kesiminden söz etmek mümkün değil. Dolayısıyla Türkiye'yi bu çerçevede büyük fotoğrafta bir yere koymak gerekiyor. Gelişmeler yalnız Irak'la sınırlı değil. Bir müddet sonra Türkiye de açıkçası önce düşük yoğunluklu ama giderek artan yükselen bir şiddet profili ile karşılaşılabilir.

- **Genel anlamda böylesi bir gerçeklikten yeniden Irak'a dönersek, Irak'ta oluş-**

Bir araya gelip biz ne yapabiliriz yönlü bir takım sivil toplumcu anlayışlarla, salon toplantıları ile bir yere varılmaz. Sokağa çıkılacağı zaman da çok kitlesel çıkmak gerekiyor. Basın tekeline baktığınızda Irak haberlerini sık sık yapıyor ama bir saniye sonra da deodorant reklamı yapıyorlar. Savaşla gündelik yaşam iç içe. Biri diğerinden önemli değil yani. ... Bu da basının hiçbir şey sorgulanmaması yönünde uyguladığı ustaca bir taktiği. Bu tuzaklara düşmemek lazım. Küresel intifada gibi sloganlar atmanın bir anlamı yok. Kavramları kirletmemek lazım. Hiçbir şey yapamıyorsak da saygı göstermemiz lazım. Yani

turulan geçici hükümetin fonksiyonu hakkında neler söyleyebiliriz?

- Geçici hükümetin hiçbir değeri yok. Başında olanlar bir dönem BAAS Partisi'nin militanları arasındaydı. Saddam Hüseyin'e yakın bir isimdi. BAAS'ın kirli işlerini yapardı, adam öldürürdü. Doktor olabilir ama diploması sahtedir. Dolayısıyla BAAS'tan koptuktan sonraki dönemi karanlık olmakla birlikte CIA'nın ajanı olduğu biliniyor. Yani geçici hükümetin başında bir CIA ajanı var. Bir cani, bir cellat, bir gangster var. Böyle bir hükümetin meşruiyetinden söz etmek mümkün değil. Şimdilik hükümet yapılması içinde Şii kesimden bazı uzlaşmacı önderlerin katkısı önemli. Açıkçası diğer önderlikten çok fazla istekli olmadılar ama bu Şii önderin yer alması önemli. Asıl önemli olan Kürtlerin konumu. Barzani, Talabani işbirlikçilerinin konumu. Bir defa net olarak Talabani ve Barzani'yi Türkiye ve diğer ülke devrimcilerinin düşman olarak değerlendirmeleri lazım. Bunlar siyonizmle, bütün gerici güçlerle işbirliği içerisinde yapıldır. Yani bunlara ilkel aşiretçi demek bile fazladan değer bahsetmek olur. Bunlar gangster, kelle avcısı, bölgede siyonizmin çıkarlarının peşinde yapıldır. Geçici hükümette dışişleri, militer merkezlerin kontrolü, istihbarat gücünün kontrolü bunlardadır. Görünen o ki gelecekte kalıcı bir yapılanmaya geçildiğinde de bunlar hem Irak istihbaratında hem de Irak ordusunun oluşumunda önemli rol oynayacaklar. Şimdi Peşmergelerin Parkitin diye bir istihbarat örgütü var. Doğrudan doğruya MOSSAD tarafından kuruldu. Bakıyoruz Parkitin orada Iraklı yurtseverlere, Iraklı ulusal kurtuluşçulara karşı kontr-gerilla mücadelesi veriyor. Daha geçen günlerde ulusal muhafız birlikleri cami bastı. Ulusal muhafızların önemli bir kesimi Barzani ve Talabani'nin adamlarından oluşuyor. Ve bunlar bir iç savaşın hazırlığı içindedir. Çünkü ABD bölgede hakimiyetini yerleştiremediği müddetçe büyük bir iç savaş tırmadılabilecek. Dolayısıyla bu geçici hükümetin hiçbir meşruiyeti söz konusu değil.

İkincisi Barzani ve Talabani Kürtleri temsil etmiyor. Yani orada bütün Kürtler; CIA ile bağlantılıymış gibi, siyonistlerle, ABD ile bağlantılıymış gibi görülemez. Bu güçlere karşı muhalif olanlar da var. Şu anda etkisiz olabilirler. Askeri güç Barzani, Talabani işbirliğinin elinde olduğu için ağırlıklarını hissettirebiliyorlar. Ama ne yazık ki biz Türkiye'de halen daha uyanık bir tepki göremedik. Yani Barzani ve Talabani Kürtlerin temsilcileriymiş gibi bir destek var. Mütegallibe, ağa, eşraf, aşiret tayfasından olanlar Barzani, Talabani'nin kuyrukçusu. Türkiye'de çok ciddi bir Barzani-Talabani yanlılığı ortaya çıktı. Ben buna dikkat çekmek istiyorum. İşin sadece Irak'la ilgili boyutları da yok. İkincisi İsrail'in bölgede birlikleri var. Mistavravi adında özel kontr-gerilla birlikleri. Barzani-Talabani gruplarının eğitiminde bunlar ön planda tutuluyor. İsrail'in bölgede toprak kapatma çabası var ve İsrail zaten bölgeyi kendi stratejisi açısından vazgeçilmez olarak görüyor. Bunun İran'la olan yönleri de var. Yani ABD'nin politikası ayrıdır ama bölgedeki gelişmeler İran'ın işine yarayacaktır. Öyleyse ben Kuzey Irak'ta yer almıyorum diyor. Ve bölgede oluşum bir bakıma defacto devlet oluşumu İsrail'le birlikte değerlendirilmeli. Yani deyim yerindeyse burada ikinci bir İsrail oluşturuluyor İsrail ordunun en iyi birlikleriyle, o bölgedeki komando hareketiyle, toprak satın almasıyla, mali kurumlarıyla ağırlığını hissettiriyor. Açıkçası İsrail'in desteği olmadan Barzani ve Talabani de orada bir kadavraya dönüşürdü. Yani onların varlık koşullarını sadece ABD'yle değil, İsrail'le bağlantısıyla da değerlendirmek gerekiyor. Tabi Kürt Yahudilerinden de önemli ölçekte yardım görüyorlar. Kendilerini Kürt olarak değerlendiren önemli bir yahudi kesimi var. İsrail'de de 40-50 bin kişi kadar varlar. İshak Mordehay İsrail'in en parlak generallerinden birisidir. Kendisi Kürt yahudisidir. Bunlar bu bölgede fiili devlet oluşumunda etkililer. Geçici hükümet dediğimiz olguyu da bölgedeki siyonist varlıktan bağımsız ele alamayız.

- **"Hala özgürlük yürüyüşünü engellemeye çalışan teröristler var" diyen Bush'un 8 Kasım'da "Hayalet Öfke" operasyonunu Felluce'de başlatması işgalin girdiği yönelim açısından ve ABD'nin amaçları ile ele alındığında nasıl açıklanabilir? Felluce neden hedef oldu sizce?**

- Direnişi kompartımanlara ayırarak parçalamak, ondan sonra büyük güç merkezlerini tek tek yok etmek ABD'nin politikası olarak görülüyor. Yani bütün cephelede birden saldırıya geçmektense belli direniş merkezlerini belirleyip, buraları büyük bir askeri imha politikası uygulayarak yok etmeyi amaçlıyor. Bu anlamda önce Sadr birliklerini, Mehdi Ordusu'nu vurdular. Arkasından Telafer'de çatışmalar gündeme geldi. Sayısı Türkiye'ye yansıyanın çok çok üzerindeydi. Ve Felluce. Felluce'den sonra da başka yerler gündeme gelecek. Özellikle bir medeniyetin imhasına yönelik ne yapılması gerekiyorsa çok bilinçli bir şekilde yapılıyor. Camilerin içinde infaz görüntüleri yayılıyor. Yani bu anlamda hiçbir kutsal değer kendileri açısından bir değer taşımadığı vurgulanıyor. Felluce'de direnişin kökleri sağlam. Organize olmuş bir direniş. Yani bunu Şii-Sünni ayrımı çerçevesinde değerlendirmek doğru değil. Burada Irak Direnişi söz konusu. Dışarıdan lojistik desteğe açık bir bölge burası. Felluce'ye başka ülkelerden gönüllülerin katkı sağlaması daha kolaydı geçiş açısından ama abartmamak gerekiyor.

Orada aslolan Iraklıların kendi direnişidir. İkinci bir nokta da bizzat Irak halkının kendisi stratejik askeri bir varlıktır. Çünkü Irak, dünya ülkeleri içinde silah sanayisini en mükemmel düzeyde geliştirmiş bir ülkedir. Binlerce uzman, ülke dışında eğitim gördü. Çok büyük bilgi ve deneyim birikimi vardı. Bu anlamıyla Felluce geçmişte BAAS'ın merkezlerinden biriydi. Dolayısıyla buradaki direnişçiler son derece profesyonel ölçekler içerisinde mücadele edebilecek bir kapasiteye sahiptir. Dolayısıyla ABD bu varlığın ezilmesini de hedefledi. Yani burada sadece medeniyet düşmanı olarak alma, petrolü kontrol altına alma veya diğer kaynakların kontrolü için değil Irak halkının kendiliğinden stratejik askeri varlık gücünden kaynaklı önemiydi. Şiddeti artırarak bu yüzden saldırıyor. Çünkü bu halk savaşmayı biliyor, müthiş bir askeri disipline sahip ayrıca savaş anlamında muazzam bir teknisyen kadrosuna sahipler. Bu deneyimin yok edilmesi de ABD açısından çok önemiydi. Irak'ta hiçbir direniş olmasa bile ABD bu varlığı yok etmek için çaba sarf edecekti. Kadroları kimyasal, biyolojik savaşta uzmanlaşmış insanlar, konvansiyonel silahları kullanabilen teknisyenler, silah üretiminde çalışmış uzmanlar... Bunları ABD bırakabilir miydi? Bu bölgedeki direnişin parçası haline gelecekti bu insanlar. Yayılacaktı bu uzmanlık, bu birikim. Bu çerçevede içerisinde Felluce'yi ele alırsak aydınlatıcı olur. Çünkü Felluce'den sonra bu tarz merkezlerde işgal, çeşitli gerekçelerle gündeme gelecek. Örneğin ben tekrar **Telafer**'e vuracağımı düşünüyorum. Çünkü Telafer 1919'da Britanya emperyalizmine karşı çok ciddi bir ayaklanma gerçekleştirdi. Bir müddet sonra oradaki Türkmen varlığı da direnişle daha bir bütünleşecektir. Telafer'deki Türkmen varlığı Şii kökenlidir ve Şii direnişi yükseldiğinde oradan da sesler geldi. Türkiye bunu örtmeye çalıştı ama Türkmenlerden ABD'ye müthiş bir muhalefet yükseldi, silahlı eylemler yapıldı. Dolayısıyla sıradaki hedeflerden birisi Telafer'dir, diğeri **Kerkük**'tür, **Musul**'u söylemeye gerek yok. Bir müddet sonra Şii'lere de tekrar döneceklerdir. Şii-Sünni ayrımı çok yersiz bir ayrımıdır. Türkiye'de özellikle bazı basın-yayın organları Iraklılardan ziyade Şii-Sünni ayrımını öne çıkarmaya çalıştı. Bu mezhepsel bir direniş değil. Bu Iraklıların ulusal kurtuluş mücadelesi. Yani bu tür ayrımları reddetmek gerekiyor.

- **ABD'nin Irak çıkmazından çıkabilme ve bölgede hakimiyetini sürdürebilmesi yönünde yine ABD tarafından yapılan açıklamayla yeni hedef olarak İran açıkladı. İran özgünlüğünde Ortadoğu'daki dengeleri ve çıkar çatışmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- İran bölgede açıkçası en avantajlı ülke. Yani İran bu konuda özel bir tutum sergilemeye de etkinliği yoğunlaştı. Çünkü Irak'ın devlet varlığının parçalanmasıyla beraber büyük bir potansiyel açığa çıktı. İran bölgede barışçıl politikalar izledi. Komşularıyla sorunu yok. Son dönemde Suudi Arabistan'la OPEC'te ortak hareket etti. Yani petrol yüzünden. Tarihte ilk defa ortak hareket ediyorlar. Saddam Hüseyin devrilmeden önce Irak-İran-Suudi Arabistan OPEC içerisinde blok olarak ortak hareket ediyorlardı. İşgalin nedenlerinden birisi de OPEC içerisinde böylesi bir birliğin ortaya çıkmasıydı. Bu anlamıyla İran'ın siyasi ve stratejik avantajları var. İsrail'in ise bu durumdan rahatsızlığı var. Dolayısıyla İran'da nükleer reaktörlerin olmasından yola çıkarak İran

atom silahları elde edecek tarzında bir propaganda yürütüyor. Nükleer reaktörlerin olup olmadığını bilemeyiz. Ama bölgede İsrail'le askeri eşitliği sağlayacak birisinin olması hem doğal hem doğrudur. Çünkü şu anda biz, İsrail'in elinde 400-500 nükleer başlık olduğunu biliyoruz. Bu anlamda Ortadoğu'da nükleer silah olmasın demek boş. İsrail'de bunlar mevcutken -görünen o ki bunlar ABD tarafından İsrail'e yerleştirilmektedir- İran'da olması da doğal ve doğrudur. İran nasıl caydırıcı olacak yoksa. İran'a yönelik ABD'nin yanısıra İsrail'in de geleceğe dönük politikaları var. Bu da İran'ın inşa halindeki nükleer reaktörlerinin vurulmasından, askeri merkezlerinin yok edilmesine kadar pek çok politika içeriyor. Burada gözden kaçırılan nokta Suudi Arabistan. ABD Suudi Arabistan'da bir Şii ayaklanmasına destek vereceğini deklare etti. Şu anda ABD'de kurulan "**Özgürlük Komitesi**" adında bir komite var. Baktığımızda Suudi Arabistan'da kraliyet ailesinin ve hükümet kurumlarının batıda, petrol yataklarının doğuda, Şii bölgesinde olduğunu görürüz. ABD'nin Şii'leri destekleme yönü açıklaması önemlidir. Çünkü biz sonsuza kadar kraliyet ailesi ile bu işi götürmek zorunda değiliz, bunlar El-Kaide'nin de destekçisi ve militan güçleri kraliyet ailesi içerisinde besliyor diyerek nihayetinde biz Suudi Arabistan'da bunlarla işbirliği yapmak zorunda değiliz diyorlar. Bu da şunu gösteriyor; en az İran kadar Suudi Arabistan da hedef. Çünkü Suudi Arabistan son dönemlerde ABD'nin askeri üslerine de karşı çıktı. İşte bu anlamıyla ikinci işgalde ABD'ye destek vermedi. İran açısından özellikle İsrail'in net politikaları var. İran'ı etnik ve dini yönden bölmeye dönük çok uzun zamana yayılan politikalar var. İran Azerbeycan'ının koparılması, buradaki Kürtlerin Irak'a bağlanması gibi. Bunu yapabilmek için doğrusu İran'a çok büyük bir güçle saldırarak gerekiyor. Büyük bir askeri yıkımı yapabilirler mi sorusunun cevabını Felluce'de aldık. Hakikaten gündeme getirebilirler. Bunu test ettiler ve İslam dünyasından da cılız sesler çıktı. Yani bu konuya yönelik tepkiler olmadı. Hepsinde meseleyi diplomatik olarak idare etme, ABD'nin müttefiki olan Avrupa ülkelerini kendi yanlarına çekme arayışı etkili oldu. Emperyalist güçler ortak çıkarları olduğunda birbirleri ile dayanışma halinde olacaklardır, bazı itirazlar olabilir ama bir müddet sonra Irak'a yapılanın İran'a yapılması gibi bir durum yok.

- **Son bir soru olarak Ortadoğu'yu önümüzdeki günlerde neler bekliyor?**

- Ortadoğu'nun bir geleceğinin olması açıkçası çok net ve planlı projelere bağlı. Mum yakıp, sağda solda gösteriler yapmak, günü kurtarmak adına basın açıklamaları yapmanın bir anlamı yok. **Ortadoğu'da zaten mücadelenin çitası yükseliyor. Savaşan savaşıyor, savaşmayan da savaşmıyor, savaş taklidi yapıyor. Belirleyici olan cephe gerisinde olanlar vicdanlarını bir şekilde rahatlatırlar. Deklarasyon yayınlarlar, imza kampanyası düzenlerler. Bunların etkisi olmaz. On milyonların sokağa dökülmesi -ki dünyada ilk defa bir savaş öncesinde on milyonlar sokağa dökülmüştü- sonucu hiçbir şekilde etkilememektedir. Şu anda kim cepheye onun iradesi belirleyecektir. Saflar son derece net, mücadele net. Bu durumda da açıkçası dövüş taklidi yapmaya gerek yok.** Yani gölge edilmesin hakikaten başka ihsan istemez. Yani bir araya gelip biz ne yapabiliriz yönlü bir takım sivil toplumu anlayışlarla, salon toplantıları ile bir yere varılmaz. Sokağa çıkacağı zaman da çok kitlesel çıkmak gerekiyor. Basın tekellerine baktığımızda Irak haberlerini sık sık yapıyor ama bir saniye sonra da deodorant reklamı yapıyorlar. Savaşla gündelik yaşam iç içe. Biri diğerinden önemli değil yani. İnsani, stratejik bağlamından kopuk, dünya egemenliğine ilişkin bağlamından kopuk yani kötü Amerikalılar tarafından icra edilen bir savaş var havası yayılıyor. Bu da basının hiçbir şey sorgulamaması yönünde uyguladığı ustaca bir taktiği. Bu tuzaklara düşmemek lazım. Küresel intifada gibi sloganlar atmanın bir anlamı yok. Kavramları kirletmemek lazım. Hiçbir şey yapamıyorsak da saygı göstermemiz lazım. Yani cephenin en sıcak noktasında bulunan insanlara ne akıl verebiliriz ne de eğer birlikte savaşmıyorsak da direnişe destek verelim demenin bir anlamı yoktur. Kim savaşıyorsa bu meselede en çok söz hakkı da onundur. Bu Ortadoğu'nun yeni gerçekliğidir. Mücadelenin çitası yükselmiştir. **Artık sözün bittiği yere geliyoruz. Bu bizim açımızdan da sevindiricidir. Tekrar devrimci mistisizm doğuyor, devrimci metafizik yeşeriyor. Ve şunu görüyoruz. Eylem ahlakı olmadan ve bu ahlak yükselmeden doğru bir devrimci pratik ortaya çıkmaz.** Bu bizim açımızdan önemlidir. Bugüne kadar işin ahlaki boyutu unutulmuştu. Bu konuda şu anda oldukça olumlu bir hava oluşmaya başladı. Dileyelim ki bu çarpıtılmadan devam etsin, sürsün gitsin.

Ezilen halklar bir kez daha emperyalizme BAŞKALDIRMA CÜRETİNİ KUŞANDI!

ILPS'nin "Halkların Dayanışmasını Geliştir ve Emperyalist Yağmaya ve Savaşa Karşı Özgürlük ve Demokrasi için Mücadele et!" şiarıyla gerçekleştirdiği 2. Uluslararası Kongresi başarıyla sonuçlandı.

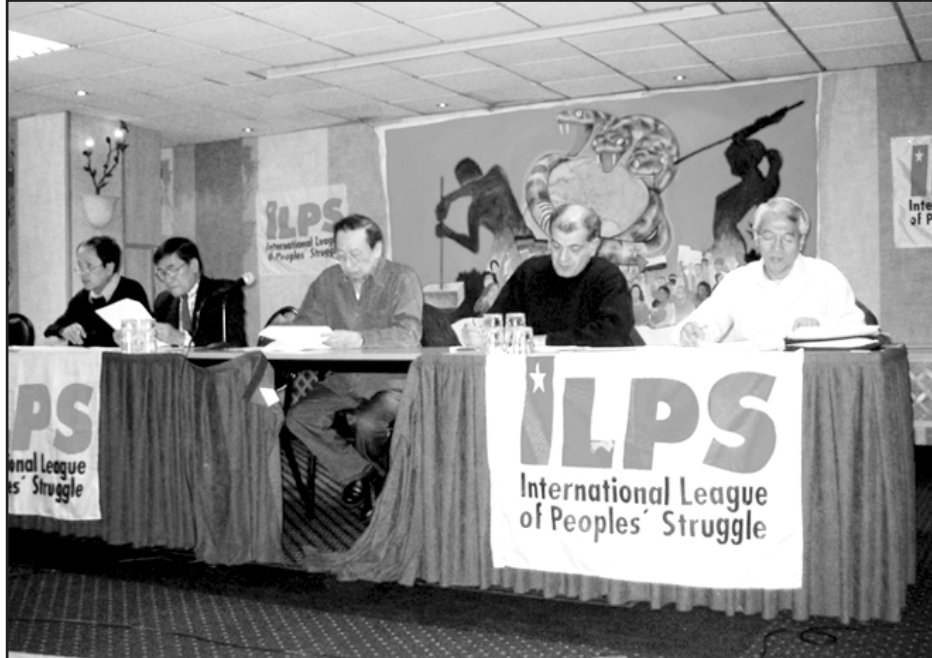
Dünya ezilen halkları emperyalizmin giderek artan baskı, sömürü, talan, işgal, katliam vb. saldırılarına karşı direnişlerini türlü yöntem ve araçlarla yükseltmeye devam ediyor.

Ezilen halklar, bir yandan devrimin fırtına merkezleri olan sömürge, yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde verdikleri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri ile, gerek emperyalist-kapitalist sistemin sahiplerini, gerekse onların uşak ve işbirlikçi iktidarlarını zorlarken, zorba iktidarların yüreklerine korku salarken, diğer yandan bu mücadelelerin önünü daha da açacak olan devrimci-demokratik birliktelikleri de genişletiyor.

Halkların emperyalizme karşı giderek yükselen mücadeleleri ve bu mücadeleye en geniş halk kitlelerini katarak, anti-emperyalist birliktelikleri genişletme çabaları bundan 3 yıl önce, Mayıs 2001'de somut ifadesini bulmuş ve bu çabaların ürünü olarak **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)**'nin kuruluşu gerçekleşmiş, böylelikle de ILPS ezilen halkların anti-emperyalist mücadelesini

dünyanın dört bir yanında yükseltme ve ileri taşıma yönündeki çabalarında bir ileri adım olmuştur.

1. Kongresi'ni gerçekleştirerek kurulduğu Mayıs 2001 tarihinden kısa bir süre sonra gerçekleşen 11 Eylül saldırıları ile birlikte emekçi halkların

kapitalist-emperyalist sistemin sahiplerince topyekün "terörist" ilan edilmesi ve halklara dönük işgal, katliam vb. saldırıların daha üst boyutlarda gerçekleşmesi, halkların ise bu saldırılara karşısında anti-emperyalist mücadeleyi çeşitli araç ve yöntemlerle yükseltmeye başlaması ile birlikte önemi daha da artan ILPS, halkların anti-emperyalist mücadelesinde acil ihtiyaç duyulan en geniş devrimci-demokratik birliktelikleri oluşturma yönünde üstlendiği misyonunu yerine getirme, en geniş halk kesimlerini anti-emperyalist mücadeleye katma çabalarına bir yenisini daha ekleyerek, 10-14 Kasım 2004 tarihlerinde, Hollanda'nın **Eindhoven** kentinde,

Kongreye katılan bazı kişi ve kurum temsilcilerinin kongreye ilgili kısa görüşleri...

Nada-Irak

Ben **Irak Yurtseverler Birliği**'nde-
nim. Bu Konferans için burada olabildi-
ğim için çok memnunum. Buradaki in-
sanlar birbirlerini ama özellikle de
Irak'taki direnişi desteklemek konusun-
da büyük istek ve coşkuya sahipler. İn-
sanların Fellece'deki direniş hakkında
daha çok şey bilmek istemesini görmek
harikaydı. Bizler de dünyanın diğer böl-
gelerindeki mücadeleleri öğrenme fırsatı
bulduk. Bizim ülkemizin iki yüzü var,
ilki işgalin çirkin yüzü ve diğeri her gün
büyüyen direnişin güzel yüzü. Sonuç
olarak burada bulunmaktan mutluluk
duydum.

Bizlere vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Bizler Irak direnişinin savaşçıları
olarak öncelikle şunu belirtmek istiyoruz;
Bizim istediğimiz ya da ihtiyacımız
olan maddi ya da mali destek değildir.
Bizim gerçek ihtiyacımız politik destek-
tir, bizim mücadelemize inanan ve des-
tekleyen ILPS ve diğer güçlerin bu dire-

nişi desteklediğine dair açık bir dekla-
rasyon vermeleridir bizim gerçek ihti-
yacımız. Irak'ta savaşan halkın emper-
yalizmi yenmek için hangi stratejiyi be-
nimzediklerini halklara anlatmalıyız.

Mehmet-ATİF

Ben kongreye **ATİF** adına ve Al-
manya'nın **Ulm** kentinden katılıyorum.
Bu kongre, enternasyonal örgütlenme-
nin önemini ve anlamını daha da büyüt-
mektedir. Bu gibi kongrelere katılmannın
ayrıcalığı bambaşka. Çünkü çeşitli ulus-
lardan insanlarla tanışıp, onların dene-
yimlerinden öğrenmek, tecrübe alışveri-
şinde bulunmak bambaşka bir özellik.
Birbirinin dilini anlamasan da, aynı ma-
sada oturup sohbet ediyorsun, yemek
yiyorsun. Yani kolektif yaşamı, nihai
hedefimiz olan altın çağın heyecanını
biraz daha erken yaşama fırsatı buluyor-
sun. Ben buradan halklara bir mesaj
iletmek istiyorum: Bu kongre dünya
halklarının anti-emperyalist mücadelesini
ortaklaşımının, ileriye taşıması-

nın bir aracıdır, önemli bir mevzidir.
Bu mevzinin korunup, geliştirilip, daha
da güçlendirilmesi gerekmektedir. Hem
dünya halklarının hem de Türkiye hal-
kının emperyalizme ve her türden geri-
ciliğe karşı örgütlenerek, daha üst bo-
yutlarda birlik sağlamasının güzel bir
zeminidir bu kongre. Bunun için tüm
halkları ILPS çatısı altında anti-emper-
yalist mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor,
Türkiye'deki emekçi halkımızı se-
lamlıyorum.

Günseli Kaya-İnsan hakları akti- visti, misafir katılımcı

İnsan hakları alanında birçok ulusla-
rarası toplantıya katıldım. Ancak ilk kez
alternatif sayılabilecek, sorunları daha
politik ve geniş çerçevede yorumlayan
bir kongreye katılıyorum. Aslında her
biri insan hakları alanının çalışma kate-
gorisinde değerlendirilebilecek olan 18
başlık altında gerçekleşen bu toplantı şu
yönleriyle çarpıcıydı:

* İnsan hakları ihlallerine başlık

olan her bir ihlal alanı, dünyadaki tüm
ülkelerin sosyo-ekonomik-politik yapı-
sından ayrı düşünülemez.

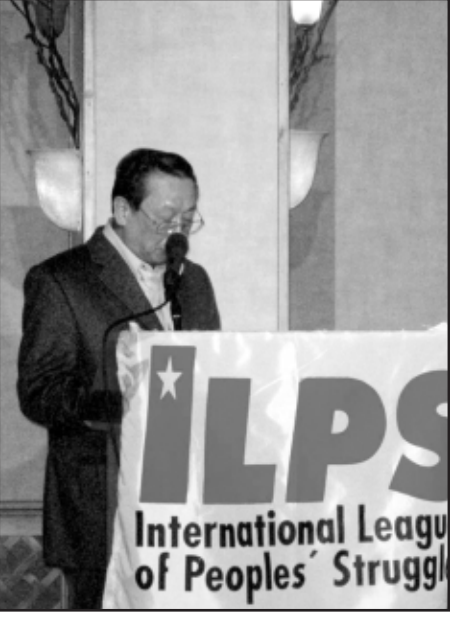
* İhlallerin kaynağı salt hükümetler
ve bunların uygulayıcıları değil, siste-
min kendisidir.

* Dolayısıyla insan hakları mücade-
lesi, hak ve özgürlükler mücadelesinin
bileşeni olarak kavranmalıdır.

* İnsan hakları mücadelesi aynı za-
manda anti-emperyalist, anti-faşist, an-
ti-militarist karakter taşımadan başarıya
ulaşamaz.

* Temel insan hak ve özgürlükleri,
sosyo-ekonomik ve kültürel haklarla bir
bütün olarak ele alınmak zorundadır. Bu
anlamda sisteme karşı mücadeleden so-
yutlanamaz.

Tekrar kongreye dönecek olursak,
benim açımdan zenginleştirici, katıldı-
ğim çalışma grubu (kadın çalışma gru-
bu) açısından da katkı sunucu olduğumu
düşünüyorum. Son olarak şunu söyle-
mek istiyorum: ILPS'yi ezilenlerin bir-
leşik mücadelesi açısından (eleştiriye

“Halkların Dayanışmasını Geliştir ve Emperyalist Yağmaya ve Savaşa Karşı Özgürlük ve Demokrasi İçin Mücadele Et!” şiarıyla gerçekleştirdiği 2. Kongresi’yle anti-emperyalist mücadeleyi bir adım daha ileri taşıyarak, bu mücadeleye önemli bir katkı daha sunmuştur.

ILPS’nin 10 Kasım 2004 Çarşamba günü delege kayıtları ile başlayan 2. Kongresi’ne 33 ülkeden 136 katılımcı örgütü temsilen, toplam 240 delege katıldı. 39 örgütün gözlemci ve birçok kişinin de bireysel olarak katıldığı Kongre’ye, başta Türkiye olmak üzere, Filipinler, Nijerya, Nepal, Pakistan, Hindistan gibi birçok ülkeden delegelerin vize başvuruları ret edildiği için katılmadıkları açıklanmıştır.

Kongre’nin birinci günü olan 10 Kasım’da gün boyu süren delege kayıtlarının ardından, saat 20:00’de delegelere yönelik yapılan bir toplantıyla, kongrenin seyrine ilişkin bilgilerin yanısıra, güvenlik, fotoğraf ve kamera çekimi (görevlilerin dışında çekim yapılmaması) vb. teknik bilgiler de aktarılmış, ayrıca ILPS’nin mali durumu-

na dikkat çekilmiştir.

Emperyalizme karşı net bir duruşun ifadesi olan ve dünyanın dört bir yanından gelen delegelerin katıldığı Kongre, coşkusu yüzlerinden okunan değişik uluslardan insanların, birbirleriyle yaptığı hararetli sohbet, tartışma ve tanışma görüntülerine sahne oldu. Kongre salonunda ATİK, ILPS Filipinler, Çağrı, Meksika’dan bir tutsak yakınları örgütlenmesi, Pakistan’dan küreselleşme karşıtı bir örgütlenme stand açmıştı. Bu standlarda en fazla ilgiyi çeken ise, tutsakların hapisanelerde yaptıkları kolye, anahtarlık vb. el işleriydi.

11 Kasım sabah saat 09:00’da oluşturulan Divan’ın ardından, ILPS Genel Başkanı Crispin Beltran Kongre’nin resmi açılışını yaparak, sözü Genel Sekreter Arman Riazi’ye bıraktı.

Genel Sekreter Arman Riazi, salonda bulunanları selamlayarak başladığı konuşmasında özetle şunları söyledi: “ILPS’nin 1. Kongresi’nden sonraki günlerde emperyalizmin krizi daha da derinleşmiş ve emperyalizm bu krizi aşmak için halklara dönük saldırılarını daha da artırmıştır. Halklar bu saldırılar karşısında mücadelesini daha da yükseltmelidir. (...) Emperyalist ülkeler de dahil, tüm ülkelerde halklara karşı aynı düşmanlık vardır. Tüm gerici faşist güçler sisteme bağlı hareket etmektedir ve bunun için de amacımız gericiliğe karşı mücadeleyi daha da yükseltmektir. (...) ILPS halkların mücadelesinde önemli bir yere sahiptir ve bu bağlamda önemli birkaç noktaya dikkat çekmek gerekmektedir: ILPS’nin Kuruluş Kongresi’ndeki maddelerini genişletmek, genel faaliyet programı çıkarmak, faaliyetin doğru yönelimi için çizgide net olmak ve mücadeleyi her koşulda yerine getirecek bir ön-

derlik seçmek.”

Sözlerini dünya çapındaki ulusal sosyal kurtuluş mücadelelerinin birleştirilmesi gerektiğini söyleyerek sürdüren Riazi, ILPS’nin Afrika ve Latin Amerika’da yoğunlaşması gerektiğine ve siyasi tutsakların mücadelelerinin ilham kaynağı olduğuna vurgu yaparak, Uluslararası Koordinasyon Komitesi ve Kongre Divanı adına ILPS’nin 2. Kongresi’ni açtı ve ardından salonda bulunan herkesi devrim ve demokrasi şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı.

Arman Riazi’nin ardından tekrar söz alan ILPS Genel Başkanı Crispin Beltran Kongre programına yönelik yaptığı kısa açıklamaların ardından sözü ILPS Genel Danışmanı Jose Maria Sison’a verdi. Sison da emperyalizmin derinleşen krizine, sistemin yağmacı özüne, dünyanın büyük bölümünü geri kalmış ülkelerin oluşturduğuna değinerek, emperyalizmin Irak’a yönelik barbarca ve üstün teknolojik silahlarla gerçekleştirdiği saldırıda yüz binlerce in-

sanın yaşamını yitirdiğini söyledi. Sison, emperyalizmin hedefinde bulunan ülkelerin İran, Suriye, Kuzey Kore ve Tayvan olduğunu belirterek, emperyalistler arasındaki çelişkilerin de giderek derinleştiğine dikkat çekti. Sözlerini, dünya halklarının emperyalizme karşı farklı mücadele biçimleri geliştirmesi gerektiğini söyleyerek sürdüren Sison, “Mücadelenin en önemli biçimi silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele ise, sistemin çatışmasının en yoğun olduğu ülkelerde mümkündür” diyerek, bunun en son örneğinin Irak’ta yaşandığını, burada halkın silahlanarak işgalcilere karşı savaştığını ve Irak halkının mücadelesinin anti-emperyalist mücadeleye büyük katkı sunduğunu belirtti.

Son olarak, ILPS’nin halkların birleşik cephesi politikası güttüğünü, diğer güçlerle de dayanışmanın güçlendirilmesi gerektiğini vurgulayan Sison, ezilen halkları her türden gericiliğe karşı mücadeleye ve dayanışmaya çağırarak, Kongre’yi selamlayıp, konuşmasını bitirdi.

Kongreye katılan bazı kişi ve kurum temsilcilerinin kongreye ilgili kısa görüşleri...

açık olma ve daha iyi örgütlemek kaydıyla) bir umut ışığı olarak değerlendiriyorum.

Karin- Almanya

Adım Karin. Kongreye Almanya’dan ve İsyân adlı gençlik örgütlenmesinden katılıyorum. Ben yalnızca gözlemciyim. Öncelikle böyle bir kongreyi önemli bulduğumu söylemek istiyorum. Çünkü uluslararası görüş alışverişi yapılmasını, çeşitli hareketlerden öğrenmeyi önemli buluyorum. Ancak ben burada bir zaaf gördüm, o da insanların kapasitesini tam olarak ortaya koymamalarıdır. Ben buradaki birçok insanın kapasitesinin burada gösterdiğinden daha fazla olduğunu düşünüyorum. Ben kongrede iki çalışma grubuna katıldım. Biri gençlik diğeri ise sendikalarla ilgili çalışma grubuydu. Ancak buralarda bu kongrenin çözemeyeceği bazı sorunlar üzerinde tartışıldığını gördüm. Oysa daha çok pratik işler üzerinde durmak ve görüş alışverişinde bulunmak

gerekliyordu.

Peki halklara vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Halklara mesajımı Che Guavera’nın söylediği şu sözlerle iletmek istiyorum: “Dayanışma halkların samimiyetidir”. Ben halkların dünyayı değiştirebileceğine inanıyorum.

Erol-Almanya (misafir katılımcı)

Ben ilk kez böyle bir kongreye katılıyorum. Etkileyici bir kongreydi. Enternasyonalizm duygularını çok derinden yaşadım. Emperyalist-kapitalist sistemin zorbalığına karşı, halkların öfkesine tanık oldum. Başka bir dünyanın yaratılabileceğine dair umudun yüksek ve canlı olduğunu gördüm. Bu duyguların beni bundan sonraki devrimci yaşamımda daha da donanımlı kılacağını düşünüyorum. Ve diyorum ki, dünya halklarının emperyalist zorbalığa karşı, onları özgürleştirecek olan isyan ve direnişlerden başka alternatifi yoktur.

Zehra-Kongrede tercüman olarak görev yaptı

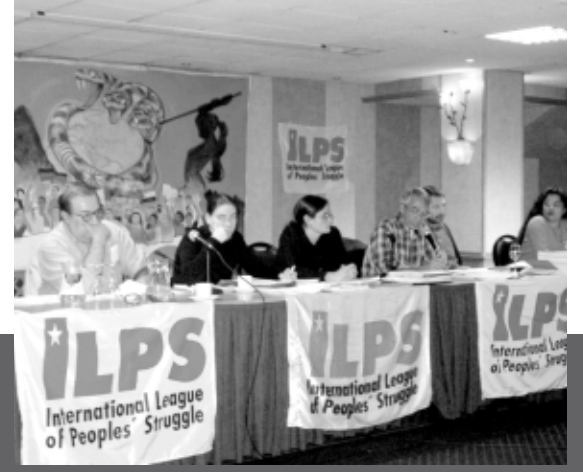
Kongrenin yoğunluğu bizim açımızdan kongrenin çok öncesinde başladı. Çok yoğun bir tempoda çalıştık. Çünkü hem toplantılar sırasında sözlü çeviriler yapmak, hem de sürekli çıkan belgeleri çevirip, gündeme yetiştirmek gibi bir zorunluluk vardı. Ancak biz tüm zorluklara rağmen bunları büyük bir zevk duyarak yapıyoruz. Çünkü hizmet ettiğimiz bir amaç var. Buna eğer mütevazı bir katkı sunabildiysek, o zaman bu amaca hizmet etmiş oluruz. Kongrenin en güzel yanı çok çeşitli ülkelerden gelen insanların birbirleriyle politik ve sosyal anlamdaki düşüncelerini paylaşmalarıydı. Bizler dünya halklarının kardeşliğini savunuyoruz ve buradaki tablo da bunun bir örneğiydi. Anti-emperyalist mücadeleye ciddi bir katkı sağlayan, ya da en azından bu amacı güden ILPS’nin desteklenmesi, bu güzel tablonun büyütülmesi için herkesin çaba harcaması gerektiğini düşünüyorum.

Sylvia-Brezilya

Brezilya’da CEBRASPO üyesiyim, burada tercümanlık görevini yaptım. 2001’deki 1. Kongre’ye de katılmıştım. Bu Kongre dünyanın her yanından dostlarla tanışma ve deneyimlerimizi paylaşma şansı verdi bize. Aynı zamanda da dünya çapında ilişkiler yaratma ve inşa etme. Burada diğer ülkelerden öğrendiklerimizi kendi ülkemize taşıyacağız ve diğer yandan da kendi mücadelemizi burada ifade ettik.

Jean-Belçika

Ben Belçika Anti-emperyalist Ligi’ndenim. Bu Kongreye birçok insanı etkileyebildiğimizi ve deneyimlerimizi paylaşabildiğimizi düşünüyorum. Emperyalizme karşı bir adım daha attık ve onlara bir kez daha korku verdik. Bu bir başarıydı ve birçok ülkeden insanlar politik perspektiflerini açıkladı. Benim mesajımın ağırlık noktası da işçi sınıfının birleşmesi ve savaşması üzerine.

etkinlik ve faaliyetlerini içeren, 15 dakikalık bir sinevizyon gösterimi sunuldu. ILPS'nin Haziran 2003 Selanik Direnişi'nden, Eylül 2003'te Londra ve Ekim 2003'de Manila'da yapılan eylemlerden ve Ocak 2004'teki Mumbai direnişinden görüntülerin, çeşitli kültürel etkinliklerin ve konuşmaların yer aldığı sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi ve Kongre programı, **Crispin Beltran**'ın ILPS'nin 3 yıllık faaliyetini sunduğu ve dünyadaki duruma ve ILPS'nin önündeki görevlere dikkat çektiği konuşmasıyla devam etti. Konuşmasında son olarak ILPS'nin diğer kesimlerle işbirliğine hazır olması gerektiğini ve anti-emperyalist birleşik cephe olma yönünde çaba harcandığını vurgulayan Crispin Beltran, Bangladeş ve Hollanda'da ILPS bürosu açma girişimleri olduğunu ve ILPS'nin ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerine desteğini artırması gerektiğini de sözlerine ekledi.

Beltran'ın bu konuşmasının ardından sıra Kongre'ye gönderilen dayanışma mesajlarının okunmasına geldi. **ATİK, DDSB; ILPS Türkiye Seksiyonu, AGİF (Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu), Irak Yurtseverler Birliği, ILPS Filipinler, Gabriela (ABD), Uluslararası Eylem Merkezi, ILPS Yunanistan kongreye mesaj gönderen başlıca kurumlardı.**

Özellikle ABD emperyalizminin, genel olarak da emperyalizmin yağma ve talan politikalarına, emperyalizmin derinleşen kriziyle birlikte ortaya çıkan kitlesel işsizliğe, emperyalist işgallere ve katliamlara hem sözlü hem de yazılı olarak sıkça vurgu yapılan ve

halkların emperyalizme karşı mücadeleyi daha da yükseltmesinin bir aciliyet olduğuna dikkat çekilen Kongre'de, emperyalist-kapitalist sistemin en büyük korkusu olan ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerine verilen desteğin artırılmasının önemi de sıkça dile getirildi.

Mesajların okunmasının ardından ara verilen Kongre oturumu, öğleden sonra saat 13:30'da ILPS tüzük maddeleri üzerindeki değişiklik önerileri ile devam etti. Önerilen değişikliklerin mevcut çoğunluğun kırmızı oylama kartlarını kaldırarak oylanmasıyla ret veya kabul edildiği tüzük değişikliğine ilişkin gündem, aynı zamanda hareketli tartışmalara da sahne olmuş ve Kongre'ye ayrı bir canlılık ve bunun yanı sıra da coşku katmıştır. Bu canlı tartışmalar aynı zamanda ILPS içindeki değişik ses ve görüşlerin de bir ifadesiydi.

Getirilen değişiklik önerileri içinde ILPS logosunun değiştirilmesi de bulunuyordu. Ancak getirilen alternatifler, özellikle de kimilerinin ilginç bir şekilde açıkça kendi siyasetinin şiarını alternatif logo olarak sunması çoğunluk tarafından ret oyu alınca, ILPS logosunda herhangi bir değişiklik yapılmadı.

Tüzük maddeleri ile ilgili gündemin ardından, ILPS'nin 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 ve 15. maddelerinin çalışma grupları toplantılarına başladılar. Her bir çalışma grubunun ayrı toplantı salonunda gerçekleştirdiği oturumlarda, çalışmaya katılan ülkelerin temsilcileri, ilgili maddeye ilişkin sunuş yaptı. Bu maddelerden öne çıkan ve ayrı bir

öneme sahip olan **ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerini** kapsayan 1. çalışma grubuna, sendikal haklar ve işçi sınıfını kapsayan 5. çalışma grubuna ve siyasi tutsaklar ve hapisaneleri kapsayan 15. çalışma grubuna, ILPS Türkiye Seksiyonu ve DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) bu konulara ilişkin hazırladığı ve dünyadaki durumun yanı sıra, özellikle ülkemiz özgünlüğündeki sorunları ve bu sorunlara yaklaşımları içeren sunuşlarla, aktif katılım sağladı.

Ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerini kapsayan 1. çalışma grubunun katılımcılarından biri de gazeteci-yazar **Haluk Gerger**'di. Haluk Gerger ağırlıklı olarak Büyük Ortadoğu Projesi'ni işlediği sunuşunda, genel olarak emperyalizmin tüm dünyada yarattığı tahribatlara ve BOP bağlamında Türkiye'ye biçtiği role değindi.

Sendikalar ve işçi sınıfını kapsayan 5. çalışma grubunun katılımcılarından biri ise DDSB oldu. DDSB adına katılan temsilci, emperyalist politikaların tüm dünya işçi sınıfı üzerindeki yıkımına, bu politikaların getirdiği kitlesel işsizlik, yoksulluk, özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar gibi, bugün tüm dünyadaki işçi sınıfının en yakıcı sorunlarına değinerek, işçi sınıfının mücadeleyi ortaklaştırmasının önemine dikkat çekti ve ILPS'nin bu yönlü çalışmalarına hız vermesi gerektiğinin altını çizdi.

Ezilen halk yığınlarını çok yakından ilgilendiren bir diğer önemli konuyu, siyasi tutsaklar ve hapisaneler sorununu ele alan 15. çalışma grubuna ILPS Türkiye Seksiyonu da hazırladığı sunuşla aktif katılım sağlayarak,

emperyalist saldırganlıkla birlikte hapisanelerdeki siyasi tutsaklara dönük, hem dünyada, hem de ülkemizde artan işkence, katliam ve her türden insanlık dışı dayatmalara, özellikle de ülkemizde hayata geçirilmeye çalışılan **Yeni Ceza İnfaz Yasasına** dikkat çekti. Çalışma grubuna katılan Meksika, Filipinler, ABD, Irak ve Kolombiya'dan temsilciler, kendi ülkelerindeki siyasi tutsakların durumuna ilişkin bilgi aktardılar. Ortaya çıkan tablo, **kapitalist-emperyalist sistemin sahiplerinin ve onların uşak, işbirlikçi ve kukla hükümetlerinin muhaliflerine dönük teslim alma politikalarının birbiriyle ne kadar örtüştüğünü gösteriyordu.** Yani düşman aynı olunca, uygulamalar da aynı oluyordu. Ve ortak düşmana karşı mücadele de ortak olmalıydı. Hapisaneler sorununa ilişkin getirilen öneriler de bu ortak mücadeleyi içeriyordu. Çalışma grubunda en yoğun olarak dile getirilen ve kabul gören başlıca öneri, dünyadaki tüm savaş tutsaklarına ve siyasi tutsaklara özgürlük talebi ve bu talep doğrultusunda bir kampanya örgütlenmesiydi. Karar altına alınan ve sonuç bildirgesine de geçen bu önerinin yanı sıra, Mayıs 2005'te Türkiye'de hapisaneler konulu bir sempozyumun yapılmasında da ortaklaşılmış, çalışma grubunun aldığı kararlardan birini de bu sempozyum oluşturmuştu. Ayrıca Türkiye'de hayata geçirilmeye çalışılan yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı ile ilgili bir imza metni de çalışma grubunun raporları ile birlikte kongreye sunulmuş ve onaylanmıştır.

Kongreye katılan bazı kişi ve kurum temsilcilerinin kongreye ilgili kısa görüşleri...

Sibel- kongre görevlisi

Bu kongrenin en heyecan verici yanlarından biri, 1. Kongreden birbirini tanıyan insanların tekrar buluşma heyecanıydı. Kongreye çok yoğun bir katılım vardı. İlişkilerin sıcak yaşanması ise ayrı bir olumluluk. Kongreyi bir adım daha ileriye taşıyan olumluluklardan biri de çalışma gruplarının oluşturulmuş olmasıydı. Bu çalışma grupları kendi alanlarına ilişkin eylem programları çıkardılar. Şimdi sıra bunları hayata geçirmede. Tabii bunları hayata geçirmek ancak halkların geniş katılımı ile mümkün olacaktır.

Bu çeperi genişletmek ve ileri taşımak için herkesin çaba içinde olması ve bir sonraki kongreye daha iyi hazırlanması gerektiğini düşünüyorum.

Metin- ATİK

Bilindiği gibi ATİK zaten ILPS'nin kurucu üyesi. İki kongre arasında birçok etkinlikte yer aldı ve 2. Kongreye bu birikimle hazırlandı. Ev sahibi olarak hem teknik hem de maddi hazırlıklar noktasında görevimizi yerine getirdiğimizi düşünüyorum. Bu kongrenin mesajı çok anlamlıdır. İlgi çok büyüktü. 33 ülkeden 136

kurum adına 240 delege katılım sağladı. Ayrıca 39 kişi ve kurum da gözlemci olarak katıldı. Bu da kongreye gösterilen ilginin ve ILPS'nin uluslararası alandaki etkisinin bir ifadesidir. Şimdi kongre sonrası çok önemli görevler bizi beklemektedir. Bunun dışında Avrupa seksiyonunu oluşturma çalışması var. Önümüzdeki faaliyet döneminde bir Ortadoğu konferansı, gençlik konferansı ve bir göçmenler konferansı düzenlemek istiyoruz. Tabii bunları ATİK olarak düşünülüyor ve tüm bunlarla birlikte, ILPS'nin 2. Kongresinden çıkan sonuçlar doğrul-

tusunda anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek ve bunu sadece teoride bırakmak değil, pratikte de halka taşımak, sokağa dökmek gibi acil bir görevle karşı karşıya olduğumuzun da bilincindeyiz.

George Kotsakis- Göçmen örgütlenmesi, Avustralya/Melborn

Ben Avustralya (Melborn) Filipinler Göçmen Örgütü adına buradayım. Mesleğim iletişim teknikerliği, 20 kişiyi temsilen buradayım. Bizim içimizde 7 kişi aktif olarak göçmenlik politikası için çalışmaktadır.

Kongreye Türkiye'den misafir olarak katılan insan hakları aktivisti **Günseli Kaya** da **kadın sorununu kapsayan 7. çalışma grubuna katılarak, kadın sorununa ilişkin bir sunuş yapmıştır.**

11 Kasım akşamı, yaşamını yitiren **Filistin lideri Yaser Arafat** şahsında yapılan serbest kürsü tarzı bir etkinlik gerçekleştirilmiştir. **Apartheid Duvarı'nın** da ele alındığı bu etkinlikte söz alan konuşmacılar, Filistin halkıyla dayanışma mesajlarını ileterek, **Filistin halkının mücadelesinin en geniş kamuoyuna mal edilmesinin önemini altını çizmişlerdir.** Bu etkinlikte söz alan ILPS Genel Sekreteri **Arman Riazı** de ILPS adına Filistin halkına başsağlığı dileyerek, Filistin halkının direnişi daha da ileriye taşıyacağını vurgulamıştır.

Kongre, 2. gününde (12 Kasım) saat 09:00'da 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14 ve 18. çalışma gruplarının oturumları ile başladı. "**Sosyo-ekonomik gelişme ve sosyal adalet**" başlıklı 2. çalışma grubunda sunulanlar arasında, İzzettin Önder'in küreselleşme üzerine hazırladığı bir yazı da vardı.

Gençliğin eğitim ve işsizlik sorununu kapsayan 8. çalışma grubuna ise YDG'den bir temsilci katılarak, dünyadaki ve ülkedeki gençliğin acil sorunlarına, emperyalizmin gençlik üzerinde yarattığı tahribatlara ve gençlik örgütlerinin anti-emperyalist birliğinin önemine dikkat çekti.

Çalışma gruplarının oturumlarının ardından, öğleden sonra saat 14:30'da **Kongre Genel Deklarasyon taslağının** oylanmasına ilişkin gündeme geçildi. Bu gündemle birlikte kongrenin havası daha da canlanmış, paragraf paragraf yapılan taslak oylaması canlı tartışmalara sahne olmuştur. Hemen her paragrafta yönelik bir değişiklik önerisinin getirildiği taslak tartışmalarına, Belçika delegesinin getirdiği bir değişiklik önerisi ve bu öneri üzerinde uzlaşma sağlanamaması nedeniyle ara verildi.

Aynı akşam devam edilen gündem, taslağın tümünün oylanması gerçekleşmeyince, ertesi sabah devam edilmek üzere saat 22:00'da bitirildi. Gündemin bu şekilde bitirilmesinin ardından, ILPS Genel Danışmanı Si-

son kitaplarını imzaladı.

13 Kasım sabahı saat 09:30'da bir gün önce bitirilemeyen deklarasyon taslağıyla ilgili gündeme devam edilerek, hem Belçika delegesinin getirdiği öneri üzerinde uzlaşma sağlanmış, hem de getirilen diğer değişiklik önerileri oylanarak, deklarasyon üzerinde hemfikir olunmuştur. Bu tartışmalar sırasında ortaya çıkan **ortak kaygı**, değişik görüş ve yaklaşımlara rağmen, **bugün emperyalizmin halklara dönük genel saldırıları karşısında acil bir ihtiyaç olan anti-emperyalist birliğin korunması ve geliştirilmesi olmuş**, ILPS içinde yer alan kurumların, temel ilkeleri korumak kaydıyla, birliği bozacak, zedeleyecek yaklaşımlardan kaçındığı gözlemlenmiştir. Ve anti-emperyalist birliğin korunmasına yönelik bu önemli noktanın altı, Türkiyeli delegeler adına söz alan temsilci tarafından da özellikle çizilmiştir.

Deklarasyon taslağının delegelerin onayına sunulmasının ardından çalışma gruplarının raporları okunmuş ve ILPS genel yönetimine aday olanların kendilerini tanıtmalarının ardından, saat 16:30-17:30 arası seçime geçilmiştir.

Toplam 41 kişinin aday olduğu ve tek listenin bulunduğu ILPS yönetim kuruluna 27 asil 8 yedek üye seçilmiştir. Oyların sayılmasının ardından seçilen adaylar tek tek tanıtılmış ve daha sonra yapılan açıklamayla, görev dağılımı şöyle gerçekleşmiştir:

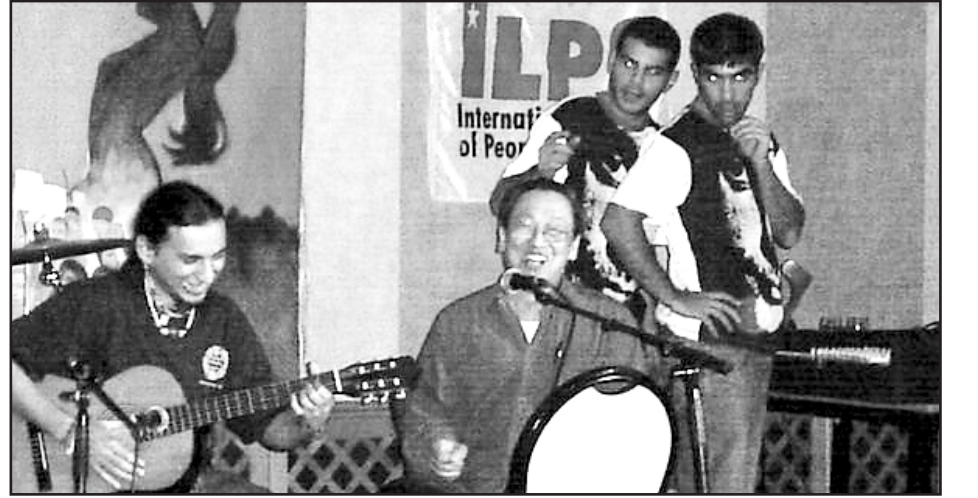
Jose Maria Sison (Filipinler) ILPS Genel Başkanlığına, **Manolis Arkolakis** (Yunanistan) genel başkan yardımcılığına, **Metin Atak** (Almanya) iç işleri başkan yardımcılığına, **Arman Riazı** (İran) genel sekreterliğe, **Yaser Felistini** (Filistin) genel sekreter 1. yardımcılığına, **Dr. Azra Sayed** (Pakistan) genel sekreter 2. yardımcılığına, **Jean Bet** (Belçika) ILPS mali sorumluluğuna ve **Elmer Labog** asil denetleme üyeliğine getirilmiştir. Ayrıca Deri-İş Sendikası Genel Başkan vekili **Musa Servi** ve Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** de tekrar genel yönetime seçilen ve **Uluslararası Koordinasyon Komitesi'**nde yer alanlar arasındaydı.

ILPS'nin yeni yönetiminin seçil-

mesi ile kongrenin resmi gündemi sona ermiş, ancak kongre coşkusu henüz bitmemişti. Bu coşkunun daha da doruğa çıkmasını sağlayan ise, müziğin ortak dili olmuştu. Aynı akşam gerçekleştirilen kültürel etkinlik, ayrı ırktan ve renkten, ancak aynı sınıfı, yani ezilenleri temsil eden insanların bu ortak dil eşliğinde, omuz omuza, el ele durulan halaylara, enternasyonal proletaryaya mal olmuş devrimci marşların herkesin aynı ezgiye eşlik ederek, kendi dilinde söylemesine sahne oldu. Coşkunun bu denli doruğa çıkmasına en büyük katkıyı sağlayanlardan biri ise hiç şüphesiz etkinlikte ilk sahne alan Türkiyeli müzik grubu **Haykırış** oldu. Çeşitli devrimci marşlar ve Kürt, Türk, Laz halk müziğinden değişik örnekler sunan **Grup Haykırış**, programını tüm kitleyle birlikte söylediği enternasyonal marşıyla bitti. Grup **Haykırış**'ın ardından ısrar üzerine sahneye çıkan ILPS'nin yeni genel başkanı **Jose Maria Sison**, gerek söylediği şarkılar, gerekse gençlerle yaptığı danslarla etkinliğe ayrı bir renk kattı. Gece geç saatlere kadar süren kültürel etkinliğin bitmesiyle, **ezilen halkların emperyalizme karşı net**

duruşunun ve emperyalizme başkaldırma cesaretini ve bilincini bir kez daha kuşanmasının bir ifadesi olan ILPS'nin 2. Kongresi'nin son programı da tamamlanmış oldu.

Şimdi artık zaman, emperyalizme karşı bu net duruşun, yeniden kuşanılan cüret ve bilincin, Kongrede alınan ve hayata geçirildiğinde her biri kapitalist-emperyalist sistemin ayakta kalmasını daha da zorlaştıracak olan kararların ve kongrenin koyduğu görevlerin en geniş halk yığınlarına taşınarak, hayata geçirilmesi zamanıdır. **Ezilen, sömürülen, işgallere, katliamlara maruz bırakılan halkların artık bekleyecek zamanı ve sabrı yoktur; onlar, kurtuluşlarının ancak ve ancak kapitalist-emperyalist sistemi yerle bir etmekten geçtiğini her geçen gün biraz daha bilince çıkarmaktalar. Yeter ki onlara kurtuluşun alternatifi sunulsun, doğru yönelim gösterilsin... İşte o zaman ezilen ve sömürülen geniş halk yığınlarının kahredici gücü emperyalizmi ve her türden gericiliği yerle bir edecek ve kazanan ezilen halklar olacaktır, biz olacağız!**

Çalışma grubuna katılan Meksika, Filipinler, ABD, Irak ve Kolombiya' dan temsilciler, kendi ülkelerindeki siyasi tutsakların durumuna ilişkin bilgi aktardılar. Ortaya çıkan tablo, kapitalist-emperyalist sistemin sahiplerinin ve onların uşak, işbirlikçi ve kukla hükümetlerinin muhaliflerine dönük teslim alma politikalarının birbiriyle ne kadar örtüştüğünü gösteriyordu. Yani düşman aynı olunca, uygulamalarda aynı oluyordu. Ve ortak düşmana karşı mücadelede ortak olmalıydı.

Kongreye katılan bazı kişi ve kurum temsilcilerinin kongreye ilgili kısa görüşleri...

ILPS'nin 1. Kongresinden sonra enformasyon dokümanları Filipin örgütü üzerinden bana ulaştı. Ve ILPS'nin yönelimini ve hedeflerini benimsedim ve buraya katıldım. ILPS'nin Avrupa cephesinde yürüttüğü faaliyetlere dair pek bir bilgimiz yok ancak Irak'la ilgili yürütülen faaliyetleri biliyoruz. Avustralya'da yapılan yürüyüş ve etkinliklerde şimdiye kadar kendi pankartlarımızı taşıyorduk, son yapılan Irak işgaline karşı yapılan yürüyüşte ILPS pankartını taşıdık.

Bu kongreye ilgili değerlendir-

mem ise şöyle: Tüm ülkelerin insanlarıyla bir arada olmak bana çok mutluluk veriyor. Burada bir daha görüldü ki tüm insanlığın düşmanı emperyalizm, ırkçılık ve neo liberal politikalarlardır. Bu kongrenin bu yönde hedefini belirlemesi noktasında olumsuz bir yönü yoktur. Ve yine bazı siyasal sorunları çözmede ortak bir kültürün burada yankısını bulması da önemli bir durumdur. Bunun için de tüm dünya ezilen halkları ve yerinden edilmiş göçmenler emperyalizme karşı birlik, dayanışma ve mücadele içinde olmalıdır.

Mark Dimondstein- kongre katılımcısı, ABD

Uluslararası dayanışmanın gerekliliği olarak her zaman karşılıklı görüş alışverişlerinin daha da sıklaştırılması gerekmektedir. Kongre son derece geliştirici tartışmalarla devam etmekte. Tartışmalar ve çalışma grupları için seçilen konular son derece yerinde ve konjonktüre uygun. Bundan sonra yapmamız gereken bu tartışmaların ışığında geliştirdiğimiz düşünceleri hayata geçirmek olmalıdır. Burada pratik faaliyetler için yaratılan projeksiyonlar

alanlarda daha da geliştirilmeli ve karşılıklı bilgilendirmelerle her anlamda yardımlaşma sağlanarak ileriye doğru gidilmelidir.

Bence Amerika'da da Türkiye'de de anti faşist ve anti emperyalist politikalara işçi sınıfı önderlik etmelidir. ILPS de uluslararası alanda bu çalışmalarını ilişkilendirmeli ve yardımcı olacak projeksiyonlar sunmalıdır. Haberleşmenin buradaki yeri önemlidir. Çünkü ancak bilgi akışı olduğu sürece katılım mümkün olabilir. Bu şekilde emperyalistlerin can damarlarından biri olan sömürgelelerinin önüne geçebiliriz.

Marksist-Leninist-Maoist çalışma tarzı kolektif davranmayı, kolektif aklı kullanmayı zorunlu kılar

Çalışma tarzı, örgüt ve örgütlenme üzerine notlar

Örgütlenme çalışmalarında dikkat etmemiz gereken en önemli husus şekilsiz ve işlevsiz birçok komite kurmaktansa, işlevli ve pratik, sorunları çözebilecek komitelerin kurulması için çalışmak daha anlamlı ve anlaşılır olmalıdır. Bunun için özellikle, komitelerin gelişimi için ideolojik ve siyasal eğitime önem vermeliyiz.

Devrimci çalışmalarda faaliyetlerin kolektif bir tarzda yürütülmesi için komiteleşmenin önemi ve gerekliliği tartışılmazdır. Örgütlü faaliyetlerde kolektif üretim, kolektif aklı kullanma konusunda zaafa düşen bir komitenin, bir kadronun çalışmalarında istenilen düzeyde bir başarı elde etmesi mümkün değildir. Çünkü; parti çalışmalarının temel hedefi ve bu hedef için her aşamada temel kabul ettiği sorun; hareketsiz, örgütsüz kitleleri harekete geçirecek bir iradenin ortaya konulmasıdır. Bu irade; somut politikalar üzerinde yükselen pratik mücadele içinden çıkan militanlarla oluşturulacak örgütlülüklerle ancak yaratılabilir.

Amacı ve temel hedefi bu olan örgütlülükler için toplantılar yapmak, gerçekleştirilen faaliyetler hakkında canlı, yaratıcı, çözümleyici tartışmalar yürütmek, başarı ve başarısızlıkların nedenlerini bilimsel bir tarzda sorgulayarak ortaya doğru, devrimci sonuçlar çıkarmak, bu devrimci sonuçlar üzerinde güncel politikalara uygun olarak devrimci hamlelere yönelmek yaşamaldır. Bunun başarılabilmesini sağlayacak nitelikli toplantılar, ancak bu içerikteki toplantılar sınıf mücadelesi için bir anlam ifade eder.

Ve toplantı öncesi, toplantının başarısı için yapacağımız tüm hazırlıklar da bu eksenli olmalıdır. Yani, her bir militan çalışma tarzını, başarı ve başarısızlıklarının nedenlerini, bulunduğu alanda öne çıkan çelişkileri, dost, düşman güçlerin durumunu asgari düzeyde sorgulayarak toplantıya oturmalıdır.

Bu araştırma, bu sorgulama tabii ki kavrayış düzeyimizden bağımsız olmaz. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini kavramada, çalışma ve örgütlenme düzeyimizde ciddi problemler, ciddi sıkıntılar varsa, bunlar doğal olarak ya-

pacağımız inceleme ve sorgulama sürecimize de yansır. Burada dikkat etmemiz gereken şey; ortaya çıkardığımız bazı sonuçlardan hareketle hemen kesin tanımlamalarda bulunmaktan kaçınmak ve pratikle iç içe sorgulama sürecine devam etmektir. Çünkü; ortaya bütünlüklü ve kesin sonuçlar çıkarmak için, doğru bir bakış açısına sahip olmak olmazsa olmazdır. Tüm bunların elde edilmesi ancak mücadeleye kilitlenmiş bir pratiğin, sürecin ürünü olabilir. Tecrübesizlikler, yetmezlikler ancak böyle bir pratik süreçle tecrübeye, yeterliliğe dönüşebilir. Yeni militanlar, yeni kadrolar ancak böyle bir pratikle ve kolektif akıl kullanılarak açığa çıkarılabilir. Marksist-Leninist-Maoist çalışma tarzı kolektif davranmayı, kolektif aklı kullanmayı zorunlu kılar. Nicel ve nitel anlamda gereken gelişmeyi elde etmek için kolektif düşünme, kolektif üretim ve kolektif pratik için çalışma ve yürüyüş tarzı konusunda yapılması gereken her şey yapılmak zorundadır.

Eğer yürüteceğimiz çalışmalar, yapacağımız toplantılar bu eksenden koparsa, tek tek bireylerin sorunlarıyla uğraşmak, tek tek ilişkilerin peşinden koşmak pratiği kaçınılmaz hale gelir. Oysa sonuçlarla uğraşmak yerine, bu tür sonuçlara yol açan nedenlerle uğraşmak daha doğru ve daha mantıklı olmalıdır. Şu açık ki; bu tür sonuçlara yol açan nedenlerin kaynağı yönetme, çalışma ve örgütlenme tarzından kaynaklanan problemlerimizdir. Yönetme ve çalışma tarzındaki problemlerimizi asgari düzeye indirdiğimiz oranda birçok gereksiz ve anlamsız tartışmadan kendimizi kurtarmış oluruz. Toplantılarımızın gündemlerini de bu tür sorunlar işgal etmez. Ve bu toplantılarda tüm enerjimizi ve gücümüzü de sınıf savaşımının genel ve güncel sorunları üzerinde yoğunlaş-

tırmış oluruz. Ve hiç şüphesiz bizi geliştirecek olan da bu pratiğini ta kendisi olacaktır.

Örgütlenme çalışmalarında dikkat etmemiz gereken en önemli husus şekilsiz ve işlevsiz birçok komite kurmaktansa, işlevli ve pratik, sorunları çözebilecek komitelerin kurulması için çalışmak daha anlamlı ve anlaşılır olmalıdır. Bunun için özellikle, komitelerin gelişimi için ideolojik ve siyasal eğitime önem vermeliyiz. Toplantılarda ideolojik ve siyasal eğitilmiş gündemler için hem zaman ayırmalıyız ve hem de önceden hazırlık yapmalıyız. Hep örgütsel ve pratik sorunlarla uğraşmak geliştirici ve ilerletici olmaz. Bu konuda hem genel ve hem de özel olarak kendi tecrübelerimize başvurursak, ortaya güncel ve somut pratik çalışmalarımıza ışık tutacak hazinelerle yüzleşiriz. Kısacası örgüt, örgüt biçimleri konusunda ne şekilciliğe ne biçimciliğe ve ne de mükemmeliyetçiliğe düşmeliyiz. Tam aksine bu yönlü tüm pratik hamlelerimiz, somut duruma ve objektif gerçekliğimize denk düşmelidir.

Dağınık ve şekilsiz olan örgütlülükleri bir araya getirecek ve aynı zamanda bölgedeki tüm güçleri koordineli bir şekilde harekete geçirecek örgüt biçimleri yaratmak, her türlü otonomcu, alancı anlayışa karşı örgütsel bir tedbirdir. Ama burada esas olarak olması gereken şey anlayış ve kavrayış düzeyinde böylesi bir bakış açısının oturtulmasıdır. Çünkü; her doğru siyaset, her doğru anlayış sonuç itibarıyla kendine uygun, doğru bir örgüt modeli yaratır. Şüphesiz örgüt biçimi örgüt modelleri içinde bulunduğumuz koşullarda yani egemenlerin saldırıları, demokratik çalışmalara dönük kuşatmaları, devrimci güçlerin kitleleri etkileme düzeyi, kitle hareketlerinin boyutu vb. faktörlerden bağımsız olarak ele alınamaz. Tam aksine oluşturacağımız her örgüt ve geliştireceğimiz her mücadele biçiminde bu objektif tabloyu dikkate alarak hareket etmemiz gerekir.

Doğru siyaset ve bu doğru siyasete uygun örgüt modellerinin yaratılması, ancak bu siyaseti özümseyen/kavrayan kadroların yaratılmasıyla mümkün olur. Yeteri kadar bilimsel bir kavrayışa ve bu kavrayışa uygun olarak bulunduğu alanın sorunlarına vakıf olmayan, taktiğe uygun olan bir örgüt biçimi yaratamaz. Oysa taktik ve örgüt bir bütünü iki parçasıdır. Doğru bir taktiğin başarısı ancak ona uygun yaratılacak örgüt biçimiyle mümkün olabilir. Şüphesiz politik iktidar mücadelesinde kilit sorun önderlik sorunudur. Dolayısıyla taktik ve örgüt sorununun doğru bir tarzda çözümü önderlik sorununun çözümünden bağımsız değildir.

Parti çalışmalarında üzerinde durulması gereken diğer önemli bir nokta ise; dar pratikçi çalışma tarzından uzak durmaktır. Ki böyle bir çalışma tarzından uzak durmanın yolu da kendi içinde hedefleri belli, kolektif ve planlı bir çalışma sisteminin oturtulmasından geçer. Doğru olan tarz her işe koşmak; ya da her işe koşan kadro görev ve sorumluluklarını iyi özümleyen kadro değildir. Peki doğru olan nedir? Doğru olan işe/işlere koşabilecek yeni kadrolar açığa çıkaracak bir çalışma tarzını, bir canlı pratik ve bunun ortamını yaratmaktır. Ve kadroların esas sorumluluğu da bu noktada başlar. Çünkü; bunu böyle algılamak, yeni haleflerin yetiştirilmesi için çaba sarf etmektir. Bunu böyle algılamak, dar-pratik içinde olan bir kadronun, bir militanın araştırma ve inceleme için kendisine gereken zamanı ayırmayacağı gerçeğini peşinen kabul etmektir.

Araştırma ve inceleme dünyada ve bölgemizdeki güncel gelişmeleri izleme konusunda gereken duyarlılığı ortaya koymayan hiçbir kadro, kitle çalışmalarında kitleleri ikna edecek, somut pratik sorunlar üzerinden seferber edecek bir propaganda zenginliğini yakalayamaz. Herşeyi genel bazı teorik söylemler içine hapseder. Bu da ikna edici ve harekete geçirici bir neticeyle sonuçlanmaz. Böyle bir sonuç; yani verilen emeğin örgütlü bir güce dönüşmemesi kadro veya militanlarda, yetersizliklerinin de etkisiyle, karamsarlık ve başaramama duygusu ve düşüncesine neden olabilir. Dar-pratikçi çalışmanın verimsizliğinin

sonuçlarının salt görev ve sorumlulukların daha üst düzeyde kavranmasına ya da gelişmesine izin vermemesi bir yana, aynı zamanda kadrolarda, militanlarda karamsarlık, kendine güvensizlik nedeni olmasıyla da reddedilmelidir. Günümüzdeki görev ve sorumluluklarımız açısından ele aldığımızda, bunun önem ve gerekliliğini daha da arttırdığını belirtmek yanlış olmayacaktır.

Her işe koşmak ya da bazı zorluklardan dolayı bazı dönemlerde birçok şeyle ilgilenmek bizim için acil bir sorun haline gelebilir. Bunu geçici ve tekrar etmemesi gereken bir süreç olarak algılamalıyız.

Şu açık ki, ortaya çıkabilecek olumsuzlukların bertaraf edilebilmesi için öncelikle her kadronun ve her militanın gerçekliği ve sürecin zorluklarını asgari düzeyde özümsemesi gerekir. Özümsemek demek; olağanüstü bir süreçten geçtiğimizi ve herbirimize çok büyük görev ve sorumluluklar düştüğünü bilmek ve bu bilinçle davranmak demektir. Sınıf savaşımının zorluklarını, sınıf savaşımının başarı ve başarısızlıklarla iç içe olduğunu bilince çıkarmaktır. Çünkü; yaşananlar, sınıf savaşımı yasalarına, mantığına ters olan şeyler değildir. Tüm sorun Proletarya Partisi'nin birer neferi olarak, proletarya ve ezilen halkların kurtuluşu için

gereken devrimci ve komünist iradeyi ortaya koymakta düğümleniyor. Ortaya konulacak güçlü bir iradenin bir kılıç darbesiyle, bir anda tüm sorunları çözmeyeceği açıktır. Bunun kadar açık olan diğer bir şey ise; ancak doğru temelde ortaya konulacak böylesi bir iradeyle sorunların çözüm yolu açılır; ancak böylesi bir irade birçok soruyu soru olmaktan çıkarabilir. Kitleleri harekete geçirmek, kitlelerin güvenini kazanmak, her cephede ortaya çıkan sorunları doğru bir tarzda çözmek ancak böylesi bir pratikle kazanılabilir. Bu gerçekleri görmeli ve tüm pratik adımlarımızı da bu gerçeklere uygun atmamızdır.

PUSULA

SELAM OLSUN CESARETİ KUŞANARAK, İSYANI HER TARAFAYA YAYANLARA

"Geri döndüğünüzde kendinizi toparlamalı ve işinizi yapmalısınız. O zaman sizi kim yıkabilir" Mao.

2. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştiren Komsomol, Proletarya Partisi önderliğinde sınıf savaşımında ısrarını, kararlılığını kitlelere bir kez daha deklare etti. Bir kez daha hangi bayrak altında, hangi yolda, nasıl yürünmesi gerektiğini Kongre'nin çağrısıyla kitlelere duyurdu. Bu ilan, aynı zamanda teori ile pratiğin, sözle eylemin, iddia ile kararlılığın diyalektik hükmüdür. Bu ilan halk gençliğindeki cesareti, cüreti ve kararlılığı örgütlenme iradesinin açık beyanıdır. Halk gençliğini Demokratik Halk Devrimi yolunda harekete geçirme görevinin, geleceğini ellerine almada gençlik kitlesini bilinçlendirme sorumluluğunun bilinçlere kazınmasıdır.

12 yıl aradan sonra gerçekleşen Kongre'nin deklarasyonu umut, cesaret ve heyecan vericidir. Emperyalist saldırılara, işgal ve yağmaya karşı Komsomol'un militan duruşudur. Türk hakim sınıflarının baskı ve imha politikalarına karşı militan gençliğin ateşi her tarafa yayma, büyütme kararlılığıdır.

Kongre iradesinin deklare edildiği süreç, sınıf savaşımı açısından zorlukların, engellerin ve yapılması gerekenlerin fazlaca olduğu bir dönemdir. İradenin örgütlenmesi zamanlama açısından önemlidir. İdeolojik saldırıların arttığı, umutsuzluğun, karamsarlığın, yılmamlığın, kaçkınlığın geliştiği, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir süreçte Komsomol'un militan duruşunu ortaya koyması gericiliğe ve tüm geriliklere keskin bir yanıtıdır. Bu, daha şimdiden binlerce halk gençliğinin bilincinde ve yüreğinde maddi güce dönüşmenin yankısı oldu. Proletarya Partisi, sosyal devrim bilincini güçlendirip, devrimci savaşı geliştirerek, kitleleri örgütleyip, halk gençliğini Komsomol önderliğinde birleştirdiği güçlenecektir.

Komsomol, Yeni Demokratik Gençlik Hareketi'ni yaratmak amaçlı **"politikleşmede derinleşmek, askerileşmede yetkinleşmek, kitleleşmede yoğunlaşmak"** şiarı ile Proletarya Partisi'nin poli-

tik yönlendiriciliğini kendi örgütlenmesinde yenilemiş bulunmaktadır. Bu yönelim örgüt olma, halk gençliğinin öncüsü ve önderi olma bilincinin güçlenmesine hizmet edecektir. Bu yönelim, halk gençliğini örgütlemeyi, eğitmeyi, savuşturmayı ve kazanmayı hedefleyecektir. Geniş ve dağınık olan çevre-çeper güçlerin toplanıp, güçlü bir örgüt olmasını amaçlayacaktır.

İkinci Kongre, örgütlenme ve önderlik sorununun çözümü konusunda da ileri bir hamledir. Bu hamlenin küçümsenmesine ve kendi gerçekliği üstünde abartılmasına müsaade edilmemelidir. Kongre'nin başarıyla gerçekleşmesi demek yaşanan politik ve örgütsel sorunların bütünüyle ortadan kalktığı anlamına gelmemelidir. Örgütlenen iradenin gelişim yönünü görmek buna uygun gençlik hareketini örgütlemek gerekir.

Devrimci militanlık, düşünsel, fiziksel edilgenliği kırarak, tasfiyeciliği ve pasifizmi alt ederek büyüyecektir. Bunun kolay olmayacağı açıktır. Ancak, olması gerektiğini biliyoruz ve olacağından eminiz. Devrimci gençlik hareketi kendi içinde uzun bir çatışma sürecini, önüne çıkan engelleri aşma mücadelesini yaşayarak yürüyecektir. Komsomol bu mücadele içinde çelikleşecek ve ilerleyecektir. Devrimci gençlik hareketini kesinlikle önemseyen ve bir parçası olduğunu bilerek hareket eden Komsomol ancak bu yoldan ilerleyerek halk gençliğine önderliğini gerçekleştirecektir. Önderlik iddiası ancak halk gençliğinin bunu kavramasıyla inkar edilemez hale gelecektir. Değişim ve dönüşüm iddiası, özne olma kararlılığı aynı zamanda bedel ödemeyi, geriliğe karşı mücadeleyi, henüz zayıf ama güçlü olan yeniyi örgütlemeyi göze almaktır. Sürecin özellikleri doğru okunmalıdır. Toplumsal gelişim devrimci hamlenin örgütlenmesi yönündedir. Ancak, öğrenci gençliğin, semt ve işçi gençliğin patlamaya hazır öfke ve tepkisini örgütleyip, açığa çıkartmak tek bir devrimci hamleyle başarılamaz. **Önderliğin, örgütlülüğün ısrar ve sürekliliği sağlandıkça isyan her tarafa**

yayıma meşruluğunu elde eder. Düşünme tarzının, çalışma ve örgütlenme tarzının devrimleşmesi sağlandıkça sürecin militan kişiliği, kadrosu yaratıldıkça, örgütsel ilke ve kurallardan vazgeçilmedikçe başarı örgütlenir, isyan büyütülür.

Komsomol, halk gençliğiyle doğru ve politik temelde bağlar kurarak, sınıf savaşımının gelişim yönünü kavramada yoğunlaşmasını sürdürerek, çalışma tarzındaki eksiklikleri tamamlayarak, zaaflarını gidererek yürüyüşünü büyütebilir. Komsomol'un gelişim zemini, isyanı her tarafa yaymak için elverişlidir. Nesnel ve öznel olarak bu zemin mevcuttur. Bilinçli ve kolektif irade bir ateş, halk gençliğini tuşturacak güçtedir. İsyani ateşinin kıvılcımları **13 Mart Kızılay, 28-29 Haziran Okmeydanı ve 6 Kasım 2004 Kızılay direnişlerinde çakıldı.** Şimdi bu kıvılcımları daha büyük cesaretle, sabır ve ısrarla her tarafa yaymak ve büyütme gerekir.

6 Kasım'da Ankara'daki isyan ateşinin alevleri, Felluce'de, Filistin'de yanan direniş ateşine karıştı. 6 Kasım direnişi 2. Kongre'yi selamladığı gibi, Felluce ve Filistin direnişini de selamladı. Ezilen dünyaya halkların kurtuluş yolu direniş ateşini büyütme ve her tarafa yaymaktan, emperyalizmi ve faşizmi alt etmektir. Ülkesi işgal altında, evleri yıkılan, bedenleri kurşunlanan halkların kaderiyle evleri yıkılan Aydos halkının kurtuluş kaderi aynıdır. Komsomol, kendi topraklarında isyanı her tarafa yaydııkça enternasyonal dayanışmasını güçlendirir. Sokakları meydanları, kırları isyan ateşiyle yakmadıkça gerçek anlamda enternasyonalizm ve dayanışma gerçekleşemez.

Saldırı hakkını kullanarak, devrimci iradesini örgütleyen Komsomol gençliği basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru gelişecek olan isyanın dinamiklerine sahiptir. Dün savunma hakkını kullanarak direnişini örgütleyen Komsomol, bugün saldırı hakkını kullanarak direnişini büyütüyor. Dün sadece bulunduğu alanda savunma hakkını kullanarak direnişini örgütleyen Komsomol, bugün direniş alanını ve araçlarını büyütürken, farklı alanlara yayarak büyütmektedir.

Komsomol'un doğası gereği tecrübesiz ve genç olması bir dezavantaj olarak algılanabilir. Ancak dinamik ve canlı, kendini feda etme ruhuyla dolu oluşu onun gelişim avantajıdır. Üzerinde yük-

selmeye çalıştığı zemin ve onun kendi gerçekliği, taşıdığı proleter yanla burjuva yan arasındaki mücadele onun gelişim yönünü belirleyecektir. Proleter düşünce, proleter çalışma, örgütlenme ve mücadele gelişimi kendi içindeki burjuva ideolojisine ait gerilikleri alt ederek gelişecektir. Burjuva ve küçük burjuva ideolojisine ait bütün özellikler devrimci ısrarın, cesaretin ve sabrın engelidir. Bu engeller ortadan kaldırıldığı oranda ilerleme ve gelişme sağlanacaktır. Dersim'e dönüşün örgütlenmesi pratiğinin uygulayıcılarından **Muharrem Yiğitsoy** yoldaşın eski bir Komsomol militanı oluşu, **Aşkın Günel** yoldaşın on beşinde Kızıl Ordu saflarına katılan genç bir yoldaş oluşu, **Cafer** yoldaşın da Batı-Avrupa'dan gelerek Kızıl Ordu'ya katılma gerçekliğinde, her biri ayrı önemde olan toplumsal ve devrimci gerçekliğin sentezidir.

Komsomol, iddia ve kararlılığı kuşanan genç militanların omuzlarında gelişim sağlayacaktır.

Halk gençliğini örgütlenme ve devrimin aktif bir gücü haline getirme iddiası devrimci iradenin olmazsa olmazıdır. Gençlik her zaman geleceğin inşaat edilmesinde belirleyici rol oynayan kesimdir. İşçi sınıfının kurtuluş ve özgürlük mücadelesi kendini en diri, en fedakar biçimde gençlik içinde ortaya koyabilir. Tarih buna defalarca tanıklık etmiştir ve gelecekte de aynı tanıklığı daha güçlü şekillerde yapacaktır. Komsomol bu gerçekliğin farkında olarak ama aynı zamanda gençliğin erken kalkışmalarının, plansız ve bütünü göremeyen reaksiyonlarının da farkında olarak hareket etmelidir. **Devrimci coşku devrim için olmazsa olmazdır; bunun kadar önemli olan başka bir şey sabırdır.** Kitlelerin devrimci inisiyatifini açığa çıkarmak ve harekete geçirmek hem devrimci coşkuyu ve hem de sabrı gerektirir. Komsomol tecrübesini bu iki özelliği derinleştirerek, büyütürken geliştirmelidir. Kongre bu yönlü bir gelişimin önemli bir parçasıdır.

Komünist gençlik hareketi gelişim içinde olduğunu, zaaflarını, eksikliklerini yürüyüşünün önünde engel kabul etmediğini; aksine ancak yürüyüş içinde, devrimci pratikle güçlenebileceğini göstermektedir. Bu geleceğe umutla bakmamızın yeterli bir ışığıdır. Şan olsun bu ışığı yakanlara; şan olsun isyanı çıkarıp her tarafa yaymak için yüreklerini ortaya koynanlara...

“Kadife devrim” senaryolarının yeni adresi: Ukrayna

Ülkemizin kuzeyinde, tüm bölgede ve bölgenin zengin kaynaklara sahip olan Avrasya olması nedeniyle tüm dünyadaki “denge”leri etkileyecek güce sahip gelişmeler, özellikle son yıllarda hızla baş göstermektedir. Geçtiğimiz yıl “Kadife Devrim” olarak nitelenen bir darbeyle Gürcistan’da Amerika yanlısı olan ve seçimlerde yenilgiye uğrayan Mihail Saakaşvili, sokakları ve kitle tabanını kullanarak iktidarı ele geçirmişti. Daha önce de Yugoslavya’da uygulanan ve parçalanmayla sonuçlanan bu senaryo, aynı biçimiyle Ukrayna’da sahneye konulmaya çalışılıyor.

2. tur devlet başkanlığı seçimlerini 21 Kasım’da yapan Ukrayna’da seçime katılan Viktor’lardan Rusya yanlısı **Viktor Yanukoviç**, diğer Viktor Batı yanlısı **Yuşenko** karşısında galibiyet elde etti ancak (yine Gürcistan’daki gibi) Yuşenko taraftarı kitleler sonuçları ret ederek sokakları muhalefetin rengi turuncuya boyamaktadır.

Yine Gürcistan’da olduğu gibi Ukrayna’da iki kişi arasında yaşananları basit ve sıradan bir iktidar dalaşı olarak değerlendirmek mümkün değildir. Zira yukarıda ifade ettiğimiz gibi söz konusu bölge Avrasya’dır ve “Dünya hakimiyeti için Avrasya’ya hakim olmak şarttır” belirlemesi bugün için de emperyalistler açısından geçerliliğini korumaktadır.

Ezilen ulus ve halklara karşı birlik götürütüsü çizmeye çalışan ancak yaptıkları her hamleyle aslında “emperyalistler arasındaki esas ilişki biçimi çatışmadır” tespiti doğrulayan emperyalist güçler arasındaki çatışmanın en önemli kilit bölgelerinden biridir bahsedilen. Gürcistan, Abhazya, Ermenistan ve son olarak Ukrayna’daki gelişmeler de buna işaret etmektedir. ABD emperyalizminin dünya halkları ve mücadeleleri üzerinde estirdiği terörün yanında AB’nin yanı sıra özellikle ileride ciddi bir rakip olarak çıkmanın açık göstergelerini taşıyan Rusya ve Çin’i kuşatmak, nüfuz ve hareket alanlarını kesip kendi içine sıkıştırmak (ki emperyalist bir güç için kendi sınırları içine hapsolmek ölümdür) hesaplarıyla gösterdiği atraksiyonlar, başta Ortadoğu ve Avras-

ya’nın kendi çıkarlarına uygun olarak yeniden düzenlenmesini gerektirmekte ve son yılların kargaşa dalgasını yükseltmektedir.

Bilindiği ve sıkça tekrarlandığı gibi sözde Soğuk Savaş sonrası eski Avrupa’ya alternatif olarak geliştirilen Yeni Avrupa ve bu bağlamda Polonya ve eski Doğu Avrupa ülkelerini AB’ye karşı bir denge unsuru olarak öne çıkaran ABD emperyalistleri, güdümündeki NATO’nun da doğuya doğru genişletilmesini gündemine alarak önemli gelişmeler kaydetmiştir. Rusya ise bölgede kaybettiği nüfuzunu tekrar elde etmek ve bölgede hakimiyetini geliştirmek çabası içinde. Daha önce Rusya Federasyonuna bağlı olan ancak 1980’lerin sonları ve 1990’ların başlarından itibaren direkt nüfuzunu yitirdiği sözde bağımsız devletler üzerinde ABD, AB ve Rus emperyalistleri arasında ciddi kapışmalar yaşanmakta. Bölgenin öneminin yanında bölgede Rusya’dan sonra yüzölçümü ve nüfus bakımından en büyük ülke olan Karadeniz kıyısından kuzeye doğru uzanan Ukrayna’nın stratejik önemi tartışılmaz durumda. Zira NATO’nun doğuya genişlemesiyle Ukrayna, Rusya ile NATO ve AB arasında sınır bölgesi ya da “tampon ülke” konumunda kalmıştır. Rusya Federasyonundan ayrılmasından sonra “ikili politika” uygulayan Ukrayna yönetimi bir yandan Rusya ile ilişkilerini sıcak tutmaya gayret gösterirken diğer yandan da ABD ve AB ile ilişkilerini geliştirmeye çalışmıştır. Bu durum aynı zamanda ülkenin bölünmüşlüğüne de göstermektedir. Zira coğrafik olarak da Ukrayna’nın batısı ABD ve AB emperyalistlerine yönelirken doğu kısmı ise Rusya ile sıcak ilişkiler içinde yer almıştır. Mevcut yönetim de yaptığı çeşitli açıklamalar ve aldığı kararlarla Rusya ile ilişkilere son dönemlerde daha sıcak yaklaştığını göstermiştir. Bu bağlamda Devlet Başkanı Leonid Kuçma’nın NATO İstanbul Zirvesinde W. Bush ile görüşükten sonra, yıllardır izledikleri NATO’ya girme politikasından vazgeçtiğini açıklaması ve yine Kuçma’nın halefi **Yanukoviç**’in 23 Ekim tarihinde yaptığı açıklamada “... **şu anda Ukrayna’nın AB’ye girmesi için çok erken olduğunu düşünüyorum. Şu anda Ukray-**

na’nın AB’ye üye olması Ukrayna halkının çıkarlarına tezat oluşturmaktadır” ifadesi ABD ve AB’ye yönelik tavrın net ifadesi olarak nitelendirilmiştir. Bu açıklamalar ve Rusya’nın Ukrayna, Belarus ve Kazakistan’la birlikte “ortak ekonomik alan” oluşturma çabaları, bir anlamda bugün Ukrayna’da yaşanan kaos ortamının da zeminini hazırlamıştır denilebilir.

Ukrayna’daki durumun geçmişini böyle değerlendirmişken geleceğine dair de birkaç öngöründe bulunmak mümkün. Şu anki durum itibarıyla Yuşenko taraftarlarının başkent Kiev’e yığılmasının ve bunun karşısında Yanukoviç’in de doğudan taraftarlarını taşımaya önemli çatışmaların ve bir iç savaşın olasılığını gösteriyor. Bunun yanında Soros Darbesi olarak da bilinen Gürcistan tipi bir geçişin Ukrayna’da birebir yaşanması Yanukoviç’in de kitle tabanına sahip olması nedeniyle pek mümkün değil. Bu anlamda Yanukoviç başkanlıktan çekilmezse ülkede bir iç savaş ve bölünme kaçınılmaz görünüyor. Ancak böylesi bir bölünme yada Rus yanlısı yönetimin kalması ABD emperyalizmi açısından kabul edilemez bir durumu ifade etmektedir. Yani ABD Venezüella’da yapmaya çalıştığını Ukrayna üzerinde de denemeye devam edecek. Böylesi bir stratejik konuda iş, “demokrasiye” bırakılmayacak kadar önemlidir emperyalistler açısından.

Kuzeyimizde yaşanan bu gelişmelere bir de ülkemiz açısından değerlendirecek, ateş altında bir bölgenin tam ortasında yer aldığımızı görürüz. Kuzeyimizdeki Karadeniz kıyıları boyunca uzanan ABD üsleri ve ABD kuklası yönetimleriyle Rus ve AB emperyalistlerinin kapışması yaşanırken, bir parçası olduğumuzu ifade ettiğimiz işgal ve direnişlerle özdeşleşen Ortadoğu gerçekliği. Yani böylesi önemli çatışma ve gelişmelerin yaşandığı bir bölgenin ortasındaki ülke gerçekliğimiz bizlerin sorumluluklarını yükseltmektedir.

Sonuç olarak yeniden Ukrayna’ya dönersek, isimleri kadar işlevleriyle de birbirinin aynısı olan ancak hizmet ettikleri emperyalistlerin adresi farklı olanlar arasında bir seçime zorlanan Ukrayna halkı bugün kaderini ille de bir emperyalist kuklaya bağlamanın dışında bir alternatif görememektedir. Oysa bu alternatif çok yakınlarında, geçmişlerinde gizlidir.

FİLİPİNLER’DE İŞÇİ KATLIAMI

Filipinler’de **Hacienda Luisita Incorporated (HLI)** şirketi için çalışan ve en temel insani hakları için grevde olan işçilerin eylemini kırmak için silahlı güç kullanan şirket, grevin 11. gününde 2’si çocuk 14 işçiyi katletti. Saldırıda yüzlerce işçi yaralandı ve 100 işçi de tutuklandı.

16 Kasım günü gerçekleştirilen katliam saldırısı öncesinde **Bayan Muna Partisi** temsilcisi **Satur Ocampo** şirket yöneticileriyle görüşmüş ve herhangi bir silahlı saldırının sonuçlarının çok ağır olacağı konusunda uyarıda bulunmuştu. Ancak buna rağmen insanca yaşam koşulları için istedikleri ücret artışı için grevde bulunan 327 şeker imalathanesi işçilerine saldıran şirkete bağlı silahlı birimler 14 işçiyi öldürdü. Saldırı öncesinde şirket yöneticileri, grev bitmeden herhangi bir görüşme olmayacağını ifade etmişti.

BULGARİSTAN’DA UYARI GREVİ

Bulgaristan’da, hükümetin uyguladığı sosyal ve ekonomik politikaları protesto eden, ülkenin iki büyük işçi konfederasyonu “**Podkrepa**” ve “**Bağımsız Sendikalar Birliği**” üyesi yüzbinlerce işçi ve emekçi 18 Kasım günü uyarı grevi yaptı. Başkent Sofya’da tren, otobüs, tramvay, metro, taksi ve dolmuş şoförlerinin de katıldığı 1 saatlik uyarı grevinde şehir içi ulaşım kilitlendi. Grev ilk ve orta dereceli okulların öğretmenleriyle sağlık görevlileri de katıldı. Burgaz ve Varna’da limanlar 1 saatliğine kapatıldı. Maden işçileri de katıldı.

FELLUCE KATLIAMI PROTESTO EDİLDİ!

ABD’nin son haftalarda Felluce’de gerçekleştirmekte olduğu katliama karşı İsviçre **İşçi-köylü, Devrimci Demokrasi, Atılım ve Alinteri** okurları ortaklaşa bir meşaleli miting düzenledi. **17 Kasım** akşamı saat 18:00’de bir araya gelen kitle meşalelerini yaktıktan sonra İsviçreliler tarafından büyük bir ilgi ile izlendi. “**ABD Askeri Irak’tan defol**”, “**Irak halkı yalnız değildir**” vb. sloganlar atıldığı mitingde ABD bayrağı yakıldı. Yapılan konuşmaların ardından etkinlik “**Yaşasın devrimci dayanışma**” sloganlarıyla sona erdirildi.

Yunanistan’da 17 Kasım yürüyüşü

Yunanistan’da, **17 Kasım 1973**’te, askeri yönetime karşı ayaklanan Atina Politeknik Üniversitesi öğrencilerine düzenlenen kanlı operasyonun yıldönümünde başkent Atina ve Selanik’te yürüyüş düzenlendi.

Atina’da on binden fazla kişinin katılımıyla yapılan yürüyüş, Politeknik Üniversitesi’nin önünden başladı. Eyleme katılan

kitle, ayaklanmada yaşamını yitiren öğrencilerin anısına üniversitenin kapısına çiçekler koydu.

ABD Büyükelçiliği’nin önünde sona eren yürüyüş, daha sonra savaş kar-

şıtı gösteriye dönüştü. ABD’nin Irak ve Ortadoğu politikalarını protesto eden göstericiler, “**Savaşı durdurun**”, “**Felluce’den elini çek**”, “**Filistin’e özgürlük**” ve “**Halk katili Amerika**”

sloganları attı. Büyükelçilik binasına taş ve şişelerle saldıran öfkeli halk, çevredeki bazı bankalara da molotof kokteyli attı. Polis, eylemcileri dağıtmak için göz yaşartıcı gaz kullandı. Çı-

kan çatışmada en az 25 gösterici gözaltına alındı. Selanik’te de ABD Başkonsolosluğu önünde gösteri yapan anarşist gruplarla polis arasında çatışma çıktı.

Emperyalistler bir zirvede daha halklara karşı saldırılarını planladı

Emperyalistlerin, dünya halklarına yönelik sömürü, talan ve yağma politikalarının birliktelik içinde, belli çerçevelerde yaşama geçirilmesinin en önemli araçlarından biri de kurdukları bölgesel ya da dünya çapındaki IMF, DB, DTÖ, NATO vb. anlaşmalar, bloklar ve kurumlardır. Esasını halklara yönelik saldırılar oluşturan bu kurumlar emperyalistlerin kendi aralarındaki çıkar dalaşının da platformları olarak işlev görmektedir. İşte bunlardan biri olan APEC (Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği Anlaşması) toplantıları 17-21 Kasım tarihleri arasında Şili'nin başkenti Santiago'da gerçekleştirildi. Zirve kapsamında APEC üyesi 21 ülkenin dışişleri ve ticaret bakanlarının toplantılarının yanı sıra devlet başkanlarının katıldığı toplantılar da yapıldı. Bu zirvenin en önemli özelliklerinden biri de **tarım politikaları üzerindeki anlaşmazlık nedeniyle** geçtiğimiz yıl kesilen müzakerelerin devamı niteliğinde olmasıdır.

Son yıllarda ABD emperyalizminin başını çektiği ve esas olarak dünya halklarına ve onların kurtuluş mücadelelerine saldırı anlamına gelen "terö-

rizme karşı savaş" çığlıklarıyla birlikte, emperyalizmin tüm uluslararası kurumlarının zirve ve toplantılarında ana gündem maddesini de bu konu oluşturuyor. APEC Zirvesinde de son yılların bu "geleneği" bozulmadı ve sözde güvenlik tartışmaları zirveye damgasını vurdu. Ve yine "gelenekselleşmiş" biçimiyle zirve sonunda yayımlanan ortak bildiride "terörizme karşı mücadele" için yeni güvenlik önlemleri alınmasına destek verildiği" açıklandı. APEC üyesi ülkelerin devlet başkanları ayrıca geri bırakılmış ülkelerin ekonomileri için yıkım anlamına gelen ve DTÖ çerçevesinde yürütülen, 148 ülke arasında ticaretin

serbestleştirilmesini, ticari engellerin kaldırılmasını amaçlayan müzakerelere destek verildi.

ZİRVEYE KARŞI SOKAKLAR MOLOTOFLARLA AYDINLANDI

Emperyalistlerin bu planlamalarının yanı sıra Şili halkı ve dünyanın birçok yerinden zirveyi protesto etmek için gelenler de halklara karşı saldırıları, emperyalistleri ve özeldi ise ABD'nin Irak'taki katliamlarını ve Zirveye katılan W. Bush'u protesto etmek için sokakları doldurdu.

Protesto gösterileri zirve öncesinden başlayarak bitimine kadar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdü. Öncesinde onlarca gösteri düzenlenen zirve, başladığında ise çok daha büyük gösterilerle karşılandı. Ağırılık noktasını ABD'nin Irak politikalarına ve "küreselleşme"ye karşıtlığın oluşturduğu 19 Kasım Cuma günü düzenlenen ve 40 bin kişinin protesto gösterisinin yanında emperyalist devletlerin liderleri ve zirveye karşı yapılan gösterilerin en büyüğü olan ve 70 bin kişinin katıldığı gösteride ise po-

lisin protestoculara saldırması ile çıkan çatışmalarda yüzlerce kişi gözaltına alındı. Protestolarla karşılaşmak istemeyen Bush ise "çareyi" Şili'ye gece geç saatlerde gelmekte buldu. ABD'nin Irak'tan çıkmasını isteyen başkent Santiago'da sokakları dolduran Şili halkı, "Dayan Felluce. Terörist Bush" sloganları attı. Bush'u vampir şeklinde tasvir eden posterler taşıdı. Irak ve Küba bayraklarını taşıyan kitle "Hükümetimiz Bush'la çalışmak isteyebilir. Ama Şili halkı Latin Amerika için tasarlanan soykırımın Irak'ta yapılmasına karşı çıkıyor" yazılı pankart taşıdı. Gösteriye katılan yaşlılar, Amerikan hükümetinin kanlı 1973 darbesine desteğini hatırlatarak ABD'nin kendi ülkelerinde de çok kan dökülmesine sebep olduğunu belirttiler. Gösteriye saldıran polis ise kentte tam anlamıyla "Bush terörü" estirdi. Helikopterlerin desteğiyle durumu kontrol altına almaya çalışan 4 bin polis, göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su kullandı.

1987 yılında Papa'nın ziyaretinde bu yana en geniş "güvenlik önlemlerinin" alındığı Şili hükümetinin binlerce polisi başkent sokaklarına yığıldığı kaydedildi. Şili'de bir haftada binlerce kişinin tutuklandığı duyuruldu.

Evrensel Bakış

DÜNYA HALKLARI EMPERYALİST SÖMÜRÜ, YAĞMA VE İŞGALLERE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTİYOR!

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi her geçen gün biraz daha derinleşmekte ve bu kriz sistemin kendi içindeki çatışmaları ve çelişkileri de gün ışığına çıkarmaktadır. Ancak halklara dönük saldırılarını, sömürü ve talan politikalarını hayata geçirirken aynı tarz ve yöntemi izlerler ve ortaklaştıkları en önemli nokta da budur. Çünkü halklar onların ortak "düşmanıdır" ve bu ortak "düşmanı" ezmek, teslim almak, imha etmek söz konusu olduğunda tüm ayrışmalarını bir tarafa bırakarak, tam bir uyum içinde hareket ederler.

Ancak halklar artık gerçek ve ortak düşmanlarının kimler olduğunu çok daha iyi bilmekteler ve bu ortak düşmana karşı onlar da mücadelelerini ortaklaştırmakta ve bu ortaklaşmayı her geçen gün bir adım daha ileri taşımaktalar.

İşte ILPS'nin geçtiğimiz günlerde gerçekleşen 2. Kongresi de ezilen, sömürülen, işgal ve katliamlara uğrayan dünya emekçi halklarının bu ortak düşmana karşı, yani emperyalist-kapitalist sisteme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini giderek yükseltmesinin, bir adım daha ileri taşımasının somut ifadesi olmuştur.

Başta devrimin fırtına merkezleri olan Hindistan, Filipinler, Peru, Türkiye, Bangladeş vb. ülkeler olmak üzere, dünyanın dört bir yanındaki 33 ülkesinden 136 kurumu temsilen katılan 240 delege ve 39 gözlemci kurum ve kişinin katılımı ile gerçekleşen bu kongreye gösterilen ilgi, aynı zamanda halkların özgürlük ve demokrasi uğruna mücadele etme zorunluluğunu ve arzusunu her geçen gün ne kadar daha fazla bilince çıkardığının da somut bir ifadesiydi.

Bu kongre ezilen halkların emperyaliz-

me karşı birlikteliğini pekiştirmenin ve genişletmenin yanısıra, **hayata geçirildiğinde her biri mücadelenin önündeki engelleri bir bir ortadan kaldırmaya hizmet edecek olan** ve bu yönüyle de hayati önem taşıyan kongre kararlarının alınması sırasında yaşanan canlı tartışmalar bakımından da ayrı bir önem taşımaktadır. Çünkü bu tartışmalar emperyalizme karşı mücadelede net bir çizgiyi ortaya koyabilme açısından olması gereken tartışmalardı. Ve aynı zamanda da, birçoklarının iddialarının tersine, ILPS içinde değişik seslerin, anlayışların da olduğunu, ILPS'nin kuruluşunda da belgelerle ortaya koyduğu gibi, emperyalizme karşı mücadelede en geniş devrimci-demokratik birliktelikleri esas aldığından de göstergesi olan, yani ILPS'nin misyonuna denk düşen tartışmalardı. Yani boş tartışmalar değil, somut öneriler ve bu öneriler üzerinde gerçekleşen tartışmalardan hareketle alınan somut kararlardı, kongreye damgasını vuran.

Tartışmalara damgasını vuran birkaç önemli noktaya değinmekte yarar var: Dünyadaki baş çelişki başlıca tartışma noktalarından biriydi. Örneğin ABD emperyalizmi ve dünya halkları arasındaki çelişkinin, bazı kesimlerce baş çelişki olarak getirilmesine, diğer emperyalist güçlerin süreçteki rolünü küçümsemeye, bunların halklara karşı düşmanlığını gizlemeye, sanki bunlar halklara karşı aynı derecede düşman değilmiş gibi algılanmaya açık olduğundan, özellikle de bizim cephemizden onaylanamayacak bir tespit olarak karşı çıktı.

Çin ve Rusya'nın sosyal emperyalist olup olmadığı, Rusya'nın federasyon olarak görülmesi gerektiği, Küba vb ülkelerin

sosyalist sayılıp sayılmayacağı da yine tartışılan önemli konulardandı.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine desteğin daha aktif hale getirilmesi ise kongrede herkesin hemfikir olduğu bir konuydu. Ancak bu mücadelelerin günümüzde hangi ülkelerde ve silahlı mücadele olarak verildiği noktasında "kafası karışık" olanlar vardı! Bu "kafa karışıklığı" ise kendini "Saldırı ve karşı devrimci savaşa karşı hemen barış" konulu 4. Çalışma Grubunun oturumundaki tartışmalarda gösterdi. **Aslında kendini gösteren şey, devrimci hareket içinde bir türlü var olamamanın, çizgide netleşememenin, bir dönem tek kurtuluş yolu olarak görülen silahların toprağa gömülmesinin hazımsızlığıydı!** İşte bu hazımsızlık Nepal, Hindistan, Irak, Kolombiya, Peru gibi silahlı kurtuluş mücadelesi veren ülkeler arasında Türkiye'nin çıkarılmasını, ülkede böyle bir mücadelenin "hissedilir bir varlığının olmadığını" iddia etmeye, kongre belgelerinden Türkiye'nin çıkarılmasını talep etmeye kadar götürmüştü! Bu öneriye verilen yanıtların özellikle dost-kardeş yapı ve örgütlenmelerden gelmesi ise ülkede sosyal kurtuluş mücadelesinin varlığının yanında dünya devriminin ne önemli bir parçası olduğunun da göstergesi oldu.

Bu canlı tartışmaların yaşandığı kongrede yoğun olarak işlenen bir diğer konu da tüm dünyadaki siyasi tutsakların ve savaş esirlerine yönelik emperyalistlerin ve onların yerli kukla, uşak iktidarlarının saldırıları idi. Meksika'dan, Kolombiya'dan, Irak'tan, Filipinler'den, ABD'den ve Türkiye'den ve Avrupa ülkelerinden katılımcılardan oluşan ve bu konuyu ele alan 15. Çalışma Grubunda hapishaneler ve buralardaki siyasi tutsakların koşullarına dair dile getirilen sorunlar, özellikle de 11 Eylül sonrasında artan emperyalist saldırganlığın hapishaneler cephesinde ne boyutta yaşandığını, vahşetin dozunun her geçen nasıl arttığını, hapishanelerde teslim alınamayan tutsakların hangi yöntem ve araçlarla imha

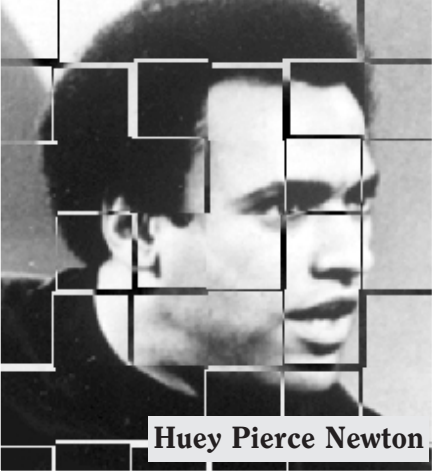
edilmeye çalışıldığını ve bu yöntem ve araçların tüm dünyada nasıl birbirinin aynı olduğunu gösteriyordu. Çünkü tüm bu uygulamaların hepsi aynı sınıf kininin ve özünde aynı korkunun eseridir...

Yine önemli bir nokta olarak Kongre için yapılan hazırlıklara değinmek gerekiyor. Bu noktada başta ATİK olmak üzere birçok kurum elinden geleni yaptıysa da bu hazırlıkların daha geniş bir çerçeveye yaygınlaştırılması daha ileriye dönük bir çalışma olacaktır. Ayrıca Türkiye'den ILPS üyesi kurumların yanında Türkiye Seksiyonu tarafından davet edilen **Haluk Gerger, Günseli Kaya** ve kendisi gelemeyen ancak hazırladığı çalışmayla önemli bir katkıda bulunan **İzzettin Önder** gibi isimlerin yer alması Kongre'ye kattıkları açısından olumlu olmuş; gelecek kongre, konferans vb. örgütlenmelere bu gibi aydınlarımızın daha yoğun olarak katılmasının önünün açılması gerektiğini bizlere göstermiştir.

Sonuç olarak, her biri emperyalist-kapitalist sistemin ezilen halkları teslim almak, onların üzerindeki hegemonyasını artırmak ve böylelikle de dünyanın yer altı ve yer üstü kaynaklarını yağmalamak amacıyla halklara dayatmaya çalıştığı **tüm emperyalist politikaların ve bu politikaların getirdiği yıkım ve tahribatların tartışıldığı ve bu politikalar karşısındaki duruşun net ve somut bir ifadeye büründürülmesi yönünde yoğun çabanın harcadığı bir kongre gerçekleştirdi ILPS.**

Kongrede ileriye dönük alınan ve her biri aynı zamanda ulusal- sosyal kurtuluş mücadelelerinin, insanlığı nihai kurtuluşa götürecektir olan mücadelenin de önünü açacak olan bir dizi kararı hayata geçirmek gibi acil bir görev vardır şimdi. Bu görevlerin ilki ise, kongrenin ve burada alınan kararların çeşitli araç ve yöntemlerle en geniş kesimlere aktarılması ve bunların bilince çıkarılarak, hayata geçirilme yönünde yoğun bir çabaya girilmesidir. Bu acil görev tarihi bir sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Bir Kara Panter'in ardından; Fred Hampton

Huey Pierce Newton

- Siz bir devrimciyi hapse atabilirsiniz ama devrimi hapsedemezsiniz, siz bir kurtuluş savaşçısının tüm ülke çapında peşinde koşabilirsiniz ama kurtuluş savaşlarının tüm ülke çapında peşinde koşamazsınız. Bir kurtarıcıyı öldürebilirsiniz ama kurtuluşu asla!

Fred Hampton 27 Nisan, 1969

"Ben başkan Fred Hampton ile hiçbir zaman tanışmadım. Ben onun sayısız yazılarını Kara Panter gazetesinde okudum. Bu genç insandan çok etkilendim ve onun konuşmalarını ilham verici buldum. O bir şanslı bizim için, insanları, kitleyi onun tarafında toplamak mümkündü ve herkes onun partisine göz koymaya başlamıştı ama sadece dostlar değil, aynı zamanda da FBI da." Mumia Abu Jamal Death Row hapisanesinden Kasım 2004

4 Aralık 1969 tarihinde Chicago kentinde bir apartmanda FBI tarafından hazırlanan bir suikast gerçekleştirildi ve bu suikast Amerikan tarihinde **John F. Kennedy, Martin Luther King** ve **Malcolm X**'den sonra en iyi bilinen suikasttır. Suikast öncesinde FBI, ajan **William O'Neal**'i **Kara Panter** partisi içerisinde görevlendirdi. O'Neal orada çalışarak Panterlerin güvenliği kazanarak polis için parayla çalıştı, o Fred Hampton'a ihanet ederek ve ölümünün birinci sorumlusu olarak tarihte yerini aldı. Bu suikast uzun süre önce hazırlanmıştı. O'Neal önce Hampton'a uyku ilacı verdi, ardından polis evi bastı, kapıyı kırarak girdiler, bu arada evde bulunan diğer Panterler Fred Hampton'ı uyandırmak ister fakat çabaları sonuçsuz kalır. Sonra polis Fred Hampton'ı katleder ve şöyle der "şimdi o çok iyi bir zenci, çünkü geberdi", aynı zamanda yanında bulunan Mark Clark da katledilir. Mark Clark Peoria, Illinois bölgesinde Panterlerin başkanıdır. 18 yaşında olan Brenda Hampton'a (Fred'in kız kardeşi) iki kez ateş açılır, diğer birkaç Kara Panter üyesi de ağır yaralanır ve birçok üye ise tutuklanılır.

Bu olaylardan sonra aynı ayda birçok Kara Panter Partisi üyesi Chicago kentinde bir kampanya başlattı. Ayrıca baskın sırasında yapılan kaset kaydı ile araba kiralanarak tüm mahallelerde megafonla duyuruldu. O akşam 4 Aralık gecesinde ABD devletinin sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinden ne kadar korktuğu gösterildi bu kasetlerle. Mumia'nın anlatımı şöyle devam ediyor "Biz vuruldu eğer gittik, ev İsviçre peynirine benziyordu, kurşunlarla tamamen taranmıştı, duvarlar da deliklerle doluydu, polis ağır silahlar kullanmıştı. Ama Fred ve eşi Deborah'ın* yatak odası bir ölühaneye benziyordu. Yerlerde hala kan vardı, Fred Hampton'un kanı."

Philadelphia'dan Mumia ve arkadaşını getiren bayan o güne kadar aslında sadece bir des-

tekçisi idi ve bir şekilde partiye üye olmaktan çekiniyordu fakat devrimcilere yardım etmeyi seven biriydi. Ama o West Monroe Street'deki apartmanı gördükten sonra yüreği çelikleşti sanki, kararını verdi. Rosemary Mealy artık sadece bir destekçi değildi o parti üyesi oldu ve halen aktivistlerin yanında yer almaktadır.

Monroe sokağında yaşanan infazı tamamen FBI ve Chicago polisi yönlendirdi. Sonradan o operasyonu "başarı" olarak adlandıracaklardır. Çünkü onlar Kara Panter Partisinin en ileri üyelerinden birini katlettiler. Bugüne kadar hiçbir ajan bir saniye bile Fred Hampton'a ve Mark Clark'a yaptıkları yargısız infaz nedeniyle hapisanede kalmadı, isimleri bilindiği halde. Tek tutuklananlar Kara Panter partisinin üyeleri oldu suçları ise "hayatta kalmaktı". Bu hayatta kalanlardan biri de Fred Hampton'un eşi Deborah Hampton'du. Operasyondan kısa bir süre sonra doğum yaptı ve oğluna yiğit babasının ismi Fred Hampton Junior konuldu. (Fred Hampton Junior 1990 yıllarında henüz 20 yaşındayken faaliyet yürütürken polisin tüm dikkati üstündeydi. Aynı zamanda o Ulusal Halkların Demokratik Uhuru Hareketinin başkanı seçilmişti. Mart 1992 yılında polis iki kez onu hapse atmaya çalıştı ama her defasında serbest bırakmak zorunda kaldı çünkü devletin komploları teşhir oldu sürekli. Aynı yıl Mayıs ayında bir ticarethaneye yönelik saldırı girişimi iddiasıyla tutuklandı. O tarihten bu yana hapisanede tutulmaktadır, ayrıca Fred Hampton isminin bütün mahkeme boyunca kullanılması hakim tarafından yasaklandı.)

Fred Hampton sadece Afro-Amerikalılar için bir örnek değildi aynı zamanda ABD'nin genelinde bir örnekti, öldürüldüğü gün Amerika'nın birçok üniversitesinde tüm devrimci öğrenciler bir araya gelerek Amerikan bayrağı indirdi ve bir dakikalık saygı duruşunda bulundular.

*Deborah Hampton sonradan ismini değiştirerek Akua Njeri ismini aldı. (Hala kurtuluş mücadelesi içinde yer alan bir aktivisttir.)

Onlar sadece genç ve öfkeli değildi, onlar dünyayı değiştirebileceklerine inandılar

Amerika'da özellikle 1968 ve 1970'li yıllar devrimci hareketin ve sivil haklar hareketinin doğuş yıllarıydı. Ama sivil haklar hareketinin ilk adımı 1955'de Rosa Parks tarafından atıldı. Öncesinde otobüs kalabalık olunca siyahlar ayağı kalkmak ve beyazlara yer vermek zorundaydı. Rosa Parks o gün direndi ve ayağa kalkmayacağını söyledi, onunla beraber 22 Afro-Amerikalı bu karşı koyuşa katıldı ve hepsi gözaltına alındı.

Aynı zamanda 1964 yılında Malcolm X'in suikastının ardından artık gettolarda isyanlar gündemdedeydi. Tam da o dönemde o mahallelerde polis sürekli insanları dövüp, öldürüyor ve gözaltına alıyordu. California/Oakland eyaletinde 15 Ekim 1966 tarihinde polis bir genci sokağın ortasında döverken bir anda siyah giyinmiş 10 Afro-Amerikalı, ellerinde silahlarla polise meydan okudular. Polise "Bundan sonra bizim halkımız üzerinde terör estiremezsiniz, biz halkımızı sizlerden koruyacağız, 500 yıllık kölelik ve baskıyı şimdiden isyan seslerimizle Beyaz Amerikan devletinin yüzüne geri püskürteceğiz, kardeşlerimizin Vietnam'a gitmesini istemiyoruz çünkü bu savaş halkımızın savaşı değildir" dediler. Kara Panter Partisinin genel başkanı ve kurucusu Huey Pierce Newton her taraftan gelen halka seslendi "Kardeşler bizler devrim için ve

halkımızın kurtuluşu için Kara Panter Partisini kurduk. Bundan sonra halkımızın bir önderliği var"* Polis geri gitmek zorundaydı ve kimseyi gözaltına alamadı. Bu adım ile birlikte Kara Panter Partisi kuruluşunu ilan etti ve Oakland'den tüm ülke çapına yayıldı; New York'ta, Chicago da bölgeler oluşturuldu. Kara Panter Partisi şehirlerde silahlı eylemlerin meşruluğunu ve militan milislerin varlığını savundu; birçok bölgede eylemlerde bulundu ve karakolları bastı.

Elbette CIA ve FBI bu hareketin, artık Oakland eyaletinin sorunu olmadığını bu dalganın gerçekten tüm ülkeyi etkilediğini fark etti. Kara Panter Partisi ise kendini izole etmedi tam tersi diğer devrimci güçlerle birlikte hareket etti, özellikle Latin-Amerika ve beyaz devrimci örgütlerle çalışıyordu. Diğer bir özelliği ise üniversitelerde genç Panterler para toplayabilmek için ve Mao ve BPKD'den etkilendiklerini göstermek için başkan Mao'nun kız kitabını satıyorlardı. Akşamları mahallelerde eğitim çalışmaları yapıyorlardı, bedava kahvaltı programından hepatit hastalığına karşı iğnelerin vurulmasına kadar birçok faaliyetle Afro-Amerikalı kitleler içinde örgütlendiler.

1967 ilk baharında bir grup Panter ellerinde silahlar Sacramento'da bulunan parlamentoya giriyor. Ronald Reagan da o gün orada bulunmaktadır. O gün silahlar ile ilgili yasa değişiklikleri yapılacaktır. Panterler bu yasanın Afro-Amerikalıların ve beyaz işçi sınıfının savunmasız bırakılması için çıkarıldığını söylüyorlar.

Bobby Seale eylemin ardından tutuklanıyor diğer panterler serbest kalıyor. Tüm ülkede Amerikalı devrimciler bu eylemi sahipleniyor ve "Bobby Seale'e Özgürlük" kampanyası başlatıyorlar, sonradan yine ileri gelen bir Kara Panter üyesi Huey'in ve Bobby'nin kampanyası birleştiriliyor.

Sonradan CIA'in J. Edgar Hoover ile birlikte çıkardığı COINTELPRO ile gettolara uyuşturucu getirip panter faaliyetlerini engelleme çalışıyor. Fakat sadece belli bölgeler değil uyuşturucu pazarı tüm ülkeye yayılmaya başlıyor ve artık devlet hakim olamıyor. Panterlerin çoğu bugün hala hapisanede bulunmaktadır.

Kara Panter partisi Amerika'da devrim mücadelesinde önemli bir rol oynadı çünkü hem Afro-Amerikalı halkın bilincini uyandırdı hem de mücadelede direkt iktidarı hedefleyen bir devrimci örgüttü. Zaten bu yüzden devlet açısından bir tehlike oluşturuyordu.

Düşünün Oakland'deki asıl hikaye bir trafik ışığıyla başlar, bir küçük kız arabasının çarpması sonucu ölür. Artık insanlar isyan etmeye başlıyor ve sokağa çıkıyor, polis saldırıyor ve bu isyanlar sırasında Kara Panter Partisi örgütlenmeye başlıyor. Çünkü Huey "Asıl halkın gücü örgütlü mücadelesinde, bizim görevimiz büyüktür ama başaracağız buradan başlayarak" dedi. Başkan Mao'nun söylediği küçük bir kıvılcım bozkırı tutuşturabilir, sözü burada doğrulanmıştır.

Kara Panter Partisi'nin sürgünde yaşayan üyeleri de var Elaine Brown, Kathleen Cleaver, Joan Casmard, Assata Shakur Küba'da yaşamaktadır ama ABD emperyalizmi onu hala en çok istenen "Terörist kadınlar" listesinde tutmaktadır. Bugün Küba'da birçok Kara Panter Partisi üyesi bulunuyor.

1989 yılında Huey Pierce Newton bir uyuşturucu satıcısı tarafından öldürüldü.

Mumia Abu Jamal ise 1981 yılından bu yana Death Row hapisanesi'nde Philadelphia'da bulunmaktadır.

Fred Hampton

GÜN'DE DÜN..

3 Aralık

1994. Özgür Ülke gazetesinin İstanbul ve Ankara'daki üç bürosu bombalandı; 1 kişi öldü, 20 kişi yaralandı.

4 Aralık

1920. Ankara'da maaşlarını alamayan öğretmenler ilk kez grev yaptı.

5 Aralık

1970. İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda 2 öğrenci vuruldu. Sol görüşlü Hüseyin Aslantaş 9 Aralık'ta öldü.

6 Aralık

1983. Milli Güvenlik Konseyi yönetimi sona erdi. Konsey, çıkardığı son yasayla kendi dönemlerini kötüleyen ya da küçük düşüren her türlü yazılı ve sözlü beyanı yasakladı.

7 Aralık

1979. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Cavit Orhan Tütengil öldürüldü. Olay yerine "Anti Terör Birliği" imzalı bir bildiri bırakıldı.

8 Aralık

1964. İstanbul Berec Pil Fabrikası'nda 1000 işçi greve başladı.

1987. Filistin'de intifada başladı.

1995. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu KESK kuruldu.

9 Aralık

1967. Ankara'da üniversite öğrencileri "NATO'ya karşı direniş" mitingi düzenlediler.

1987. Gazze Şeridindeki Cebaliye mülteci kampına İsrail askerinin saldırısı ile "intifada"nın ilk şehitleri verildi.

10 Aralık

İnsan Hakları Günü

11 Aralık

1994. Çeçenya tek yanlı olarak bağımsızlığını ilan etti. Bu nedenle Rusya yüzlerce tank ve askerle Çeçenya'ya girdi.

13 Aralık

1992. Cumhurbaşkanı Turgut Özal Uluslararası Çalışma Örgütü ILO sözleşmesini veto etti. Sözleşme çalışanlara iş güvencesi getiriyordu. Özal'ın kararından işverenler memnun oldu. İşçi sendikalarıysa Özal'ı işçi düşmanlığı ile suçladı.

14 Aralık

1979. Türkiye akaryakıt bulunmaz oldu. Başbakan Süleyman Demirel gününde "Ecevit bize tanklar dolusu fuel-oil bıraktı da içtik mi" dedi.

16 Aralık

1979. Faşistler İstanbul Beşiktaş'ta bir kahveye bomba koydular; 5 kişi öldü.

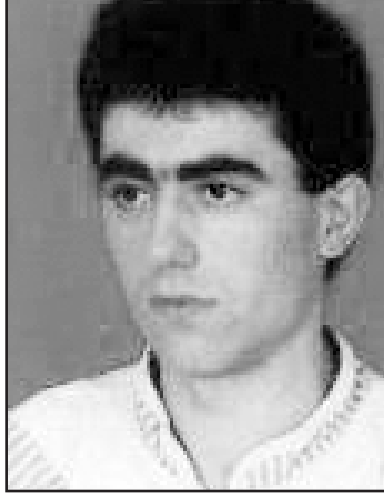
ÇAĞRI

Parti ve devrim şehitlerini anmak, onlardan öğrenmek, yaşamlarının ve mücadelelerinin yeni kuşaklara aktarılmasını sağlamak için tüm okurlarımızdan çevrelerindeki Parti ve devrim şehitlerinin aileleri ve yakınlarıyla röportaj yapmalarını, yaşamları hakkında bilgi almalarını ve her türlü bilgi-belgeyi bize ulaştırmalarını bekliyoruz. Cellatların tarih çöplüğüne atılması, şehitlerin unutulmaması ve unutturulmaması için tüm okurlarımızı bu konuda duyarlı olmaya davet ediyoruz.

POZVENG ŞEHİTLERİ

*Diyelim ki dövülmeye
değer birşeyler için
Diyelim ki cephedeyiz,
Orada daha ilk hücumda,
Daha o gün yüzükoyun
kapaklanıp ölmek de
mümkün
Acı bir hınçla bileceğiz bunu
Ama yine de çıldırasıya
merak edeceğiz belki yıllarca
sürecek olan savaşın sonunu
Nazım Hikmet*

13 Aralık 1993'te TC'nin katliam listesine yeni bir sayfa daha eklenmiştir. Dersim Ovacık Pozveng köyünde TKP/ML TİKKO gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada hava şartlarından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan Bekir Kürşat Öney, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Arslan, Deniz Som şehit düşerken ayrıca 12 yaşındaki Nuray Laço ve 11 yaşındaki Halil Laço kardeşleri de TC'nin gerilla sivil ayrımı yapmadan sürdürdüğü hava bombardımanında katledilmiştir. Proletarya Partisi daha sonra yaptığı açıklamada Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sa-

hiplendiğini belirtmiştir.

Çıkan çatışmada TC askerleri de üç kayıp ve onlarca yaralı vermiştir.

Bekir Kürşat Öney, 1969 Gaziantep doğumludur. Gerilla olmadan önce TMLGB üyesidir. 2 yıllık gerilla faaliyeti boyunca birçok eyleme katılmış-

tır.

Fevzi Koç, Dersim Hozat Zimek köyü doğumludur. Halk ordusunun birim komutanlarından birisidir.

Hacı Mustafa Arslan, Sivas doğumludur.

Deniz Som, Dersim Ovacık Gözeler köyü doğumludur.

YAŞAMINDAN DAHA FAZLASINI BIRAKTIN GERİDEKİLERE...

"Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni, aldığımız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Birgün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir."

Erdal EREN

13 Aralık 1980'de 12 Eylül'ün cellatlarının kendine uzanan kirli ellerini itip "İğreniyorum bana dokunmanızdan" diyerek çıktığı idam sehpasında ölümü küçülten, 17'lik yaşamından çok daha büyük bir mesajı geridekilere bırakan yaşı küçük

sevdası büyük Erdal Eren'in anısına...

O BÜYÜK GÜN GELDİĞİNDE...

"O büyük gün geldiğinde

Ben kimbilir kaç yıldan beri

Ebedi yatağında toprağın

derinliklerinde

Sonsuz bir uykuda uyuyor olacağım

Fakat alınca ne zamandır beklediğim

haberi

Uyanıp, sesimi kimse duymadan

O büyük zaferin tarifsiz coşkusuyla

Kara toprağın altından ben de haykıracam

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Raci YILMAZ: 1956 Sam-sun Çarşamba doğumludur. Kod adı Sarı Asker'dir. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde öğrenciyken tanışır mücadeleye. Parti 1. Konferansı'ndan sonra Parti Üyesi olur. İstanbul Askeri Komitesi'nde yer aldı. Parti 2. Konferansı'na delege olarak seçilmişti, ancak 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye'de bulunduğu evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Mehmet Ali POLAT: 1950 doğumludur. 6 Aralık 1980'de Kırklareli'nde polis tarafından katledilmiştir.

HÜLÜKUŞAĞI ŞEHİTLERİ: 5 Aralık 1981'de Dersim Ovacık Hülukuşağı köyünde TKP/ML TİKKO gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin şehit düştü.

Veysel Uyar, Ovacık'ın Bırıküşağı köyünde 1958 yılında doğar. Pekçok alanda görev yapar.

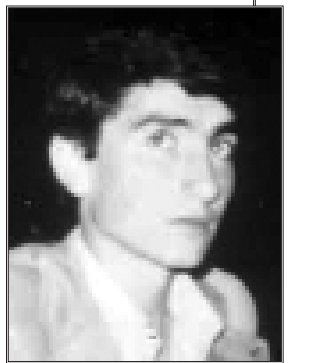
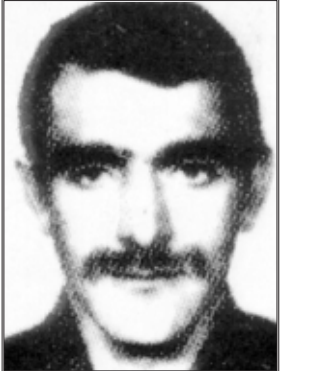
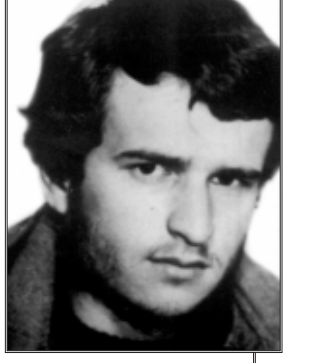
Erdoğan Tekin, 1962 yılında Ovacık Perdi köyünde doğar. Ailesinin İstanbul'a göç etmesine rağmen, Parti'nin Dersim'de yürüttüğü faaliyetlere katılmak için ailesiyle gitmemiştir.

Cafer DERELİ: Hollanda'da açlık grevindeyken direniş çadırına yapılan saldırı sonucu 9 Aralık 2000'de şehit düştü.(DHKP-C)

Özkan TEKİN: F tipi hapis-haneleri protesto etmek için Okmeydanı'nda yazılama yaparken katledildi. (MLKP)

Feride HARMAN: 15 Aralık 2002'de tahliye olduktan sonra devam ettirdiği ölüm orucu'nda şehit düştü.

Behzat BAYKAL: Genç Kurtuluşçular Birliği İstanbul Komitesi üyesi olan Behzat Baykal, 10 Aralık 1984'te siyasi şube polislerince katledildi.

Dünyanın en güçlü kadını, Mirabal kardeşler ve 25 Kasım üstüne...

Kapitalizmin rekabeti körükleyen ve yaşamı bir yarış haline getirmeye çalışan düşünce yapısı ve insan doğasının yabancılaştırma özelliğiyle çok farklı yerlere sürüklenmeye çalıştığı bir ortamın ürünü olarak son günlerde ortaya atılan "dünyanın en güçlü kadını" sıfatına değer görülenler ortaya hayli ironik bir durum çıkarıyor. Aslında bu son günlerde konuşulmasına karşın her zaman "en"lerin bulunmaya çalışıldığı bir ortamda yaşamıyor muyuz? Medyanın gereksizliklerle beynimizi doldurmaya çalıştığı akşamlarımız, ağzıyla bir arabayı sürükleyerek "en güçlü erkek" sıfatını alanlardan ya da 48 saat akreplerle dolu bir küvezde yaşayıp "en cesur kadın" sıfatını alan saçmalamalardan, Londra'nın ortasında havada asılı bir cam kafeste günlerce aç kalarak şov yapan "en uzun süre aç kalan şovmen" gibi deli saçması durumlardan elde edilen ünvanlardan geçilmiyor. Buram buram idealizm kokan bu sıfatlar yaşamdan kopuk ve anlık gösteriş için yapılan durumlardan yola çıkarak hem kişiyi medyatikleştiriyor hem de hızla tükenen sabun köpüğü medya gündemlerini konu sıkıntısından kurtararak malzeme veriyor. Dünyanın Amerikalılardan sonra en fazla TV izleyen ikinci halkı olan bizler de asosyal akşamlarımızı bu gündemlerle renklendirmiş, lafazanlık konuları bulmuş oluyoruz.

Bugünlerde Amerikalıların sadece TV izleme birincilikleri değil aynı zamanda ilk siyahi kadın bakanları konuşuluyor, namı diğer "çelik manolya" ya da daha moda ismiyle "savaş prensesi" adı: Condeeleeza Rice. Forbes dergisi "dünyaya yön veren" 50 güçlü kadını belirlemiş ve bunların içerisinde Condi'yi (arkadaşları ona böyle diyor, bize de Amerikan askerlerini çağırıştırırdı, malum onlara da con diyoruz, bir savaş prensesi'ne yakışan bir çağrışım!) "dünyanın en güçlü kadını" seçmiş! Dergi, "dünyanın en büyük ve en etkili şirketlerini yöneten bu kadınların meziyeti nedir diye sorarsanız 'neyi bilmek ve neyin önemli olduğunu hemen sezme' diye özetlenebilir" demiş. Önceki yıllarda "en güçlü kadın" seçilenlere bakın listede kimler var: İngiltere'den Pearson Medya şirketinin CEO'su Marjorie Scardino (7 milyar dolarlık bir şirket), 72 milyar dolarlık Hewlett Packard şirketinin yöneticisi Carly Fiorina, Avon kozmetik'in yöneticisi Anne Mulcahy, Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı, Nokia'nın başkanı Sari Baldauf... liste böyle uzayıp gidiyor,

dikkat edilirse nedense "güç" ve "para" arasında güçlü bir bağlantı var, bu da kapitalizmin mantığının sonucu olsa gerek. Ne kadar paran var o kadar güçlüsün, ne kadar paran var o kadar eğitim, ne kadar paran var o kadar sağlık, ne kadar paran var o kadar yaşam... Felluce'den dünyaya yayılan cesetlerin kokusunun pek kimsenin burnunu sızlatmaması bundan kaynaklanıyor demek: hem parasız yoksul hem Iraklı hem de özgürlükten yoksunlar. Onlara özgürlük götürme vaadiyle yola çıkanların dış işleri bakanlığını yapacak olan ilk siyahi bakan Condi, Iraklı çocuklara beyaz güvercin göndermeyecek besbelli, ne de olsa "şahin" Bush ve ekibinin sadakar bir hizmetçisi o. Forbes dergisi belki de doğru tespit etmiş, neyin önemli olduğunu hemen sezmeyecek binlerce insanın yaşamını. Zaten bilgisayar savaş oyunu oynar gibi oluyor her şey Irak'ta; ondan öylesine uzak ki...Iraklı çocukların çığlıkları hiçbir zaman canlı yayında ulaşmayacak kulağına, uydulardan metalik kablolardan geçen silik bir görüntü olacak arka fonda...

Oysa Condi'nin yaşamına baktığımızda daha dokuz yaşındayken sınıf arkadaşı Denis McNair'in 1963 yılında siyahların gittiği bir kilisede ırkçı beyazlar tarafından yakılarak öldürüldüğünü görmek ırkçı beyazlara karşı ezilen siyahların safında olmak gibi bir beklentiye düşürse de, kendisi ırkçı güney eyaletlerinde büyümesinin kendisinde kötülüğe karşı "kararlılık" ve gerekirse "iki kez daha başarılı" olma azmini verdiğini söylüyor! Belli ki onun için özgürlük kendisinin yükselme hırısından oluşuyor. Bugün kendisi sistem içerisinde çok "güzel" bir yer edinmiş olsa da, Amerika'da siyahlar hala ikinci sınıf vatandaş konumunda. Ezilen bir halktan gelmesine rağmen bugün Amerika'nın işgal ve katliam politikalarını böylesine iştahla savunması neyle açıklanabilir acaba?

Anti-komünist kimliğiyle tanınan ve baba Bush döneminde Sovyetler ve Doğu Avrupa ilişkileri ulusal güvenlik konularında özel danışmanlık yapan Condi'nin aynı zamanda Chevron şirketinin İcra direktörleri kurulunda yer alması, Dick Cheney'in ünlü petrol şirketi Halliburton'da önceden görev yapması gibi ilginç bir tesadüf değil mi?

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla "düşmansız" kalan ABD emperyalizminin yeni düşman bulmasında ortaya atılan "terör" demagojilerinde payı nedir ki? Ulusal Güvenlik Danışmanlığı görevini üstlenmesinden sonra, Irak savaşının en büyük destekçilerinden biri olarak Rice, New York Times gazetesine yazmış olduğu bir yazıda "Irak'ın yalan söylediğini nasıl biliyoruz?" başlığını kullanmıştır. Bugün tüm dünyanın gözleri önünde Irak'ta aradıkları kimyasal silahları kendileri Felluce'de sivil halkın

üzerine yağdırırken yüzünde hiçbir değişiklik olmaması hangi ezikliğin hincının çıkarılması?

Rice'in üniversitedeki danışmanının ABD eski Dışişleri Bakanı Madeline Albright'ın babası olması ve ona piyanist olma düşlerinin yerine Sovyetler Birliği üzerinde uzmanlaşması telkininde bulunması Rice tarafından "bir müzik majörü olmaktan Rusya tarafından kurtarıldım" demeye sebep olsa da, arkasında güçlü ezgiler bırakması bu kadar sahte bir şekilde "en güçlü kadın" seçilmesinden daha onurlu olurdu kuşkusuz...

Rice'in geçmişini anlatmada kullanılan "Polonya'da demokratik reformların gerçekleşmesine katkıda bulundu" lafını bugün ABD'nin diğer ülkelerde yaptığı demokrasi hamlelerini düşünerek okumak gerek!

Onu üniversiteden tanıyan arkadaşları, onun sahip olduğu bütün yetenekleri otorite olarak kabul ettiği mercinin hizmetine sunan insan tipinin bir örneği olduğunu söylüyorlar, günümüzde bu sadece insan tipi değil, emperyalizme uşaklık yapan bir devlet tipi ve etrafta da bolca bulunuyorlar. Ezilen bir ırktan gelmesi onu toplumun kalburun üstünde kalmak için kıran kırana savaş vermeye hazır hale getiriyor Murat Belge'nin ifadesiyle. Bunun için onu kalburun altına iteleyeni sistemin en ateşli sözcüsü olmaya da hazır. (11.19.2004 Radikal Murat Belge.) Oysa onun çok uzağına gitmeye gerek yok ABD'nin arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika'nın ada ülkelerinden biri olan Dominik Cumhuriyeti'nde 1960 yılında insanlar 1930'da ülke yönetimini ele geçiren Rafael Trujillo'nun faşist yönetimine karşı direnmişlerdi ve binlerce insandan biriydi Mirabal Kardeşler. Patria, Minerva ve Maria kardeşler Clandestine hareketini kurmuş ve özgürlük için başkaldırmış, doğru yolu göstermişlerdi. 25 Kasım 1960'da faşist yönetim tarafından kaçırılıp tecavüz edilerek öldürülmüşler ve araba kazasında öldükleri açıklanmıştı tüm dünyaya. Oysa onların öldürülmesinden bir yıl sonra faşist rejim yıkılmaktan kurtulamamıştı. 1999'dan beri 25 Kasım'ın "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması için Uluslararası Mücadele Günü" olarak tanınmasından beri tüm dünya kadınlarının sokağa döküldüğü bugünlerde "süper gücün" İçişleri bakanlığı koltuğuna oturan bu kadının emperyalistlerin

şiddeti içerisindeki payı azımsanabilir mi?

Amerikalı siyahların hakları mücadelesinde onurlu bir yeri olan Martin Luther King'e atıfta bulunarak bir burjuva gazetede "Luther'in düşünü gerçekleştiren kadın" olarak Rice'ı tanımlamak tek kelimeyle elmayla armutu karıştırmaktır. Martin Luther King Ağustos 1963'de 250 bin kişiye hitaben yaptığı konuşmada "ben bir rüya görüyorum. Rüyamda 4 küçük çocuğumun bir gün renklerine göre değil de, karakterlerine göre değerlendirileceği bir toplumda yaşadıklarını görüyorum" diyordu. Sadece teninin renginin siyah olması bu onursuzca yükselişi bir eşitlik göstergesi yapar mı?

Deniz Türkalı'nın dediği gibi "işkence yaptığı sırada fotoğrafları ortaya çıkan Amerikalı o kadın askerden, farkı var mı Rice'in? Rice'in çok berbat bir karakterle, zalim kimliğiyle, kötülük kimliğiyle, ezme öğretisiyle bir yerlere gelmiş olması mıdır başarı? Sadece insanı, dünyayı yok etmek değil bunlarınki, hayat kaynaklarını yok etmek. Amerika neye inandırmaya çalışıyor halkını, herkesin hakları eşit, çalışırsan başarısın. İşte buyur. İlke başarıysa, al sana başarı. Değil tabii, tam da mazlumun zulumü!" ifadeleri oldukça oturuyor. (26.11.2004 Akşam gazetesi)

Her şeyde olduğu gibi başarının da gücün de farklı iki sınıfın bakış açısından farklı tanımları mevcut. Emekçi kadınlar için güç, özgürlüğün yolunda önüne çıkan engelleri kararlılıkla aşarak yürüyüşüne devam etmektir ve bu yürüyüş yarış temposunda değil her bireyin kendini gerçekleştirmesi ve yeteneklerini açığa çıkarmasıyla devam eden bir süreçtir. Varsın feministler

bir "kadın" bakan oldu diye sevinedursunlar, varsın siyah milliyetçiler bir "siyah" bakan oldu diye sevinirler; safını ezilenden, baskıya uğrayandan yana belirlemeyenin kıymeti yoktur bizim safımızda. Rosa Luxemburglar'ın, Clara Zetkin'lerin; Çiang Çing'lerin, Ayfer Celep'lerin, Ayçe İdil Ermen'lerin, Zilan'ların tarafıdır bizim tarafımız. Bizi değiştirmekle suçlayanlar, kadın sorununun çözümünde yeni Rice'larla birlikte kol kola yola devam edebilirler... Ama tarihi yazanlar Rice gibiler değil Mirabal kardeşler gibiler olmuştur!..

Genel olarak Tiyatro üzerine...

Bireyin toplumsal ya da bireysel yaşayışında çeşitli kesitlerin gerçeğe uygun bir biçimde ve kurmaca bir yapıda sahnede gösterilmesi ilkesine dayanan sanat dalıdır tiyatro.

İlkel toplumun örgütlenmesinde geçim araçları; avlıklar, balık avlanan yerler ve üzerinde ürün yetiştirilen toprak topluluğunun malıydı. Ekim, ürün kaldırma ve avlanma, kabilenin tümü tarafından kolektif biçimde yapılırdı.

Ateşin, mızrağın, baltanın tekerleğin, kayığın, çanak çömleğin icadı ile doğa ilk kez buyruk altına alındı. Kabilelerin doğayı büyü ayinleri ile denetim altına alma çabası, şiiri, dansı, müziği, vücudu boyayarak ve tahtadan oyulmuş maskeler kullanarak birleştiriyordu.

Avlanma, savaş, ekim, ürün kaldırma, gençlerin ergenlik çağına kabul törenleri, doğum, ölüm, yeniden doğum ritüelleri (Mezopotamya'da iştâr; Mısır'da osiris; Anadolu'da attis; Yunan'da dionysos) bereket bolluk ritüellerinin taklit olarak yapılması, dramatik tiyatral oyunun doğmasına yol açtı.

Büyülü olan kabile mensuplarının doğadaki gizemli kuvvetleri, sözcükleri ve beden hareketleri ile ya resimle taklit ederek ya da simgeleştirerek denetim altına alabilme çabaları, gittikçe düzenli ve belli bir denetim yöntemi içinde yapılması sonunda büyüsel alanda özerkleşerek ilk kez İsa'dan önce altıncı yüzyılda da bir sanat türü haline geldi. İlk kez dionysos şenliklerinde metinli tiyatro sergilendi.

İ.Ö 5. yüzyılda Aiskhlos, prometheus tragedyası animist totomist çok tanrıcılığa geçiş sürecinde ölümlerle ölümsüzler tanrılarla insanlar, ezenle ezilenler arasında tanrıların egemenliğine karşı çıkar.

Roma tiyatrosunda tiyatronun toplumsal işlevselliği, salt kaba eğlendirmeye, ticari amaca yönelik ve kölelerin sömürülmesinin bir anlatımı olmuştur. Feodalizmde tiyatronun toplumsal işlevselliği başlıca bir feodal olarak kili-

senin egemenliğini pekiştirmek üzere Hıristiyanlık propagandasına hizmet etmek olmuştur. Kilise, tutucu ve gerici dir. Kendi dışındaki her gelişmeye şiddetle karşı koyar, bilim teknik sanat ve sosyal hayat kiliseden bağımsız değildir.

İslam'a gelince; hiçbir İslam ülkesi ne özgün nede başka dram örneğinde bir dram yaratabilmiş değildir. Tiyatro da plastik sanatlar gibi insanın kendinden başka insanları benzetleyen sanatlardan olduğu için onun da İslam gözünde hoş karşılanmayacağı doğaldır.

Bir hadiste peygamberin şöyle sorduğu bildirilmektedir: "Benim resmimi yapmaktan daha büyük günah olabilir mi?" İslam'a göre tek yaratıcı Allah'tır, insanların yaratıcılığa özenmesi Allah'ın işine karışmaktır.

Sınıflı toplumların üretim ilişkilerinin bir yansıması olan Aristotelesçi tiyatro, seyirciyi alabildiğine duygulandırmaya, oyundaki kahramanla birleştirmeye, ortadaki eyleme katmaya ve oyuncunun rolünü elinden geldiğince canlandırmasına, kısacası catharsis (arınma) olgusuna dayanır. Metafizik bir dünyanın hüküm sürmesine dayanır.

İlk kez bir dünya görüşüne ve ideolojiye bağlı olarak burjuvazinin aristokrasiye karşı çıktığı aydınlanma döneminde, tiyatronun toplumsal işlevselliği, burjuvazinin iktidara egemen olma savaşının uzantısı içinde kendi sınıfı içinde propaganda aracı olmuş ve gittikçe kapitalist toplumda bir yandan mülkiyet sahibi sınıfların eğlencesinin bir yandan da ticari yarışmanın sağlanması şeklini almıştır. Ne var ki kapitalist burjuva sınıfın kendi karşıt sınıfını da getirmesinden dolayı tiyatronun toplumsal işlevselliği iki karşıt karaktere bürünmüş, örgütlenmiş kapitalizmin amaçlarına hizmet eden bir rol üstlenmiştir.

DEVRİMCİ TİYATRONUN ORTAYA ÇIKIŞI

Öte yandan ezilen sınıfların çıkarlarını dile getiren, sınıf mücadelesinde bir

silah olarak kullanılan tiyatro var olmuştur. 20. yüzyıla gelindiğinde burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıfsal karşıtlıkların keskinleşmesiyle diyalektik ve maddeci dünya görüşünden yola çıkan Brecht bu anlayışın tiyatrodaki karşılığı olan biçimi bulmaya çalışmıştır. Kökleri Doğu Tiyatrosu'nun tekniklerine giden yabancılaştırma etmeni ile birleştirerek epik tiyatroyu kurmuş; epik müzik, epik oyunculuk, epik sahne düzenini geliştirmiştir.

Oyunlarının özünü epik kavramıyla ifade etmenin yetersizliği karşısında diyalektik bütünsellik kavramlarına yönelmiştir. Epik tiyatro kuramı, maddeci dünya görüşlerinin diyalektik dünya anlayışının yansımasıdır.

EPİK TİYATRO BİÇİMİNDE;

-İnsan devingendir, gelişmektedir,
-Toplumsal varlık düşüncesi koşullandırır, belirler,

-İnsan değişen ve değiştirendir
-Seyirci eleştiren bir gözlemcidir
-Seyirci yargılamalarda bulunur
-Duygular yargılamalarla dile gelir

Çürümeye yüz tutmuş emperyalist kapitalist sistem, uluslararası alanda egemen ülkenin ulusal alanda da egemen ulusun kültürünü hakim kılar. Sanata da bu yönde bakar. Kendi sınıfsal çıkarlarına uygun düşen sanat akımlarını ve sanatçıları destekler. Dolayısıyla bir yazar, düşünce ürettiği sürece değil yayınevini zengin ettiği sürece "üretici" bir emekçidir.

Ezilenlerin sanata ve tiyatroya bakışı ise elbette ki kendi sınıfsal konumuna ve tarihsel gerçekliğine dayalı olacaktır. İnsan, değişen ve değiştiren olarak tarihin öznesidir. Binlerce yıllık sınıflı toplumun eğreti eğilimlerinin temeli olan özel mülkiyetçi dünyayı, insanlığın onuru, gelişimi için değiştirip dönüştürecek olan da elbette kendisidir. Yaşamdan bağlarını koparmayan, düşündüren, sorgulayan, sorgulatan, düşüncenin biçimle, biçimin düşünceyle ahenkle

uyarlığı olan devrimci tiyatronun misyonu ise, dün olduğundan daha çok bugün ve yarın sürece ivme kazandırmaktır.

"...Benim işkencelerimin sonu yok, Zeus tahtından düşmedikçe" diyen Prometheus, kadim çağlarda bize ateşi verip, insanlığın kurtuluşunu göstermemiş miydi?

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

ARALIK AYI ETKİNLİK PROGRAMI

4 Aralık 2004

"İşçilerle Dayanışma Gecesinde Buluşalım"

(Sadık Gürbüz, Bayar Şahin, Grup Vardiya, Atilla Meriç, TKM Müzik Grubu)

Yer: Kadıköy Evlendirme Dairesi

Saat: 18:00/23:00

5 Aralık 2004 Pazar

Sinema Gösterimi Saat: 15:00
"Kalemlerin Gecesi"

11 Aralık 2004 Cumartesi

Sinema Gösterimi Saat: 15:00
"O da bir Ana"

12 Aralık 2004 Pazar

Kermes "Hapishane el ürünleri"

Tutsaklarla dayanışma amaçlı dostlarımızın da katkılarından oluşan, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından sergilenen Kermes 15 gün sürecektir.

18 Aralık 2004 Cumartesi

"19 Aralık Katliamı Gerçeği ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı"
-Söyleşi

(Tutsak Ailesi, Avukat, 19 Aralık Tanığı)

- TKM Müzik Grubu
-Barbara Halk Sahnesi
"Ben Ulrike Bağırıyorum"

26 Aralık 2004 Pazar

Sinema Gösterimi Saat: 15:00
"Babam İçin"

Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No:62/5
Bahçelievler/İSTANBUL
TEL: 0212 643 22 33

Tuncay Akdoğan'ı dostları uğurladı

Grup Yorum ve Grup Kızılırmak'ın kurucu üyelerinden Tuncay Akdoğan, Beyoğlu'ndaki evinde çıkan yangında hayatını kaybetti.

Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu mezunu olan Tuncay Akdoğan, 1984 yılında Grup Yorum'un kurucu üyeleri arasında yer aldı. Akdoğan, Grup Yorum'dan ayrıldıktan sonra 1990 yılında İsmail İlknur ve İlkey Akkaya ile Grup Kızılırmak'ı kurdu.

Profesyonel müzik yaşamına

1987'de Grup Yorum'da başlayan Akdoğan, "Sen Özgürlüksün" ve "Bir Dağ Türküsü" adlı bestelere imza attı. Kızılırmak'ın 1998'e kadar çıkardığı dokuz albümünde yer alan Akdoğan, aralarında "Ölüm Tatlı Bir Türküdür", "Güneşin Olsun", "Aynı Göğün Ezgisi" ve "Dilan" adlı şarkıların da bulunduğu 30'ya yakın beste yaptı.

Tuncay Akdoğan Okmeydanı Cemevi'nden alınarak dostları tarafından uğurlandı.

Muharrem'e Kavga çağrınız andımız oldu...

rini anlatmaya çalışacağım. **İllegalite noktasında çok ilkeliydi.** Hiç unutamadığım bir örneği anlatmak istiyorum. 93'ün sonları 94'ün başlarıydı. Örgüt operasyonundan gözaltına alındık. İki hafta gözaltında kalmıştık. Polis hep içimizde bir ajan olduğuna inandırmaya çalışıyordu bizi. **"Yoksa bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliriz"** diyordu. Muharrem ise bütün bunların bizim dikkatsizliğimizden kaynaklı olduğunu söylüyordu. Sonradan öğrendiğimize göre tam bir hafta koordineli bir takiple bütün hareketlerimizi gözlemlemişlerdi. Gerçekten de bunları hiç fark etmemiştik.

İsrarlıydı, kavgada ısrardan, zorluklar karşısında yılmamaktan bahsederez ya işte O'nun için **"zor süreçlerin adamıydı"** diyebiliriz. İsrarı bize sürekli güç veriyordu. En zor anlarımızda hep şehit yoldaşlarımızı örnek verirdi bizlere. **"Onların yaşamı bize yol göstermeli"** derdi. **Murat Deniz'in** bizde çok ayrı bir yeri vardır. O'nun kavgadaki ısrarı, en kötü anlarda dahi umudu hiç yitirmemesi bizlere hep örnek olmuştur.

Partiye güvenini hiç yitirmiyordu. Darbe olmuştu. Herkesin kafası çok karıştıktı. Okuduklarımız da yeni olmamızdan kaynaklı kafamızı iyice karıştırıyordu. Nasıl tavır koyacağımızı bilemezken O, **"çelişkiye düşmeye hiç gerek yok. Gençlik nerdeyse biz ordayız. Bu konuda gençliğe güveniyorum, burada hiç fire olmaz, söyleyin bizim tavrımız net"** diye haber göndermişti.

Okul bittikten kısa bir süre sonra Parti'yle bağı koptu. Bir dönem iş aradı. Maden Mühendisi'ydi ve bu bilgilerini daha da geliştirerek devrimin hizmetine sunmak istiyordu. Ama askerliğini yapmadığı için O'na kimse iş vermek istemiyordu. Büyük çelişkiler yaşıyordu. Askere gitmeyi kendine yediremiyordu. Ancak bu çelişkiler içinde bir an önce askerliğini yapmaya karar verdi. Bu durumun O'nu gerileteceğini düşünüyorduk. O'nun gibi biri nasıl askere giderdi(!) Bunu anlamakta güçlük çekiyordu herkes. Hatta mücadeleden tamamen koptuğunu düşünenler dahi oldu. Ben umudumu yitirmiyordum. Mektuplaşıyorduk askerdeyken de. Ve yazdıklarından kısa zamanda aramızda olacağına inancım sonsuzdu. Öyle

de oldu. Askerliğini bitirir bitirmez kısa bir dönem şantiyelerde Maden Mühendisi olarak çalıştı. Birçok şeyi öğrendiğini söylüyordu. Hele de o ağızdan hiç düşürmediği patlayıcılar noktasında birçok bilgi edindiğini söylüyordu. Dolaylı yollardan kavganın içinde olmak O'na göre değildi. Kendisiyle hesaplaşması sonrası tekrar mücadelenin ortasında olmaya karar verdi. Ve bu süreçte **Özgür Gelecek Gazetesi'nde** çalışmaya başladı. Birçok kişi gazetecilikle O'nu pek bağdaştıramazdı. O da başlarda öyle düşünüyordu. Ama kısa bir süre sonra aynı amaca hizmet ettikten sonra yerin önemini olmadığını kendisi de yaşayarak gördü. Gazeteye yeni başladığı dönemlerde Malatya temsilcisi **Akiner Çağlar** yaşamını yitirmişti. Ve O'nun boşluğunu doldurma göreviyle yüz yüzeydi. Bir an bile tereddüt etmedi. Hatta **"Madem savaşın içinde bir gerilla olarak yer alamıyorum ben de savaş muhabiri olurum"** diye esprisini bile yapıyordu. Ve yaptığı haberlerde artık hep bu imzayı görüyorduk. **"Savaş muhabiri Muho"**. Kısa zamanda kendini bölge halkına sevdirmeyi başardı. Diğer devrimci yapılarla kurduğu ilişkiler, köylülerle, işçilerle, gençlerle kurduğu ilişkiler çok samimi ve yalındı. Malatya'da herkesin bir ayağı köydeydi. Bunu çok iyi değerlendiriyordu. Esas mücadele alanlarımızın, devrimimizin temel gücünün köylülük olduğunu söyleyerek şehirden çok köylerde kalmayı, oralardan haberler yapmayı tercih ederdi. Onlarla tarlalarda çalışır, acılarını, sevinçlerini birlikte paylaşırdı. Hatta öyle ki türkü söylemeyi pek beceremediği halde Arguvan türkülerine nasıl merak saldığını ve söylediğini O'nu taniyanlar çok iyi bilir.

Bizler için illegal mücadele esas legal mücadele talidir. Ancak bu legal mücadele alanlarının önemsiz olduğu anlamına gelmez. Bu konuda bazı yoldaşlarda yanlış kavrayıştan dolayı legaldeki mücadeleyi küçümseme, önemsememe anlayışı hakimdir. Bu alanlarda faaliyet yürütmek istemezler. Legal alanı küçümseyenlere en iyi cevap oldu Muharrem'in mücadele yaşamı. Çünkü hem legal alanda hem de illegal alanda yoldaş bizlere birçok mücadele deneyimi bıraktı.

O'nu anlatacak o kadar çok şey var ki... En son gazeteden ayrılacağı dönemlerde

gözlerinde gördüğüm pırlıtyı hiç unutamıyorum. Hem oradaki yoldaşlarından ayrılanın verdiği hüznü hem de daha verimli olacağını düşündüğü bir alana gidecek olmanın heyecanını ve sevincini bir arada yaşıyordu. Daha sonradan O'ndan dönem dönem haberler, selamlar, mektuplar aldım. Günü geldi küçük bir pusulayla selam yolladı, günü geldi kurutulmuş çiçek ya da küçük bir hediyeye bizlerle oldu. Bir ara çok zor anlar yaşadığı haberini duydum. Ama bu konuda da hiç umudunu kaybetmeyeceğini biliyordum. Her zaman olduğu gibi o zor süreçleri de umutsuzluğa kapılmadan atlattı.

Birçok sağlık problemi vardı. Ama bunlar O'nun önüne hiçbir zaman engel olarak çıkmadı. İlk Karadeniz dağlarıyla buluştuğunu öğrendim. Ve sonrasında Dersim...

Eyüp Güllen, Umud İl ve Muharrem Yigitsoy... Eskişehir gençliğinden mücadeleye katılan bu yoldaşların ortak bir özelliği vardı. **Üç yoldaş da hep en zor süreçlerde tereddüt göstermeden bedel ödedi. Ve üç yoldaş da tarihsel süreçlerde Dersim'de şehit düştü... Eyüp Güllen, 94 darbesi sonrası Dersim'de kucaklandı ölümü. Umud İl, 2. OPK sonrası kesintiye uğrayan Dersim faaliyetinin tekrar başlatılması için çıkarılan birlikte yer alıyordu ve 2000 Nisan'ında 6 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Ve Muharrem Yigitsoy, alınan kayıplardan sonra tekrar kesintiye uğrayan Dersim'deki faaliyeti tekrar canlandırmak için yapılan çıkışta yer aldı. O da yılmınlığın, suskunluğun, kavga kaçkınlığının kol gezdiği böylesi bir süreçte Dersim birliğinde yerini aldı...**

Yüreğimiz henüz Muharrem'in gidişini kabullenememişken bir hafta sonra iki gerilla yoldaşımızı daha kaybettik.

Çok acı ama Onların şehit düşüşü, yılmınlığın teorisini **"silahlı mücadelenin tasfiye edildiği"** söylemleriyle yayanlara en güzel cevap oldu...

Muharrem'in hep gidenlerin ardından dediği **"onların çağrısına onlar gibi yanıt olalım"** sözü, şimdi bizim kavga andımız oldu. Emin olun ki yoldaşlar, sizlerin çağrınıza sizler gibi yanıt olacak ve kavgayı bizlere devrettiğiniz yerden daha da yükseltecek onlarca genç militanlarımız yetişiyor... **Bir Yoldaş**

Hep söylenir ya şehit düşen yoldaşları anlatmak zordur. Hele de o yoldaş, tanıdığımız, birçok şeyi paylaştığımız biriye. En güzel sözcükleri bulmaya çalışırsın. Oysa öyle yalındır ki anlatılmak istenen... Ben de benzeri duygular içinde Muharrem'i anlatmaya çalışacağım.

93 yılında öğrenciyken tanıdım ilk O'nu. Gençliğin çok hareketli olduğu, aynı zamanda safların da netleşmeye başladığı dönemlerdi. Bazı öğrenciler sırf çevre olsun diye devrimcilere takılıyordu. O süreçte bir toplantı yapıldı. Gerçekten **"bu işte varım"** diyenler kendilerini ortaya koyacak ve onlarla yola devam edilecekti. **Sidar (Eyüp Güllen)** çok güzel bir konuşma yaptı. Ve **"ben bu işte varım, devam etmek isteyenler söylesin"** dedi. İlk **"varım"** diyenler arasında Muharrem de vardı. O ana kadar konuştuğunu hiç duymamıştım. Çok sessiz biriydi, çok zorunlu kalmadıkça konuşmazdı. **"Ben de varım. Biz burada zaman geçirmek için ya da macera olsun diye devrimcilik yapmıyoruz"** dedi. Ve o toplantı sonunda gerçekten mücadelede ısrar edenler yoluna devam etti, diğerleri ise ilk fırsatta ayrıldılar...

Birçok olumlu yönü vardı Muharrem'in. Bunlardan bende en çok etki bırakan yönle-

"Dağlara sevdalı yüreğin bizde yaşayacak"

*Dağların dorukları dumanlı olur
Geriye dönmez kır çiçekleri
Fırtınayla sinmiştir ömürleri
Karla yıkanmıştır yüzleri
Bu yüzden asla vedalaşmazlar ve silahlarında taşırılar şiiiri*

Bu yüzden sevdaları mahzundur, yürekleri kalaylı

9 Kasım 2004 tarihinde **Cafer Kara** ile birlikte şehit düşen **Aşkın Günel**'in annesi **Döndü Günel** ile röportaj yaparak Aşkın'ın yaşamını, mücadeleye nasıl tanıştığını ve şehit düştüğünde neler hissettiklerini bizlerle paylaşmasını istedik.

- Bize Aşkın'ın hangi koşullarda büyüdüğünü, sınıf mücadelesiyle nasıl tanıştı-

ğını anlatır mısınız?

Orta halli bir aileydik köydeyken, tarımla, hayvancılıkla uğraşırdık. Ben 15 yaşında evlendim, sonra Aşkın dünyaya geldi. Aşkın'ın okuma hevesi küçük yaşlarda başladı, 5 yaşında okula gitti. Biz önlüğünü çantasını aldık, öylesine gidip gelsin, 7 yaşına girsin ondan sonra yazdıralım diye. Biraz gittikten sonra okumayı yazmayı söktü, öğretmenler bırakmadı onu. İlkokulu bitirdi, ortaokula verdik burada Aşkın'ı, ancak sonra okumayı pek fazla sevemedi. Gerek ortamından gerek köyden gelmemizden kaynaklı orta biri okudu, orta ikiye geçince **"ben okumam"** dedi. Biraz da maddi durumdan kaynaklıydı aslında bu tercihi. **"Ben**

çalışacağım, aileye yardımcı olacağım, kardeşlerimi okutacağım" düşüncesiyle okumayı bıraktı. Çok istedim, tanıdık öğretmenler vardı, onlar da **"okusun, biz her şeyini karşılayacağız"** dediler ama razı olmadı. Biz de kendisine bıraktık. Tekstile girdi çalıştı, matbaada çalıştı, serigrafı ile çok uğraştı. On üç yaşından on beş yaşına kadar bu tür şeylerle uğraştı. 15 yaşına gelince gözaltıları oldu, aramaları oldu, eve gelip gitmedi. Bizim orada aramız vardı, evi yaptırılmı rahat gelip gidersen dedik. Evi yaptık, temelini eştiğimiz gün geldi temelde çalıştı kazmayla kürekle. O zaman, dedi ki **"Bak anne ellerim hep su topladı"** dedim **"olsun oğlum şimdi rahat gelip gidersen."**

Ondan sonra iki sefer geldi inşaata sula-maya, bir daha da görmedik. Sevecen bir insandı daha ne bileyim, içi sevgi dolu, herkese sevdireyordu kendisini. Tarif edilecek gibi değil bilmiyorum nasıl anlatayım.

- Kıra gideceğini nasıl öğrendiniz?

Tam ben şu gün giderim demiyordu da "gideceğim" diyordu hep. Biz "erken, ya-şın küçük, kendini geliştir, burada yapaca-ğın bir çok şey var, sonuçta yaptığın bir mücadeledir burada yap" diyorduk. "Yok ben sevdalıyım dağlara" diyordu. Elini omzuma atarak volta atardı. Bana "anne senden iyice gerilla olur" derdi. Ben de "benden ne gerilla olacak, ben size ayak bağı olurum ama size ekmek yaparım, ye-mek yaparım" derdim. "**Yok anne öğre-nirsin oraya gidersen, kendini geliştirir-sin**" derdi. Görüşmeden gitti, bizi en çok üzen o oldu. En son görüştiğimizde ifade etmişti bunları, sonra duyduk kıra gittiğini. Haber almıştık, mektupları geliyordu. En son mektubuyla ölümü arasında bir ay var. Ne bileyim sanki okuduğum zaman üzerimden bir yük kalkmış, içime bir güneş doğmuş gibi bir his geldi. Mektup geldi-

ğinde önce hüznümlendim, ağladım ama sonra söylemiş olduğu şeylere güldüm. **Çok yaşını başını almış, gençlik çağlarını geçirmiş gibi kardeşlerine bir genç olarak öğütler vermesi beni daha da gururlandırdı. Yaşına göre çok olgundu yazdıkları.** Burada da öyleydi zaten. Düşünceleri, davranışları tavırları, insanlara yaklaşımı. Gözleri parl parıl parlardı, dışardan girdiği zaman ortalığı bir aydınlık alırdı, neşe alırdı, coşku alırdı.

- Devrimciler ailelerini de kazanmak durumundalar, Aşkın'ın bu konuda size yaklaşımını nasıldı?

Biz zaten daha önce kazanılmış bir aileydik, altı şehit verdik ama Aşkın'ın mücadelenin içinde bulunması tabi ki bizi daha çok etkiledi. Her şe-yiyle biz onu kabullendik, yani o bi-zim yanımızdaymış gibi hareket et-tik. O bizim her an yanımızdaymış gibi, bizi kolumuzdan tutup çekiyor-muş, yönlendiriyormuş gibi o şekilde hareket ettik. Belki eksiklerimiz, ha-talarımız olmuştur ama ben öyle dü-şünüyorum. Aşkın hiçbir zaman yü-

reğimizden bir dakika, saniye silinmedi. Hala da öyle, öyle de olacak. Bu bedenden canım çıkana kadar aklımdan, yüreğimden silineceğini tahmin etmiyorum.

- Şehit düştüğünü öğrendiğinizde an-nesi olarak neler düşündünüz, neler hissettiniz?

Aşkın'ın mücadele ettiği ya da gittiği gündün itibaren ben hiçbir zaman karamsar düşünmedim. Çünkü haklı olduğu davayı biliyordum. Sistemin içindeydim, sistemin pisliğini de biliyordum. İkisini kıyasladığın zaman insan bir şeyler çıkarabiliyor. Karamsar bakmadım, yalnız hasretliği var-

dı, özlemi vardı, anne olan bunu anlar. Ya-şlı küçüktü erken başlamıştı. "Ömrü uzun olsun, her şey istediği gibi olsun" dedim. Beş senedir söylediğim şeyler bunlardı, "herşey istediği gibi olsun ama yoldaşla-riyla beraber uzun yıllar yaşasın" der-dim. Hiçbir zaman karamsar düşünmedim, asla.

- Buradan diğer annelere ne söylemek istersin?

Annelere her zaman söyleyeceğim eğer ki **doğruyu yanlış görebiliyorlarsa yaşa-mış oldukları sistemi iyi ya da kötüyle karşılaştırabiliyorsalar çocuklarına za-ten hak vereceklerdir.** Bunu söyle-yebilirim annelere, dinlesinler yani ciddiye alsınlar çocuklarını. Yaşamış oldukları sistemin pisliklerini yani her şeyini. Evden çıktıklarında gire-ne kadar düşünsünler ki sistemin pisliğiyle karşı karşıyalar. Çocukla-rımızın vermiş oldukları mücadeleyle bunları karşılaştırsınlar, kıyasla-sınlar. Acaba bunun doğrusu yanlış neresinde diye. O zaman çocuklarına hak vereceklerdir.

Yaşıyla da, yaşamıyla da örnek olan Aşkın'a

Savaş ısrardır. Savaş hedefe ulaşana dek, karşılaşılan engelleri alt etmeyi üretebil-mektir. Savaş, kayıplardan öğrenerek, kaza-nana dek, her parçanın birbirine kenetlenle-rek, aynı hedefe doğru eşgüdümlü adımlar atmayı başararak ilerleyebilmesidir. Ve sa-vaş; içerisinde düşen her bedeni, bilinçlere taşıyarak, rehber edinerek ilerlenmesi zorun-lu olan uzun bir mücadele seyridir. Düşen her şehidimiz; geleceğimizin kilometre taşla-rıdır.

Kasım ayı; mevzilerimizden gelen sesle-re tanıklık yaptığımız günlerindedir. **Mu-harrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara** yoldaşları Dersim topraklarında ölüm-süzlüğe uğurladık. Şehitlerimiz; "yine kayıp verdiler, yine devrimciler darbe aldı, dev-letin bu gücüne karşı orada adım dahi atı-lamaz" biçiminde kitlelere düşündürülenle-re güçlü bir yanıt oldular.

AŞKIN GÜNEL'E

Tokat'tan göçeli çok olmamıştı. Geldiği-niz yeri, karşılaştığımız gerillaları, onların si-ze kattıklarını unutmamıştınız. Sen daha çok küçüktün. En fazla 9 yaşındaydın. Size geldi-ğimizde, "ben de büyüdüm, ben de dev-rimci olabilirim, bana da bir görev verebi-lirsiniz" mesajını vermek için, en ciddi hal-lerine bürünürdün. Konuşmaların-davranış-larındaki olgunluk bizi şaşırtıp durdu. Ama, bildiğimiz bu hallerini bozmak için, yaptığımız en ufak bir yanıltmacada, çocuk Aşkın hemen ortaya çıkıverirdi. Bu yanılma halle-rin birkaç saniyeyi geçmezdi. Hemen dev-rimcilerle olduğunu hatırlar, "**inanmıyorsu-nuz ama, ben de devrimciyim**" davranışla-rın tekrarlanmaya başladılar. Annenin seni zo-runlu olarak çağırmasına ise "**siz gidin, be-nim biraz daha işim var**" yanıtını, yürek-ten-küçük bir yoldaş sıcaklığıyla verdiği hallerin daha dün gibi hafızamızda. Eviniz-deki bu ilk tanışıklığımızın ardından, günler-ce senden bahsedip durduk. Hepimiz; "**vay be, Tokat'ta, hem de Tokat'ta, yoldaşları-mız ne kadar değerli ilişkiler yaratabil-mişler**" diyerek, bu emekleri boşa çıkartma-mak gerektiğinde ortaklaştık. Bu emekler

oraya, birer üretici olarak dönmeliydi... **Ba-hattin Günel** yoldaş ve **Selahattin Günel** birkaç yıl sonra gerillaya katıldılar. Büyük bir parçan eksilmiş gibi oldun. Senin, müca-deleyle bağını kuran akrabaların yoktu şim-di! Daha 13 yaşındaydın. Örgütlenme teklifi-ne, 9 yaşında gördüğümüz halinden kat be kat büyümüş olarak hemen olumlu yanıt ver-din. Çalışıyor olmana rağmen, her tür pratik faaliyete vakit ayırır, düşmandan gelebile-ceklere karşı sürekli kendini donatmaya çalış-ırdın. Selahattin alçağı düşmana teslim ol-duktan sonra, bunun bir gerçek olduğuna inanamadın. "**Haberler yanlış, gerçek değildir**" fikri sarıp sarmaladı seni. Yaşam tecrüben çok azdı. Kan-can yoldaşın nasıl böyle birşey yapabiliirdi? Sınıf mücadelesi düşman ve yoldaşlardan oluşuyordu senin için. Ya yoldaş olunurdu ya da düşman! İhan-et! Bu senin temizliğin içerisinde çok ya-bancı bir kelimeydi. Bu dönemde, bir ope-rasyonda gözaltına alındın ve bırakıldın. Da-ha sonra, aranmaya başlandıysan da, bu dö-nemi de atlattın, bir işe girdin ve çalışmaya başladın. Bahattin yoldaş şehit düştüğünde; örnek aldığın bu yoldaşın yanında olabilecek kadar büyümemiş olmana hayıflanıp durdun. Selahattin alçağını ve Bahattin gibi canını fe-da eden yoldaşını tartmaya başladın. Yalan olan, uydurulan birşey yoktu. İkiside ger-çektir. Yaşın küçüktü, erkendi ama gerillaya katılmak senin çocukluk hayalindi. Bu hayal her geçen gün, yaşamın gerçekleriyle bulu-şup durdu. Emekçiliği öğrendin. Küçücük yaşta, nasırlı-boyalı ellerin oldu. Küçücük yaşta patron fırçası yedin. Küçük yaşta sınıf kinini kuşanıp, eylemlere katıldın. Ve küçük yaşta, bir operasyona denk gelip, tutsaklıktan kıl payı döndün. Böyle riskli bir dönemde se-ninle görüşülemedi. Oysa adım adım GB fa-liyetinde ilerliyordun. Nihayetinde görüşme imkanı yakalandığında 15 yaşındaydın. Bir matbaacıda, nasırlanmış, boyalanmış ellerin-le, emekçi ellerinle çalışıyordun. Bir yanında "**beni görmeye geldiler**"in sevincini, bir yan-ında ihanet ve kanının son damlasına kadar savaşmanın farkını ayıramamış olmanın

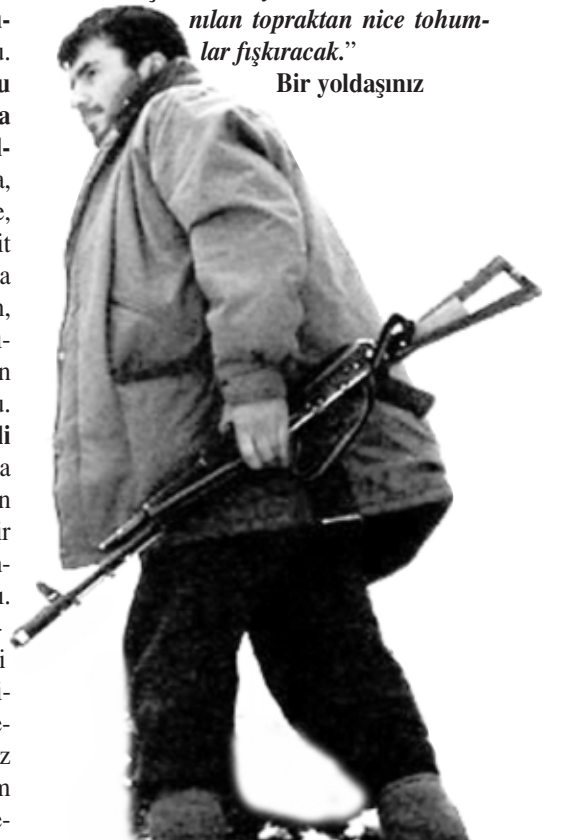
ezikliğini, bir yanında da "**beni hala küçük görüyorlar, bana daha çabuk ulaşip, ısı-rarla gerçekleri anlatmalıydılar**"ın kızgınlı-ğını taşıyordun. Bütün bu düşüncelerini; "**haddim değil ama**" dercesine, başını öne eğip taramalı tüfek gibi ifade ettin. Bu yaşta, bu sorumlulukla, çekinmeden ve gerçekten de mücadelede yerini alma isteğinin sancısı-yla ifade etmen, bizi coşkulandırdı. Bu eleştirileri kendi içinde saklamanın, seni tü-keteceğini, özlediğin dağlardan günden güne koparacağını, yoldaşlarınla çözmeye çalış-manın en doğru yol olduğunu, daha 15 yaşın-da olmana rağmen kavramıştın. Bir kez daha şaşırttın!

"Gerillaya senin gibi, bölgeyi iyi tanı-yan biri lazım. Belki farkında değilsin ama, çok zor engelleri atlattın. Yapabile-ceğine inanıyoruz. Pratiğinle bu güveni kazandın. Kendinden şüphe etmene gerek yok. Daha öğreneceğin çok şey var. Ama öğrendiklerin de az değil. Sen bunları kü-çümsemeye" deyince, gözlerin ışı ışı oldu. Bölgeye gidecektin. "**Netim, çok netim. Bu sistemde yaşadıkça beni yutacak. Dışına çıkmak istiyorum. Bahattin yoldaş gibi ol-mak istiyorum**" sözlerini yine jet hızıyla, çok kararlı bir şekilde aktardın. Hele hele, küçüklüğünden beri tanıdığın, aileden şehit dahi verildiği bir dönemde, küçük burjuva yönlerini tespit ediyor, onlara esir olmaktan, Partisiz kalmaktan ürküydün. Küçük yaş-na rağmen, mücadele etme isteğinin-ısrarın halkta da değişik bir yankı uyandırıyor. "**O küçük, ona daha erken, sakın tehlikeli işlere sokmayın**" deseler de, bir yandan da saygı duyuyorlardı. Bir süre sonra gerçekten de, artık gitme vaktin geldi. Kısa, kopuk bir örgütlü yaşamın olsa da; hep mücadele için-deydin ve köklü bir mücadele isteğinin vardı. Aileden şehit düşen de, ihanet eden de çık-masına rağmen, senin yüreğin toprağındaki gerillalarda, direnen şehitlerimizdeydi. Tesli-miyet ve direniş bu öğretici pratikle, silinme-mesine kazandı bilincine. Bu sende tertemiz ve netti. Tutsaklıkta gittiğini duyduk. Ölüm Orucu direnişi sırasında, bir ananın senin ge-

rilla resmini getirip bize göstermesiyle, deh-şet coşkulandık. "**Bizim ufaklık oraya ulaş-mış**" diyerek, yılmayıyla-yürüyüşünle ku-şandık. Zorla gören gözlerimizle, ne kadar büyüdüğünü anlamaya çalışıp durduk. Biz zindanda, sen dağda.. Omuz omuza yürüyor-duk. Yılmamıştın-yorulmamıştın, gitmeyi başarmıştın. Hepimize, direnişimize coşku kattın, umut kattın... Parti dışında hiçbir mü-cadelenin, gerçek bir sınıf mücadelesi ola-mayacağını, eleştirilerini direkt Partiye ilet-menin, eksiklikleri beraber gidermenin ne kadar kıymetli bir hazine olduğunu kavradı-ğın, daha 15 yaşındayken fark ettiklerinle, kavradığınca ifade ettiklerinle gösterdin bi-ze.

"**Yetesi olur gün gelince, ölümlerin ağır-ların/Gün gelince bu işkençe bitecek. Pna-rında çağıl çağıl al kanlar/Tüm verimiyle 20 yaşın/Tüm inancıyla doğada bir yaşa-mın/Ölmüş eller ileriye uzanacak/Kısır sa-nılan topraktan nice tohum-lar fışkıracak.**"

Bir yoldaşımız

İşçi-köylü'den

EMPERYALİZMİN OYUNLARINA KARŞI SAFLARI SIKLAŞTIRMANIN ZAMANIDIR!

Emperyalizmin mayasındaki saldırganlık bugün de bütün dünyada kendini yakıcı bir şekilde ifade etmektedir. Hatırlanacağı gibi ABD'de yapılan son seçimlerle, Amerikan tekelci burjuvazisinin en bağnaz ve en saldırgan kesiminin temsilcisi olan Bush, bir anlamda halkın "güven oyu"nu da arkasına alarak tekrar işbaşına gelmişti. Ve bu avantajı çok iyi kullanan Bush yönetimi, saldırılarına kaldığı yerden devam etti/ediyor. Geçtiğimiz hafta Felluce'nin işgalciler tarafından ateş topuna çevrilmiş hali, emperyalist saldırganlığın en yalın şekli olarak karşımızda duruyor.

ABD Başkanı Bush, ikinci bir dört yılı garantiledikten sonra ilk iş olarak Felluce'ye saldırı emrini vermenin ardından ilk günler çok anlaşılmayan ama ardından yaşanan gelişmelerle anlaşılan "sürpriz" bir adım daha attı. Makedonya'yı Makedonya Cumhuriyeti adı ile tanıdı. Balkanlar'da atılan her adımın bir domino taşı gibi sadece bir ülkeyi değil birkaç ülkeyi ilgilendirdiğini göz önüne alarak, bu adımın farklı anlamlarını olduğunu tahmin etmek zor değil.

1991 yılında Yugoslavya'nın dağılmasının ardından bağımsızlığını ilan eden Makedonya'yı ilk başta tanımayan ve ancak uzun tartışmaların ardından Yunanistan'ın isimlendirmesi olan "Eski Yugoslav Cumhuriyeti Makedonya" olarak tanıyan ABD'nin, bugünkü bu hamlesi basit bir değişim olarak açıklanamaz.

Makedonya, 2 milyon nüfuslu, nüfusunun yüzde 67'si Makedon, yüzde 23'ü Arnavut, yüzde 4'ü Türk, yüzde 2'si Rum, yüzde 2'si Sırp, kalan yüzde 2'si de değişik etnik gruplardan oluşan bir ülke. Bu çeşitlilik sık sık çatışmaları da beraberinde getiriyor. En son 2001 yılında Arnavutlar ile Makedonlar arasında yaşanan çatışmalar yedi ay sürmüştü. Ardından kurulduğu iddia edilen aslında pamuk ipliğine ve daha doğrusu emperyalistlerin çıkarlarına bağlı olan "barış" ise, sadece bir bıçak darbesine bakar durumda.

Buradan Ukrayna'da yaşanan gelişmelere geçelim. Ukrayna Rusya'dan Avrupa'ya gaz ve petrol taşıyan boru

hatlarının en önemli noktası ve emperyalistlerin iştahını kabartacak kadar büyük kömür havzalarına sahip. Karadeniz'de Rusya ile birlikte kullanılan büyük bir askeri üssü bulunuyor. Nüfusunun yarısından fazlası koyu Katolik ve geçmişindeki Nazi işbirlikçiliğinin izlerini taşıyor. Nüfusun geri kalanı Ortodoks ve Rusça konuşuyor. Ukraynaca konuşan kesim muhalefeti destekliyor yani "batı yanlısı" ve AB'ye girmeyi doğru görüyor. Doğu kesim ise mevcut iktidarı destekliyor. Rusya yanlısı Başbakan Victor Yanukoviç ve ABD, AB, Soros Vakfı tarafından desteklenen muhalefet lideri Victor Yuşçenko arasında bir seçim gibi gösterilmeye çalışılan olaylar, aslında emperyalistler arası dağın olduğu boyutu ve emperyalistlerin birbirlerine nasıl diş bilediklerini gözler önüne seriyor.

Daha önce de Gürcistan'da yaşanan ve basına "Kadife devrim" olarak yanlış ABD müdahalesini, bugün Ukrayna'da "Portakallı devrim" ya da "Lale devrimi" görüyoruz. İngiltere'de yayınlanan Guardian Gazetesi'nin bu gelişmeleri yorumladığı sayfalarındaki tespitleri oldukça ilginç. "Ukrayna'daki krizin ardında ABD var" manşetini atan Guardian, ABD'nin dört yılda dört ayrı ülkede seçimlerin ardından hoşnut olmadığı rejimleri devirmek için, tıpkı Gürcistan ve bugün Ukrayna'da olduğu gibi aynı yöntemleri denediğini belirterek şöyle yazdı; "Bu yöntem önce 2000'de Belgrad'da Slobodan Miloseviç'e karşı kullanıldı. Anahtar konumundaki ABD Büyükelçisi Richard Mites geçen yıl Gürcistan'ın başkenti Tiflis'te ortaya çıktı... Mihail Saakaşvili'ye Eduard Şevardnadze'yi nasıl devireceğini öğretmek için. On ay sonra ise özellikle Nikaragua'da benzer operasyonlarda deneyim kazanmış ABD'nin Minsk Büyükelçisi Michael Kozak benzer bir kampanyayı Belarus Devlet Başkanı Aleksandr Lukaşenko'yu devirmek için kullandı, ancak başarısız oldu... Bu kampanyaların arkasında Demokrat ve Cumhuriyetçi partilere bağlı enstitüler, Dışişleri Bakanlığı, Freedom House adlı sivil toplum kuruluşu ve George Soros'un Açık Toplum Enstitüsü

var. Bundan sonra bakılması gereken yerler ise Moldova ve Orta Asya ülkeleri."

Aynı senaryonun Gürcistan'da da sahnelenmiş olmasından dolayı kaçınılmaz olarak yapılan karşılaştırmaların sonucu da önemli. Gürcistan'da Mihail Saakaşvili ve Ukrayna'da Victor Yuşçenko'nun ortak geçmişleri, ABD ve AB'de yetişmiş olmaları tesadüfü olaylar değildir.

Aslına bakılırsa Yuşçenko ve Yanukoviç arasında öyle büyük farklar da yok. Yanukoviç hükümeti Irak saldırısında ABD'ye en büyük desteği sağladı ve asker gönderdi. Yuşçenko ise askerleri çekeceğini söylüyor. İkisi de özelleştirme döneminde muazzam kâr elde eden şirketlerin desteğini alıyor. "Batı yanlısı" bir tablo çizen Yuşçenko başkan olsa bile Rusya'dan tümü ile kopması zaten mümkün değil. Ancak şunu da belirtmek gerekiyor ki, seçimi muhalefet kazanırsa Rusya'nın büyük mali sorunlar yaşayacağı görünen bir gerçek. Çünkü ABD Ukrayna seçimlerini Rusya'nın nüfuz alanından bir ülke daha kopartmak için önemli bir fırsat olarak görüyor. Buna karşılık Rusya ise ABD karşısında Estonya, Latvia ve Litvanya'dan sonra Ukrayna'yı da kaybetmek istemiyor.

Emperyalizmin hedef seçtiği ülkelerde her yöntemi deneyerek kendi istediği sonuçları çıkardığı, bu isteklerin seçim sandıklarından çıkmadığı durumlarda farklı yöntemler deneyerek saldırılarına devam ettiği süreçte, Irak'ta 30 Ocak'ta yapılması planlanan seçimler de önemlidir. İşgalciler tarafından tezgahlanan seçim öncesi, Irak adeta kan gölüne dönmüş durumda. Saldırıları sırasında kimyasal silah kullanan, kadın ve genç kızlara tecavüz eden ABD askerleri işgalcilerin katliamcı yüzünü bir kez daha tüm dünyaya gösterirken verilen tepkileri ise oldukça cılız olarak değerlendirilmeye değer. Eşitsiz koşullarda yürütülen çarpışmalarda buna rağmen ABD'nin boyunun ölçüsünü alan Iraklılar -yine bir örnek olarak Filistinliler- dünya halklarına direnişin yolunu çizmeye devam ediyor.

Sonuç olarak objektif durumun bu doğrultudaki gelişmesi ABD'nin ve diğer emperyalist ülkelerin sömürü ve baskılarını daha da derinleştirecektir. Bush'un "seçimi kazanmasına" rağmen, ABD kamuoyunun önemli bölümünün de bu gelişmelerden rahatsızlık duyması ve dünya kamuoyunun ezici çoğunluğunun "Bush karşıtı" olması, ABD emperyalizminin dünya halkları

nezdinde açık teşhir olmasının sonucudur.

"21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" tespiti burjuva karargahlarda yapılmış olmasına karşın, mutlak bir gerçekliği ifade etmektedir. Emperyalist saldırıların yarattığı tablo, şimdilik gereken proleter önderlikten yoksun da olsa, kitleleri yığınlar halinde sokaklara dökmüş ve emperyalist ülkelerde dahil dünyanın her tarafında eylemlilikler boy vermiştir. Ancak uluslararası alanda komünist hareketin zayıflığından dolayı kitlelerin bu kendiliğinden eylemi örgütlü zemine çekilememiş, oluşan hedefsizlik ve belirsizlikle birlikte, sistem bu eylemleri kendisi için tehlike olmaksızın çıkarıp kendine yedeklemek amacıyla özel paravan örgütlerini devreye koymuştur. Bugün en acil görevlerden biri de bu bağlamda ideolojik mücadeleyi öne çıkarmak ve elde edilen kazanımları pratiğe aktararak daha yüksek birlik ve mücadele sergilemektir.

İşte 21. yüzyılın karşı karşıya kaldığı seçenekler bütünü. Bugün anti-emperyalist mücadele bilincinin kuşanılması bu bilinçle örgüte ve örgütlenmeye olan gereksinim her zamankinden daha fazladır, bu bilinçle fırtınalı günlere karşı saflarımızı düzenli ve sıkı tutmalıyız, çünkü umut biziz. Şimdi 2 ve 9 Kasım tarihlerinde Dersim'de şehit düşen Muharrem, Aşkın ve Cafer'in; 23 Kasım 1997 tarihinde Tokat'ta şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın ve dört yoldaşının kavga şiarlarını yinelemenin, intikam yeminlerini tazelemenin zamanı. Bunun için önce onların şehit düşüşleri ile verdikleri mesajı doğru almak, algılamak gerekmektedir. Bu mesaj Proletarya Partisi'ne dört elle sarılmak, O'nu tüm saldırılara karşı korumak, görevlerimizi kavramak, adımlarımızı hızlandırmak, örgütlemek ve örgütlenmektir. Tıpkı Mehmet Demirdağ'ın dediği gibi "Sınıf mücadelesinde yetkinleşmenin, gelişmenin birinci ve üzerinden atlanamaz koşulu Proletarya Partisi ile bütünleşmek, Proletarya Partisi ile özdeşleşmektir. Parti ile bütünleşmek, özdeşleşmek demek Proletarya Partisi'nin her sorununu kendi sorunumuz, her faaliyetini kendi faaliyetimiz, her değerini kendi değerimiz bilmek, yaşamımızı parti ile, örgütlü yaşamla birleştirmektir. Bununla aynı anlama gelecek şekilde kendimizin her olanağını, zamanını, bilgisini Parti'ye adamaktır. Kısacası Parti ile yaşam dışında soluk almamak ve her alınan soluğu Parti için harcamaktır."

Özelleştirmede fiyasko

Türkiye Gübre Sanayi AŞ'ye bağlı olan Samsun Gübre Fabrikası'nın Özelleştirme Yüksek Kurulu'nca (ÖYK) 12 Mayıs 2004 tarihinde ihalesi yapılmıştı. İhalede 54 milyon 150 bin ABD doları ile en yüksek fiyatı veren Erkan İnşaat ve Madencilik son tarih olan 12 Temmuz 2004'te ÖİB bedeli ödemedi. 2. sırada 54 milyon 90 bin dolar teklifin sahibi olan Erk Dış Ticaret AŞ de bu bedeli karşılayamadı. Bedel, 50 milyon

ABD doları ile üçüncü teklifi veren Alçelik Çelik Yapı İnşaat Sanayi ve Ticaret AŞ'nin üzerine kaldı. Üçüncü firma da son tarih olan 17 Kasım'da bu bedeli ödeyemedi. Samsun Gübre'de ihaleye katılan ve ilk üç sıraya giren firmaların hiçbirinin ihale bedelini ödememesi ve teminatlarını yakması Gübre Fabrikası'nın özelleştirilmesi sürecinde yaşananların tam bir fiyasko olduğunu gösteriyor.

Samsun Gübre Fabrikası'nda örgütlü olan Petrol-İş Sendikası, özelleştirme süreci nedeniyle 11 aydır üretim yapılmayan fabrikada zararın 10 milyon doları geçtiğini açıkladı. Samsun Gübre Fabrikası'nın özelleştirme ihalesinde olup bitenlerin tam bir skandal olduğunun açıklamasını yapan Petrol-İş Sendikası Başkanı Mustafa Öztaşkın "Sendikamızın örgütlü olduğu bu fabrikanın özelleştirme ihalesi yapılıyor. Ama bedel ödemeye gelince ne birinci, ne ikinci ne de üçüncü firma bedel ödemeye yanaşmıyor ve teminatlarını yakmayı göze alıyor.

Fabrikada 11 aydır üretim yapılmaması nedeniyle oluşan zarar 10 milyon doları aşmış bulunmaktadır. Diğer yandan ihaleye giren ve ihale bedelini ödemeyen firmalar, fabrikada üretime ara verilmesini ve oluşan 600-700 bin tonluk gübre açığını fırsat bilerek it-halata başladılar. AKP hükümeti Samsun Gübre Fabrikası'nı göz göre göre yok etmeye çalışıyor. Özelleştirme nedeniyle bölge köylüsü de perişan olmuş, gübre fiyatları katlanmıştır. İhale bir an önce iptal edilmeli ve Samsun Gübre'de üretime yeniden başlanmalıdır" dedi. (Samsun)

Baştarafı sayfa 32'de

Bugün de hapisanelerde **Yeni Ceza ve İnfaz Yasası** ile devrimci tutsaklara tam teslimiyet dayatılmaktadır. Emperyalist devletlerin tam desteği, faşist partilerin halka saldırı politikalarında gösterdikleri tam dayanışma ile, üstelik **“AB yolunda demokratikleşme”** aldatmacasıyla Ceza ve İnfaz Yasası yeniden düzenlendi ve bu yasayla her türlü hak alma mücadelesinin zor ile bastırılacağı ilan edildi. Her türlü hak alma mücadelesi ağır yaptırımlarla engellenmeye çalışılmaktadır. Büyük ekonomik krize, bitmeyen borçlara rağmen ve halkın tüm sosyal haklarının ekonomik nedenlerle gasp edildiğinin iddia edildiği bir zamanda onlarca F tipi, Yüksek Güvenlikli Hapishaneler inşa edildi. Hapishanelerdeki tek kişilik hücreler cezalandırma aracı olarak kullanılmaktadır. En tabii hakkı olduğu halde devrimci tutsakların bilgilendirme, kendini ifade etme hakkı engellenmektedir; tek tip elbise ile kendilerini suçlu kabul etmeleri istenmektedir. Devrimci tutsakların, kendilerine yönelik saldırıları ve buna karşı sürdürdükleri direnişi duyurmak amaçlı her türlü eylemi yok edilmeye çalışılmaktadır. Devrimci tutsakların mücadelesini halka duyurmak isteyen tutsak yakınlarının yaptıkları her çağrı, her eylem polisin zoru ile karşılaşmaktadır.

Halkımız;

Faşist diktatörlük, talan ve yağma üzerine kurulu emperyalist-kapitalist düzenin varlığına emperyalist tekellerin pazar alanlarının büyütülmesine hizmet için özelleştirme, taşeronlaştırma, tüm sosyal hakların gaspı, tarımın tasfiyesi vb. politikaları tüm hızıyla, tam bir pervasızlıkla sürdürmektedir.

Her türlü saldırıya rağmen her alanda direniş ve hak alma mücadelesi sürmektedir. Bugün hapishanelerde daha az güçle, daha az olanakla devam etse de, direniş kırılmaz bir irade ve kararlılıkla yürütülmektedir. Devam eden direniş, er ya da geç devrimci ve komünist tutsakların ve tüm devrimcilerin ortak mücadelesinin zaferi ile sonuçlanacaktır. Faşizmin saldırılarının yenilgiye uğratılması, halkın mücadelesinin bir parçası olarak hapishanelerdeki mücadelenin zafere ulaştırılması bir görevdir. Bu görev yerine getirilecektir. İrade ve eylem faşizme karşı birleştirilecek, halkın sahiplenilmesiyle hücre sistemi yıkılacaktır. **Yeni Ceza ve İnfaz Yasası'na yüklenen misyon devrimci iradenin meşru direnme hakkı ile boşa çıkarılacaktır.** Devrimci ve

komünist tutsaklar her türlü cezaya rağmen insanlık onurunu en yükseklerde tutmaya devam edecektir.

İşçiler ve emekçiler;

19 Aralık katliamının yıldönümünde, devrimci ve komünist tutsakların maruz kaldığı saldırılar ile sizlerin yaşadıkları aynı paraleldedir. Saldırı bir merkezden, faşist Türk devletinden gelmektedir. Komprador Patron-Ağa devleti SSK ve Köy Hizmetleri üzerinde oynadığı oyunla özelleştirme saldırısına devam ediyor. Grevli, Toplu sözleşmeli sendika hakkının engellenmesinden sonra bugün, saldırı bir üst düzeye çıkartılmış ve sendikaların kapatılmasına gelinmiştir. Görülmektedir ki, direnişin, karşı mücadelenin yok edilmesi için her pervasızlık hayata geçmektedir. Devrimci tutsakların yıllar önce dediği gibi **“hapishanelerdeki faşist saldırılar tüm topluma uygulanmakta olan saldırıların önünü açmak içindir”**, **“faşist devlet, hapishanelerdeki direnişi kırarak tüm topluma ‘direnmenin faydası yok’ mesajı vermektedir”**. Bunlar gerçekleşmektedir. Devrimci ve komünist tutsaklar katliama rağmen teslim olmadılar, saldırıları püskürtebilecek desteği alamamalarına rağmen halka karşı sorumluluklarını yerine getirdiler; yenilme pahasına taviz vermediler. Bugün aynı sorumluluğu her alanda olduğu gibi özelleştirme saldırıları karşısında da göstermek zorundayız. Elinizdeki hakların yok edilmesi bugünü arar hale gelmeniz demektir. Oysa kazanılacak koca bir dünya var... **Bu dünyanın yaratıcıları ve gerçek sahipleri üretkenlerdir; bir avuç asalak değil...**

Yoksul Köylüler;

Doğrudan Gelir Desteği ve alternatif ürün aldatmacasıyla, borsa oyunlarıyla, devletin tam teşviki sayesinde itihalatın yoğunlaşmasıyla tarım, emperyalizmin tam bir talan alanı haline getirilmiştir. Elinizdeki ürünün pazar bulamaması ya da çok ucuza zengin tüccarın ya da devletin eline düşmesi emperyalist devletlerin ve patron-ağa devletinin politikasıdır. IMF ve Dünya Bankası tüm dünyada yoksul köylülerin daha da yoksullaşması pahasına büyük tekellerin çıkarını kollayan politikaları uşaklarına her ne olursa olsun uygulatmaktadır. Erdoğan hükümeti de bu uşaklıkta sınır tanımamaktadır.

Gençler, Öğrenciler;

Eğitim hakkının en geri noktalara itildiği günümüzde, bu hakka sahip

olanların da gelecekleri karanlık içindedir. Eğitimin paralı hale getirilmesi ve kalitesiz eğitimin yaygınlaşması, üst düzeyde eğitim olanaklarının özelleştirme politikaları sonucunda elit bir tabakayla sınırlandırılması, akademik ve demokratik hakların gasp edilmesi, buna karşı verilen mücadelenin polis ve sivil faşistlerin terörü ile bastırılması tüm halka yönelen saldırıların sadece birer parçasıdır. YÖK'ü yöneten güç hapishanelerdeki katliamların ve diğer tüm saldırıların sorumlusu faşist devletin ta kendisidir. Geleceğinizi karartan, elinizden alan, sizin adınıza emperyalizme pazarlayan patron ağa devletidir.

Bu tablonun fırçası silah, boyası kandır. Bu kan işçinin, emekçinin, yoksul köylünün, gençlerin; tüm halkımızın kanıdır. Bu kanı durdurmak tüm saldırılara karşı direnmekten ve geleceğimizi elimize almak için savaşmaktan geçer.

Tüm yarı-sömürgelerde aynı politikalar gerçekleştirilmektedir. Ve tüm dünyada halkların karşı mücadelesi de gelişmektedir. **Nepal'de, Peru'da, Hindistan'da, Filipinler'de sürdürülen Halk Savaşları tüm ezilen halklara yeni umutlar vermektedir.** Sınıf savaşımının bittiği yalanını peydahlayanların ürkek bakışları devrimci savaşların yükselen ateşinin tam karşısındadır!..

Halkımız;

Devrimci ve komünist tutsaklar 19 Aralık katliamından bugüne kadar, tüm halka yönelik saldırıları karşılamak, bir direniş odağı olmak, devrimci sorumluluklarını yerine getirmek için her türlü fedakarlığı yerine getirdi ve getirmeye devam etmektedir. Tutsak yakınları gözlerimizin önünde, maruz kaldıkları tüm karşı-devrimci şiddete rağmen sokakları direniş çılgınlıkları ile inletmeye devam ediyorlar. Unutulmamalıdır ki bu çılgınlıklar aynı zamanda sizlerin maruz kaldığı saldırılara karşıdır. **Düşman ortaktır; o halde mücadele de ortaklaştırılmalı-**

dır. Görevimiz bunu gerçekleştirmektir.

Yaratılan terör umacısıyla, aldatmaca olduğu tümüyle açık olan **“AB yolunda demokratikleşme”** safatasıyla geleceğimiz, bir avuç asalığın ellerine verilmektedir. Buna hayır diyebilecek gücümüz vardır. Buna hayır denmelidir. **Devrimci tutsakların direnişi özelleştirme, sosyal hakların gaspı, tarımın tasfiyesi, eğitimin paralı hale getirilmesine karşı geliştireceğimiz devrimci direnişle desteklenmelidir.**

19 ARALIK KATLIAMININ HESABINI SORACAĞIZ!

YENİ CEZA VE İNFAZ YASASI'NA KARŞI DİRENİŞİ YÜKSELT!

HAK ALMA MÜCADELESİNİ HER ALANDA GELİŞTİR!

“AB UYUMLU DEMORATİKLEŞME” ALDATMACASINA KANMA!

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

TECRİT VE FAŞİST CEZA YASALARI DEVRİMCİ MÜCADELEYİ ENGELLEYEMEZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

DİRENİŞ ŞEHİTLERİNE SÖZÜMÜZ VAR, KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO, TMLGB!

Aralık 2004

TKP/ML

MERKEZ KOMİTESİ

İŞÇİ-KÖYLÜ

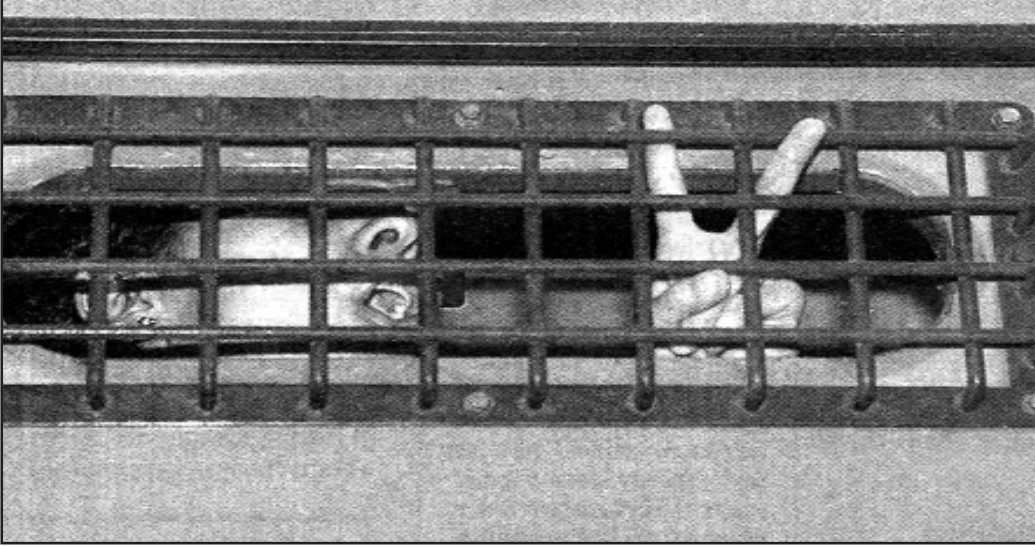
BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT: 6 NO: 9. TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİPKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

19 Aralık katliamınının 4. yıldönümünde DEVİRİMCİ DİRENİŞE DESTEK OL, KATIL!

Her türlü saldırıya rağmen her alanda direniş ve hak alma mücadelesi sürmektedir. Bugün hapisanelerde daha az güçle, daha az olanakla devam etse de, direniş kırılmaz bir irade ve kararlılıkla yürütülmektedir. Devam eden direniş, er ya da geç devrimci tutsakların ve tüm devrimcilerin ortak mücadelesinin zaferi ile sonuçlanacaktır. Faşizmin saldırılarının yenilgiye uğratılması, halkın mücadelesinin bir parçası olarak hapisanedeki mücadelenin zafere ulaştırılması bir görevdir. Bu görev yerine getirilecektir. İrade ve eylem faşizme karşı birleştirilecek, halkın desteği ile hücre sistemi yıkılacaktır.

TÜRK, KÜRT VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ!

Ülkemizde hapisaneler denildiğinde akla, faşizmin kesintisiz bir biçimde süren teslim alma amaçlı saldırıları ve buna karşı devrimci tutsakların onurlu direnişleri gelir. Hatırlayalım 1980 Askeri Faşist Cunta dönemindeki hapisane gerçekliğini... Askeri Faşist Cunta döneminde, toplumdaki kopartılmaya çalışılan devrimci tutsaklar, faşist ordunun dünya tarihinde eşine az rastlanır aşağılık uygulamaları karşısında, uzun süreli bir direniş göstermişlerdi. **Diyarbakır, Metris ve Mamak** hapisanelerinde yaşananlar bugün hiç de gizli değildir. Kemalist “demokrasinin” gerçekte

ne olduğunu bu hapisanelerde yaşananlar çıplak bir biçimde gösterdi.

Her direniş karşısında, sonuçta geri adım atmak zorunda kaldığı halde, faşist devlet her fırsatta aynı saldırıganlığı sürdürmüştür. **Eskişehir** tabutluklarında, **Diyarbakır, Buca, Ankara Ulucanlar, Bergama, Burdur** hapisanelerinde katliama dönüşen saldırılar ve bu saldırılar karşısında devrimci ve komünist tutsakların sürekli direnişi... Türkiye hapisaneler tarihi bu katliamların ve karşısında gösterilen kahramanca direnişlerin tanığıdır. Hapisanelerdeki bu kavga bitmedi, sürüyor, üstelik keskinliğinden hiçbir şey kaybetmeden...

19 Aralık 2000 tarihi Türkiye’de hapisanelerde gerçekleşmiş olan en

kanlı, en vahşi katliamın tarihidir aynı zamanda!.. Adına ikiyüzlü tavırla, “Yaşama Dönüş” denilen bu katliamda 28 devrimci katledilmiş, yüzlerce yaralanmıştı. Bu faşist saldırı karşısında devrimci tutsaklar kahramanca direndiler; devam eden Ölüm Orucu ve SAG direnişini daha da kitleselleştirerek dünya tarihindeki en uzun süreli ölümcül yürüyüşü tarihe yazdılar.

Bu büyük ve onurlu; bir o kadar acı direnişin bir nedeni vardı: Çünkü, hapisanelerde katliama dönüşen faşist saldırılarla tüm toplumun baskı altına alınmasına, emperyalist politikaların tüm dünyada kesintisiz uygulanmasına ancak gerçek bir direniş ile karşı konabilirdi. Devrimci tutsaklar tüm bu süreç boyunca, tutsak bulun-

dukları hapisaneleri birer direniş odağı haline getirdiler. Devam eden direniş sürecinde 117 direnişçi şehit düşmüştür. Yüzlerce devrimci tutsak onurunu, mücadelesini diri tuttuğu için sakat kalmıştır. Bu büyük direnişe destek olan, bunun için varını yığını ortaya koyan yüzlerce tutsak yakını defalarca faşist polis güçlerinin saldırısına uğramış, faşist mahkemelerde yargılanmıştır. Bu sayede faşist diktatörlük hem hapisanelerdeki mücadeleyi bastırılabilir ve hem de genel devrimci mücadelenin gelişmesine darbe vurmuş olacaktır. Bu amacına bir süre için ulaşmış olan devletin, bunu sürdürmesi mümkün değildir.

Devamı sayfa 31’de

